Octavian SERGENTU

U (o) mbre în Oglindă

Coperta I.: Rafael Oblinski, *Violet*
Coperta IV.: Jacek Yerka alias Kovalski

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SERGENTU, OCTAVIAN
U (o) mbre în Oglindă, Octavian Sergentu. *Postfață* de Radu Kretzudava. - Cluj Napoca : Dokia, 2014
ISBN 978-973-1777-91-7
I. Kretzudava, Radu (postf.)

821.135.1-32

Casa de Editură DOKIA
Cluj-Napoca, str. Padin 28, ap. 19,
Tel. 0264-424059; mobil: 0728-834047
www.dokia.ro
e-mail:radukretzudava@yahoo.com; raducretzu@gmail.com
Manager şi redactor: Radu Creţu
Copyright:Octavian Sergentu
Tehnoredactor: Radu Creţu
ISBN 978-973-1777-91-7

Octavian SERGENTU

U (o) mbre în Oglindă

***Postfață* de Radu Kretzudava**

CASA DE EDITURA DOKIA
CLUJ-NAPOCA
2014

Motto:

„Nimic nu laudă şi iubeşte atâta Dumnezeu ca sufletul blând, smerit şi recunoscător”

(Sfântul Ioan Gură de Aur).

Prolog

Acceptăm să fim exact aşa cum suntem, fără să ne mai judecăm manierele şi tentaţiile. Iubirile se deteriorează şi ne respingem exprimându-ne printr-o adversitate interiorizată, încât ne punem piedici în calea propriei noastre bucurii, a libertăţii şi iubirii noastre. Nu îngăduim să ne bucurăm de ceea ce vedem atunci când ne reflectăm în oglindă. Ezităm să lăsăm zâmbetul să vibreze în strălucirea lui şi să-i cerem să nu mai părăsească vreodată expresia feţei noastre, să amplifice frumuseţea noastră interioară şi exterioară. Omul este o fiinţă microcosmică integrată marelui Univers cosmic şi nicidecum una marginală, exclusă, ieşită din vreun ghetou deprimant. Tragedia umană îşi are farmecul său prin digresiunile sale comice şi tristeţile complicate, dar şi în ezitările zilnice pe care le purtăm ca pe o povară, ca şi în cazul caligrafierii imaginare a compromisului şi a eroismului destructurat, a luptei sinelui şi a lamentărilor obsesive.

Viaţa nu e aşa cum ţi-o dictează alţii, ci este aşa cum vrei să ţi-o proiectezi. Numai dacă eşti lăsat, nu eşti timorat de spaima supraveghetorilor. Un coleg din presă mi-a replicat odată „vezi dacă nu eşti cotizantul sistemului, viaţa îţi este grea”. Dar ce treabă am eu cu sistemul, cu personajele obscure care au dictat să fie împuşcaţi tinerii în nenumărate revoluţii şi care încă mai sunt cocoţați în funcţiile cheie din societate. Nu sunt invidios pe ei, nici măcar nu îi condamn pe cei care te trădează cu un zâmbet dulce şi elegant, îi detest pe perverşii şi inculţii care îţi dau sfaturi şi încearcă să-ţi ordoneze destinul după voia şi placul lor. Nu e corect aşa, nu accept sintaxa dislocării fiinţei în erori. Este adevărat că m-am săturat de lupte, de jocurile de culise ale unor promisiuni

deşarte, de infidelităţi şi de minciunile traumatizante. Încerc să evit caracterele zâmbitoare şi totodată perfide care îţi testează caracterul cu un „mai rezişti, mai rezişti?" Le răspund: „încerc". Uneori port o luptă cu mine şi cu toată lumea din jur. Este o luptă fără demonstraţie, o luptă ostentativă cu mine însumi, o luptă care cuprinde exploatarea sentimentală şi mentală. Sunt, eu, un simplu pieton pe lumea asta?! Sunt. Unul simplu de tot.

Niciodată nu m-am considerat un om înlănțuit, pentru că nu am fost așa. Nu am purtat cătușe, metaforic vorbind, și nu am depins de închistarea care îi roade pe unii. Mi-am respirat anii care m-au purtat învolburați prin diverse situații, dar am privit cu ochii-n sus cerul și am primit cuvintele grele ca pe niște gloanţe oarbe date de soartă. Mă întreb doar: cu ce am greșit?

În lumea contemporană, politica pentru deschidere şi cea de oprimare nu şi-au pierdut înţelesurile. Descoperind dorinţa de-a fi alături de statele civilizate, invocăm **open society** şi iniţiem proiecte de impact, dar discreţionar sistemul aplică şi o politică de **closed society**. Știu că libertatea este un ideal pe care nu-l vom avea vreodată în totalitate şi nici nu-i vom putea explica aprioric şi cu exactitate înţelesul, întotdeauna înţelesurile ei vor completa registrul filozofic.

Cetatea îţi poate deschide porţile şi în acelaşi timp le poate şi închide. Există posibilitatea să te lase şi să mori ca o vită lăsată de izbelişte. În Lumea Antică, în căutarea unui rost, omul liber îşi alegea cetatea, iar dacă aceasta era ocupată sau ostilă, el, omul liber, îşi căuta drumul în căutarea unei cetăţi deschise.

Există o pasiune cu care privim soarele și care ne inspiră să visăm la libertate, la lucruri măreţe. Și această consecvență se răsfrânge în inimă.

Sunt persoane care depășesc teama și își ucid în vise șerpii înspăimântători, recunoscuți în amintiri ca egalii zeilor. În gesturile lor se citește o sete de libertate, în ecourile căreia există o cetate a cărei istorie a fost una crudă, iar singurătatea a fost impusă, exagerat de apăsătoare. Riscul de a menține memoria trează, dezvăluirea unei lumi încorsetate în niște principii antiumane îți dă o stare de insatisfacție a unei lupte continue cu absurdul și o încercare de a prefigura imaginar o lume normală, în care dragostea nu mai e separată de libertate. Sistemul torționar comunist a impus suferința ca model în societate, s-a manifestat ca un ”inchizitor” la adresa iubirii, păcii, libertății, desemnându-le ca fiind fenomene ”obscure”. Și au distrus oameni, valori, iar elitele au fost înlocuite, s-au instaurat false ”brevete” în literatură, cultură, artă. Au distrus ierarhii valorice și au impus pseudo etaloane, au creat un zid gros cu gratii care trebuia să facă o distincţie clară între ”oamenii lor” și indezirabilii sistemului. Dar au existat și caractere care s-au opus categoric legilor și gândirii opresoare ale unei societăți tiranice. Și acestea au privit visătoare spre viitor.

Am ajuns cu toții la capătul răbdărilor, nu și al puterilor. Nu pot să ignor evidenţa. Nefirescul ne-a cuprins de-a binelea și ne istovește. Îmi zic că se impune o revizuire a valorilor, ne trebuie alte modele pe care trebuie să ne axăm, că este nevoie să ne împăcăm cu ideea că nu suntem perfecți și că trebuie să privim lucizi și pragmatici viitorul. Suntem într-un nou mileniu. Trebuie să ne regăsim speranța, totul stă în puterile noastre, iar ceea ce ne propunem să realizăm trebuie să fie în concordanță cu credința în Dumnezeu. Cred că se poate. Trebuie doar să ne regăsim pe noi înșine, să-l redescoperim pe celălalt de lângă noi, fie că e soția, prietenul său vecinul.

Astăzi încă existăm într-o „terapie a exilului”.

I.

Nicidecum nu puteam adormi. Aveam un gust amar pe limbă şi un creier perforat de griji şi de necaz. Stăteam la ultimul etaj, mai sus de numărul zece, pe treptele ce duceau spre mansarda arhitectului Ioan. Afară era un ger infernal şi din ultimii bani îmi luasem un bilet la transportul în comun ca să ajung, aici, la Ioan. Nu se auzea nici o fiinţă dincolo de uşă. Bătusem deja la uşă. Nu se auzea nici măcar prietena lui Ioan, frizeriţa Nataşa. Nataşa era o tânără de nouăsprezece ani, iute şi frumuşică foc, pasională şi extrem de vorbăreaţă. Erau un cuplu care se regăsea noaptea la cafenea şi dis-de-dimineaţă se duceau fiecare la slujbele lor.

Mă aflam în faţa uşii ferm zăvorâte, fără stăpâni, nu regretăm că sunt aici, tête-à-tête, conversând cu ea. Gerul de afară mă forţase să inspir un aer de compasiune faţă de propria-mi persoană. Mă mulţumeam cu puţina căldură de pe scările din ultimul bloc al oraşului. Şi nici nu cutezam să cobor să-l caut pe Ioan la vreun bar de noapte, din preajma blocului. Eram mulţumit cu ceea ce am. Ştiam în sinea mea că plămânii respiră greu, dar mai aveam ceva ţigări de rezervă şi alcoolul pe care-l sorbisem la serviciu, alinat cu diminutivul „scârbici”, îşi făcuse efectul prognozat. Îmi încălzise oasele într-o iarnă grea. Ceasul îmi indică că este târziu şi trebuie să-mi impun plăcerea de a savura câteva ore de somn. Şi mâine este o zi şi mâine poate îmi rezervă viaţa o şansă să am unde înnopta. Eram descurajat de ce mi se întâmplă tocmai mie. Eram exact ca un câine vagabond, abandonat şi aruncat în anonimat, asemeni unui câine care îşi cere dreptul să doarmă de la confraţii săi. Adică, aici îmi imaginam că-mi va fi mai bine, că am să dorm lângă patul lui

Ioan şi Natalia, deconectându-mă de la alte sunete care ar putea să mă lipsească de vise colorate.

Eram tratat, încă de când m-am întors în Republică, ca un „străin" şi nu o dată îmi luam bătaia stradală la felinarele nopţii de la diverşi necunoscuţi. Eram singur chiar dacă mulţi îşi imaginau că am la dispoziţie numeroşi prieteni. Poate că zâmbetul şăgalnic pe care îl ofeream zilnic trecătorilor, dar mai cu seamă acelora pe care îi întâlneam în calea mea, îmi trăda sinceritatea debordantă de a fi uman şi dorinţa de a găsi mai mulţi prieteni. Cel mai bun loc pe care îl găsisem acum, după ce fusesem aruncat în stradă de fosta nevastă, de şefii de la redacţie, de foştii prieteni, îl găsisem aici, la Botanica, un cartier nou al Chişinăului. La rude nu puteam să merg, îi obosisem şi cu alte ocazii, astfel încât casa arhitectului, fost profesor de limba română, îmi păruse cea mai indicată.

Ioan era o fire bună şi, de obicei, când apelam la el mă trata cu mult respect şi cu multă bunăvoinţă. Cu el reintram la cursurile de literatură şi deschideam adevărate dezbateri cu privire la creatorii culturii noastre – de la Eminescu şi Blaga, până la Sorescu şi Blandiana sau Nichita. Ioan era trecut de patruzeci de ani, cu un pic de chelie, de statură medie şi uneori purta o mustaţă mândră şi galeşă. Iar atunci, când bărbierindu-se, se lipsea de aceasta, el afişa un aer jovial, de eliberare a feţei de grijile cotidiene. Era un bărbat care îşi crease o mică afacere în domeniul proiectării clădirilor, mai cu seamă a locuinţelor pe care primăria dorea să le construiască sau să le readapteze la tiparele modernităţii. Era căsătorit şi soţia lui Silvana era plecată la muncă în Italia. O ştiam pe Silvana din facultate, era o tânără de la sat, frumoasă şi timidă. Cine nu ar fi râvnit la Silvana? Fata aceasta avea un aer misterios, înaltă şi cu nişte ochi - dar ce ochi?! - Nişte ochi în care te prăbuşeai păcătuind, fără să-ţi dai seama că-n lava lor te cufundai instantaneu ca într-un

amurg în care valurile mării te cuprind de subțiori. Până şi eu am avut anumite idei diabolice să-mi încerc norocul și să am o tentativă de-a o cuceri şi, probabil, sincer vorbind cred că aş fi reuşit, pentru că facultatea de litere majoritatea era formată din studente (şi aveai de unde alege), în vreme ce noi, tinerii, eram minoritari, prin excelenţă. Iată de ce am reuşit să-mi înfrâng pornirile de atotcuprinzător mascul, mai ales că alergam în pas sportiv şi pe la alte cămine studenţeşti decât cele de pe strada Pan Halipa. Pentru că eram o persoană artistică plină de rime şi metafore, iar fetele îmi acceptau propunerile amoroase. Un singur semn, o singură bătaie din degete, îmi elaboram o agendă extinsă, de întrevederi tête-á-tête, cu mai multe tinere studioase. Da, eram un privilegiat la facultate, pentru că eram printre puţinii care scriau versuri, purtam papion şi aveam costum, ca scriitorii afişaţi pe pereţii facultăţii, organizasem cenacluri şi seri literare sau adunări politice. Pe atunci trăiam alte timpuri, iar azi acceptam ideea că Ioan şi Silvana trebuie să fie împreună, chiar dacă primul avea o amantă tânără, frumoasă foc şi năstruşnică, iar Silvana era departe de casă şi cine ştie ce încurcată îi era viaţa sentimentală. Am înţeles că nici ei nu sunt indiferenţi faţă de persoana mea. Aşa este viaţa, mi-am spus, persistând în convingerile care îmi reaminteau o imagine sumbră a unei familii destrămate, pentru că această familie există formal şi îi unea copilul aflat în custodia bunicilor.

Imaginea unor familii dezordonate, în care valorile şi principiile se năruie, cum era şi ziua de astăzi, se prăbuşea ca într-un somn în care îi cerşeam îngerului păzitor să-mi găsească un loc mai bun pentru mâine. Cu lacrimi pline de durere în ochi îmi imploram îngerul vieţii să-mi dea ceva mai bun: „Înger al lui Hristos, păzitorul meu cel sfânt şi acoperitorul sufletului şi al trupului meu, iartă-mi toate câte am greşit în ziua de astăzi şi de toată viclenia vrăjmaşului

meu celui potrivnic mă izbăveşte, ca să nu mânii nici cu un păcat pe Dumnezeul meu şi te roagă pentru mine, păcătosul şi nevrednicul rob, ca să mă arăţi vrednic bunătăţii şi milei Preasfintei Treimi şi Maicii Domnului meu Isus Hristos şi tuturor sfinţilor. Amin”...

Am adormit.

II.

Era aproape ora 17. Încă resimţeam noaptea de ieri, temperatura și transpirația unui om bătut de soartă. O noapte lipsită de vise şi friguroasă. O noapte care mă trezise de câteva ori, pentru că simţeam frigul care îmi masa pielea până-n coaste. Și nici ziua nu arăta decât în vitrina unui soare rânjind și trist. Mă simţeam trist la gândul că astăzi poate voi avea parte de alte reproșuri, tachinări din partea patronului, dar esențial era să ajung să mă încălzesc, să beau un ceai fierbinte și să am poftă de muncă. Am plecat la redacție...

La redacție am primit un telefon de la cineva, pe care nu-l prea avusesem la inimă pe timpuri şi de altfel îl cunoşteam tangenţial. Cu mulţi ani în urmă îl consideram într-o facţiune adversă din cadrul partidului în care eu aveam calitatea de lider la tineret. Pe la orele 15, după mulţi ani de când nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, îmi dăduseră lacrimile, eram umilit de colegii din redacţie. Eram etichetat nu ştiu a câta oară ca fiind un agent străin infiltrat în colectivul redacţional. De ce? – Mă întrebasem. Redacţia era finanţată din fonduri „externe”, adică din Ţară. În afară de faptul că ocupam funcţia de redactor, mă ocupam şi de treburile legate de elaborarea de proiecte şi relaţia cu factorii decizionali care asigurau finanţarea. Cum majoritatea din cei care gestionau fondurile erau mai vechi prieteni, stabilisem o punte de comunicare extraordinară. La redacţie ajunsesem să

lucrez cu totul întâmplător, graţie unor materiale pe care le-am scris pe nişte subiecte palpitante când munceam în calitate de lector la o universitate privată. Iniţial, am fost luat în calitate de corespondent şi deja peste o lună primeam legitimaţia de „redactor”. Cu toate că aveam o reputație bună în rândul studenților, gloria de revoluționar de altădată l-a determinat pe Rectorul Universității să-mi ceară expres plecarea din instituție. Și nici la redacție nu aveam o atmosferă normală, colegii îmi reproșau zilnic felurite metehne și invocau faptul că aș fi aservit unor interese ”străine” și aș fi un ”agent” implantat de țara de unde își primeau banii lunar. Doar primisem un apartament de la redacție în ultima vreme, însă acesta era deja demolat, pentru că fostul șef de securitate, naș de cununie al patronului publicației, obținuse pe căi oculte dispoziții de demolare a blocului de locuințe. Blocul poate nu ar fi fost demolat dacă finul ar fi răspuns la apelurile date de fostul securist-șef, care a devenit între timp un prosper om de afacere. Cum eram singurul locatar care nu am acceptat să fiu strămutat, pentru că executorii judiciari nu aveau ordin de eliberare a locuinței, milițienii îmi fabricaseră un dosar parșiv în care băgaseră scrisul lor. Patronul redacției tuna, eu aveam locuința dărâmată și instanța de judecată era cât p-aci să mă bage la pârnaie pentru că aș fi indus organele de poliție în eroare. Am promis că la prima judecată am să prezint niște probe irefutabile care vor răsturna scenariul securiștilor și milițienilor. Judecătoarea, o doamnă de vârsta mamelor cu copii în ultimul a,n de liceu a zâmbit ironic, cu un subînțeles desconsiderant și de neîncredere.

Umilinţa, aceeaşi, umilință… Vechiul sentiment de umilință, îl resimțeam în timp. Umilință care nu avea să înceteze vreodată şi care mă va urmări negreşit de-a lungul vieţii.

Dar primisem astăzi un telefon de la Iulian Calancea, un domn care lucra la Academia de ştiinţe şi cu care cu ceva zile în urmă ciocnisem nişte pahare de vin şi servisem câteva plăcinte la cârciuma din proximitatea redacţiei. Savurasem ulcioarele de vin pe care ni le tot aducea o tânără frumoasă şi apetisantă, pe care o sfâşiam din priviri aidoma celor câteva talgere de plăcinte, în timp ce legam gânduri comune cu interlocutorul meu referitor la nişte proiecte care pot produce profit în mişcările internaute care asaltează mintea umană. Am închis la propriu taverna, pe care proprietarii o tratau ca pe un restaurant specializat şi tradiţional, în care ar exista o bucătărie bună, vin de calitate produs de ţărani şi alte feluri de bucate şi băuturi pe care le-ai fi găsit şi-n alte cârciumi de reputaţie medie şi joasă. Într-adevăr arata ca o tavernă, în care beţivii puteau să-şi comande o „cinzeacă" de rachiu sau vodcă şi să observe cum câte o „Blattodea", adică un gândac de bucătărie, rătăceşte în penumbra meselor înconjurate cu diverse figuri anoste. Aici găseai multă lume din crema sau drojdia societăţii, pentru că taverna găzduia diverse specimene umane, de la procurori şi doctori în ştiinţă, reprezentanţi ai feluritelor ministere, până la miliţieni şi foşti puşcăriaşi. Ultimii luau chiar masa – uneori împreună – punând la cale te miri ce lovitură de inginerie economică care să-i elimine pe cei care le-ar incomoda interesele sau pe protectorii acestora din urmă. Noi, cei din redacţie, glumeam pe seama confreriei miliţiano-puşcăriaşe de la tavernă. Spuneam că ziua miliţienii îi caută pe criminali, iar seara se regăsesc la câte-un pahar de vorbă.

După mamă, Iulian era descendent dintr-o mare familie boierească, cea a Roznovenilor. Şi la câte un ulcior cu vin, pe urmă la un altul, mi-a descris descendenţa sa boierească, lămurindu-mă că prin tradiţie este „unionist", pentru că este un descendent al unei familii care a stat la

temelia României moderne. Nu i-am spus atunci nimic despre filiaţiile familiei sale şi nici despre sentimentele pe care le manifestă aceasta, pentru că am sesizat că Iulian nu ştia că familia Roznovean a avut preferinţe filoruse.

Seara fără a sta prea mult pe gânduri i-am telefonat lui Iulian, pentru că îi promisesem că ajung la el. După ce mi-am luat rămas bun de la colegii de serviciu, am luat în grabă un maxi-taxi.

III.

Gândurile vibrau în imaginile din faţă şi ipotetic îmi făceam calcule asupra viitorului de mâine. Pierdusem locuinţa de serviciu. Eram în postura unui maidanez pe care orice trecător alcoolizat, euforic sau excitat dă în el cu piciorul şi strecoară printr-un rânjet stupid - un „paşol", „fu", „pleacă", sau aruncă şi cu vreo pietricică de pe stradă. Nimic nu este întâmplător în destinul nostru, totul este legat de marea operă a vieţii pe care ţi-o asumi în interesul binelui comun. Dar care este acest interes al vieţii? Spre exemplu au existat un Bruno sau un Galilei, care au fost consecvenţi cu ideile lor şi s-au încumetat să creadă că sunt egalii zeilor, îngăduind opiniei publice să se pronunţe asupra unor idei care n-o priveşte, astfel încât au acceptat mersul spre eşafodul trecerii în nefiinţă. Nimeni nu poate să-ţi schimbe viaţa decât doar cu încuviinţarea pe care i-o dai personal, sincer, din suflet, sau acceptând compromisul iluziei sau şansei de-a schimba ceva, prin însăşi ideea schimbării. Suntem preocupaţi mai mult de veşnicie, de secretele vieţii şi de semne iluzorice în loc ca dobitoacele, pe care le îngrijim, să ne gândim la fericirea de vieţuire momentană. Nu zic, văd că există indivizi care se comportă ca şi dobitoacele, iar, uneori, iau instinctul de oprimare sau supravieţuire inspirându-se de

la bietele animale. Când furia pune stăpânire pe câte unul dintre aceştia, consecinţele le depăşesc chiar pe dobitoacele de lângă noi. Devin brute, devin bestii. Dacă, în adevăr, lumea s-a creat conform concepţiei lui Darwin, atunci, indubitabil, sentimentul primar animalic este înţeles, înseamnă că, aidoma acestora, fiecare din noi avem un cod al mutilării, al uciderii fiinţelor de lângă noi, că nu avem remuşcări şi regrete, ci setea de sânge ne-a ghidat destinul încă de la naşterea noastră. Să fie aşa, oare? Şi atunci cum rămâne cu sentimentul creaţiei, compătimirii, al gândului de mai bine şi că există un loc frumos care ne aşteaptă. Dobitoacele nu pot să viseze sau totuşi pot în felul lor. Noi, în schimb, visăm colorat şi visăm „corole de minuni" şi idealuri frumoase. Doar că în permanenţă ne izbim de ceva: de o idee, de un astru, de-o replică. Euforici ne reflectăm într-o lume absurdă, compactă, cu nenumăraţi proşti, inversată de istorie. Parcă ne-am afla la hotarul lumii şi judecăţii, prinşi în chingi, aşteptând nerăbdători sentinţa. Nu avem dreptul şi nici posibilitatea să judecăm, ci trebuie să avem încredere în cineva. Acel cineva arată imaginar ca un Goddo Salvator care nu se arată nici astăzi, cum nu a apărut nici ieri. Împovăraţi ne strivim propria istorie şi inventăm jucării şi poveşti stupide ca să evităm adevăratele revoluţii. O fi aceasta noua paradigmă a cenzurii? În abuzul informaţiilor şi dezinformaţiilor strecurate sistemului reflexiv se pot produce reale cataclisme, care ne aruncă într-o imaginară Arcă a lui Noe. Astfel încât izgonirea noastră din adevăr este foarte asemănătoare cu acea izgonire biblică a omului din Rai.

Recunosc, am rătăcit secole lumină. Suntem, potrivit falşilor profeţi, un soi de *„stupid people"*, care este eşantionat constant, îi sunt servite înjurăturile ca model comportamental şi are un rol central în conversaţiile agitate şi tensionate, un *„stupid people"* agresat cu „petarde" şi

„păpuşi” arondate la televizor. Ne-am rătăcit în istorie, ne-am pierdut modelul omului liber, inventând în viaţă un Abel şi un Cain, căutându-le un compromis care ne-a limitat esenţa felului nostru uman. Fără remuşcări, am ales în loc de saltul spre noi culmi, saltul în prăpastie. Am invocat luciditatea şi raţiunea, am trăit aventura misterului de-a păşi prin Golgota, ca printr-un tunel al Purgatoriului, căzând ca nişte îngeri frumoşi, iar mai apoi ridicându-ne în semilună am cerşit dulcele sărut al lui Iuda. Ne-am poticnit, am căzut, ne-am ridicat umiliţi şi dezonoraţi. Pierdusem busola timpului şi cele patru direcţii geografice. Timpul a fost cel mai bun psiholog, psihanalist, neurolog. Timpul ne-a îmbălsămat rănile, ne-a vindecat bolile, ne-a remodelat destinele. Aşa am încuviinţat agresiunile spirituale şi războaiele telurice, am acceptat târgul cu istoria şi am devenit un „neam de târgoveţi”. În curând lumea va pieri pentru că se împuţinează oxigenul şi sporesc centralele atomice şi războaiele ca nişte bucurii ale masacrării fiinţelor umane care mai cred în Dumnezeu. Bisturiul ne secţionează organele şi le comercializează la bursă. Globalizarea ne ajută să ucidem la nivel global, să vorbim global, să ne clonăm global şi să comercializăm valori la nivel global. Dimineaţa şi seara privim cum cortegiile funerare tranzacţionează cadavre umane.

- „Monney, monney”...

A mai rămas să ne vindem spiritele, istoria şi familia, pentru că aceste bunuri sunt în viitoarea notă a facturii. Haosul care a aţipit îşi extinde teritoriul ca un foc viu care mocneşte vibrând sub cenuşă.

Brusc mă trezesc din zvârcolirile mele, întrucât văd că se apropie staţia la care trebuie să cobor.

Cineva mă aştepta în staţie.

IV.

Din ce în ce mai mult timiditatea mă cuprinde trezind în mine sentimentul analfabetizării emoţionale, în care nu mi-aş putea stăpâni controlul. Fac primii paşi în apartamentul de patru camere, bine aranjat şi spaţios, de la un bloc cu zece etaje. Eram la etajul şase. În apartamentul lui Iulian trec printr-o uşă metalică, care se zăvora cu o cheie de dimensiunea degetului meu mic. Antreul se împarte în trei dimensiuni: prima te duce spre camera de bucătărie curată, având o plită electrică, mobilier şi o masă stabilită către geam, un alt culoar te îndreaptă către două uşi separate, încuiate şi în faţă îţi apare o uşă deschisă prin care intrai în camera lui Iulian, iar de acolo exista o alta, de unde se auzi o tuse înăbuşită, ofuri ale unui om în vârstă. Ce ascunde uşa dincolo de odaia în care aveam să-mi trag puiul de somn?

- Aici e, mă trezi Iulian din analiza spațiului.

- Ok.

- Sper să-ţi placă. În camera de dincolo stă stăpânul apartamentului, el mi-a încredinţat să am grijă de tot ce e aici. Este un moş.

- E voie? Nu deranjăm? Nu-mi stăpânesc emoţia deranjului ca nu cumva prezența mea să fie una nepotrivită și fără ca să am acceptul gazdei.

- Stai pe pace. Vezi tu, apartamentul îmi revine mie, trebuie să am grijă de moş. E bătrân şi împreună cu soţia i-am promis că-l vom îngriji şi vom fi alături de el, înainte ca moartea să-l ia de aici.

- Nu-l voi supăra cu prezenţa mea?

- O, nu, va fi încântat. Eu nu prea am timp de el, dar pe tine te va privi ca pe un dar trimis de Înaltul, pentru că

vrea să povestească şi eu îi cunosc majoritatea din amintirile pe care vrea să şi le împărtăşească altora, reproducându-le ca o placă stricată. Eu în ultima vreme l-am refuzat de mai multe ori, pentru că le ştiu, mă plictisesc deja, după cum ţi-am mai spus, el îmi toacă creierii, iar cu tine se va simţi în libertatea lui şi o perioadă nu te va lăsa din ochi.

- Sunt interesante amintirile moşului? Merită ascultate?

- Ai să vezi. Iniţial o să te impresioneze, iar mai apoi te vor deprima.

Iulian puse punct conversaţiei invitându-mă la bucătărie şi arătându-mi ce ne aşteaptă la cină. Recunosc că vedeam o cină ispititoare şi eram nedumerit când a reuşit gazda mea s-o prepare atât de repede. M-am lăsat pe speteaza scaunului din lemn savurând mirosul ciorbei de peşte, mămăliga coaptă şi tocăniţa năucitoare, preparată din carne de vită. În curând aveam să mă înfrupt din toate aceste bucate.

Gazda a deschis frigiderul şi a scos de acolo o sticlă medie de vodcă şi una de doi litri de bere filtrată. Umpluse unicele două pahare de pe masă şi ciocnisem ca două fiinţe care se grăbesc să purceadă la „executarea" bucatelor din faţă.

- Hai să fii sănătos! Să ne pupe în fund duşmanii şi pe ei trenul. Îmi ură gazda bun venitul pe un ton de comandant.

- Sănătate.

- Poftă bună! – aud silabele joase.

- Poftă mare!

Cina părea un joc creativ în care toastele nu conteneau. La fiecare toast urma o pauză de câteva minute, cât dura să trecem la un alt fel de mâncare.

- Mâine ce program ai? Continuând să toarne din lichidul magic care trebuie să ne apropie, întrebă Iulian.

- Mâine nu am un program riguros. Există un control financiar la redacţie aşa că am să trec pe acolo să-mi bifez prezenţa preţ de-o oră.

- Uite cum facem, eu mâine am să fiu în jurul prânzului la barul de la teatrul central şi am să te aştept acolo. E bine aşa?

- Da, e perfect. - Am conchis. - Dar, mă întreb, fără supărare, cum ţi-a venit în minte să mă inviţi la tine, puţini oameni ar face un asemenea gest.

- Oraşul chiar dacă pare mare e totuşi unul mic şi în târg s-a auzit în ce situaţie penibilă ai ajuns, că stai pe drumuri. Cum sunt singur şi în dormitorul meu este o canapea disponibilă, mi-am spus, „de ce să nu stai la mine". Ultima perioadă am trăit în singurătate, soţia a luat copiii şi a plecat la socri. Probabil că ai observat cele două camere zăvorâte, acestea aparţin soţiei şi copiilor.

- Este interesant. Ştii după mulţi ani, când eram în acelaşi partid, dar în tabere adverse, fără să ne cunoaştem îndeaproape este prima dată când îţi spun că îmi erai antipatic atunci, scuză-mi sinceritatea, iar zilele acestea mi-am dat seama că m-am înşelat.

- Eram sigur de asta şi convingerea mea consta în aceea că eşti influenţat de regizorul ăla neghiob şi perfid, pe care îl sprijineai în proiecte. Nu te-am văzut niciodată un om rău, ci, mai degrabă, un tânăr care rătăceşte în viaţă şi nu ştie să-şi selecteze prietenii. Acum sper că te-ai convins ce hram poartă prieteniile tale din trecut.

- Da.

Mâncam şi meditam... După ce ambii am golit talgerele cu bucate, Iulian a deschis frigiderul din care îşi luă o butelie de bere.

- Mai ai vodcă, la ce bun şi berea?!

- Adică ştiu eu, îmi replică el. Auzi, tu, nu ai nişte

domnișoare libere să vină să ne viziteze, că de tratație nu ducem lipsă.

- Să văd dacă la ora 20 sunt dispuse careva să ajungă pe la noi.

Nu am stat mult pe gânduri, am mers la noptiera pe care staționa telefonul și am făcut primul număr apărut în agenda de memorie. Telefonam la domiciliul lui Mina, care întotdeauna era cu prietena sa. Erau ambele niște domnișoare evreice vorbitoare de rusă. Cu Mina și Lea făcusem cunoștință în cârciuma de lângă redacție. Ambele erau preocupate de alpinism și explorarea peșterilor. Aveau un grup de prieteni la care tot încercau să mă atragă și eu le amânam cu răspunsul. Într-o perioadă, când rămâneam singur la redacție, ele mă vizitau și după ce sorbeau ultima picătură de alcool, le sărutam pasional și apoi ne încolăceam trupurile, pe rând, ca niște umbre de lilieci în noaptea plină. Erau sincere în conversație, interesate de umanitate și de soarta noastră, a oamenilor, soartă pe care o asociau cu a unor furnici încuiate în mormane de mușuroaie. Mina, o roșcată înaltă, pistruiată, tot timpul dispusă spre conversație, ale cărei buze subțiri mișcau întrebările și părerile într-o scenă sumbră, pe când Lea, părea antipodul ei, o tipă de statură medie, durdulie și cu niște sâni care inspirau pofta păcatului. Se simțeau trădate și împărțeau împreună plăcerile vieții și cavalerii nocturni.

- Alo, s-a auzit la celălalt capăt al firului. Cu siguranță era Mina. Culmea, pentru întâia dată nu îi lăsam vorbă mamei sale, de obicei îngrijorată de absențele feţei sale, ci vorbeam cu ea. Era și Lea. Am întrebat-o dacă poate să ajungă la noua destinație, pentru că sunt cu un amic, doctor în știință de la academie.

- Într-un sfert de oră, mi-a spus...

... Stăteam toți patru la masă. Glumele începeau să

curgă ca și discuțiile despre creaționism sau darwinism. Există Dumnezeu sau este o imaginație necesară omului?! Cei trei savurau din bere și vodcă, ceea ce îmi trezea o reală neliniște. Discuțiile, după un ceas de prezență a alcoolului îmbibat cu fumul de țigară și ipotezele filosofice, deraiau spre agitație. De câteva ori am încercat să transfer discuțiile spre alte teme, care ar fi pus capăt agresivității evidente degajate în opiniile interlocutorilor mei.

La un moment Iulian s-a ridicat și a început să urle că este „dracul", „diavolul" și a afirmat că una din fete trebuie să se culce neapărat cu el, iar ca tehnica lui de înspăimântare a fetelor să decurgă conform planului a luat cuțitul de la bucătărie amenințându-le. Fețele domnișoarelor au devenit palide, iar limbile lor au înghețat nerostind vreun cuvânt perceptibil.

Am intervenit, trebuia să intervin, pentru că situația deja devenise horror. Mi-am încrucișat mâinile și am lovit deasupra pumnului încleștat în care își ținea cuțitul gazda. Lama cuțitului m-a atins, nevătămându-mă, iar instrumentul alb a căzut pe podea, l-am izbit pe agresor într-o parte a încăperii, creându-le fetelor un culoar favorabil spre ieșirea din bucătărie.

- Ce sunt vorbele astea? Ce-i cu agresivitatea asta? Te rog, ia-te în mâni, i-am reproșat lui Iulian. Fetele pleacă.

- Să plece! - A urlat Iulian. - Nahur!

Am privit întrebător către cele două:

- Să vă însoțesc? Mina? Lea?

- Ne descurcăm. Ai grijă de individ, să nu facă vreo stupizenie. Observăm că te ascultă.

- Ok. Pa, dar...

- Pe curând.

Am trecut fetele de ușa de la intrare, ambele furându-mi câte-un zâmbet ironic și un sărut de rămas bun. În casă

domnea o liniște îngrijorătoare, Iulian s-a calmat și arăta îngândurat și vulnerabil.

- Ce este cu tine, frate?

Iulian a bolmojit rușinat:

- Tu știi că eu am stat o vreme la psihiatrie...

V.

Există în interiorul nostru o mică lumină care pâlpâie și ne aprinde setea de-a lupta pentru niște idealuri pe care nu știm dacă le vom atinge vreodată. Această lumină mică, care zburdă și dansează jovial, ne îndemână să cutezăm şi să ne aruncăm în zbor, în luptă, în jocuri. Şi lumina din noi are o formă misterioasă: fie de inimă umană, fie de un trandafir sau de o stea din univers. Umili, aprobăm şi ne identificăm cu lumină, pentru că în ea ne naştem şi tot în ea murim. Lumina este ceea ce ne inspiră în viaţă şi nu întâmplător când omul îşi dă ultima suflare la căpătâi i se pune o mică lumânare, semn că lumină îl trece dincolo, în celălalt tărâm, vrednic de-a fi (con) drumeţul razei de foc. Înainte de somn, stăteam în aceeaşi încăpere cu un necunoscut, căruia i-am deslușit și o parte tenebroasă a ființei sale. Meditam înainte de o altă zi, meditam asupra rațiunii și spiritului. Întotdeauna ne punem întrebări şi suntem în căutarea unor răspunsuri. Şi nu sunt visele, nici iluzii sau simplele constatări care ne îndeamnă să facem ordine în ierarhia valorilor. Este viaţa pe care o comparăm în stilul comportamental al diferitelor destine, cuantificată în memoria proximităţii noastre. Astfel ne întrecem să emitem ipoteze şi să revendicăm vechi şi noi bătălii, care străbat în spaţiul public. Recunosc că există o lume a spiritului şi o lume a raţiunii, că aceste lumi îşi au propriile sarcini şi obiective în căutarea omului nou. Un om

nou pentru care au militat mulţi şi care a ezitat să acceadă plenar în societate. Şi nu revendicăm aici „omul nou” ca teză a nazismului, comunismului şi fascismului, ideologii care au indus o lume absurdă şi au scăldat Umanitatea în teroare. Omul nou este revendicat de Biserică, dar şi de oamenii în halate în alb. Modelul „omului nou” este prezent în scrieri, este codificat în imaginile din filmele artistice şi de animaţie, el persistă în imaginaţia noastră. Şi acest model, al omului nou, tulbură sufletele şi minţile oamenilor.

Indubitabil, suntem în căutarea acestui model al omului nou, iar de aici şi luptele, chiar bătăliile între preoţi şi medicii a căror profil ţine de factorul creierului uman. Şi chiar dacă, în esenţă, nu vom remarca o dispută la nivel public, nu avem cum să nu constatăm că fiecare din „ei” luptă pentru un control al spaţiului spiritual sau mental, în care există şi se desfăşoară fiinţa umană. Iar dacă Biserica se va îngriji mai mult de tangibilul spiritual, în schimb, Spitalul, aici, îi reclam pe psihologi, psihoterapeuţi, neurologi şi neuropsihologi, va evidenţia şi va trasa modelul comportamental al acelui „om nou”, care poate fi supus controlului. Nu doar cunoaşterea şi însuşirea creierului uman îi va ghida pe mulţi psihiatri, parapsihiatri şi neuropsihologi să considere neuropsihologia ca fiind ştiinţa viitorului asupra factorului uman. Abilităţile potenţialului cobai, comportamentul neurolingvistic şi mediul în care s-a manifestat îi va determina pe aceştia să se ia măsuri aferente în vederea controlului uman, care ar putea abdica de la tendinţele societale sau ale guvernanţei. Legitimarea noii tendinţe a cuantificării şi stabilirii unui control uman, raţionalizarea acestui control, va determina ca lumea în adevăr să accepte noul model de „căinţă” raţionalizată, unitară, în dauna credinţelor cu aspiraţii de libertate divină.

Libertatea este una dintre cele mai dominante aspiraţii

ale umanităţii şi nu poate fi evaluată decât în raport cu experienţa constrângerii. Ce îi face pe oameni să nutrească aceste sentimente stranii de libertate şi de descurajare a poluării şi a ingerinţelor externe care asaltează spaţiul vital? Ce îi face pe oameni să aspire la valori intangibile, morale şi universuri paradisiace?

De ceva timp m-am întrebat de ce anumiţi lideri politici îşi au în preajma lor psihiatri sau bioterapeuţi? Prima dată m-am întrebat în 2004. Şi nu întâmplător există unii care se află şi lângă şefii de stat. Iar atunci te întrebi: cine pe cine controlează? Preşedinţii pe parapsihologi, bioenergeticieni, neuropsihologi sau viceversa. Iar în acest timp apar diverse cărţi care descriu războaie ale minţii şi parapsihologice. Este sau nu este spaţiul nostru uman agresat de o nouă frontieră geo spirituală și apocaliptică. Controlul minţii este un concept ce a evoluat în ultimul deceniu, prin studii de profil întreprinse în psihologie, parapsihologie, sociologie, antropologie, religie, economie, electronică, cibernetică şi a devenit un concept complex, iar metodele actuale de control sunt extrem de evoluate şi recunosc că sunt extrem de eficiente. Nu o dată mi s-a sugerat să frecventez un psihoterapeut, cu toate că nu mă consider nici bolnav şi nici cu tendinţe de deviere comportamentală. Recunosc, nu cred că este secret pentru mulţi felul meu de-a mă exprima şi cum mă manifest zilnic. Sincer, recunosc că puterea inimii, a credinţei şi a aspiraţiei spre libertate este cea care ne aşează o scală a valorilor fireşti. Evident, astăzi credinţa, crezul, dragostea nu pot fi nici evaluate, cuantificate, scanate şi nici interpretate la justa valoare. Uneori, am aspirat şi am crezut în imaginea icoanei sau a unităţii unor comunităţi care trăiesc în sfinţenie, suferinţă şi iertare. Am crezut în lumina lui Isus Hristos.

Tot timpul specialiştii unui umanism controlabil s-au

axat pe crearea modelului de „om nou” şi de fiecare dată în faţa Umanităţii au răsărit destui monştri care au desfiinţat prinosul ştiinţei în slujba omenirii.

Ce ciudat, încă nu ne-am astâmpărat în nevoile nefireşti de-a re/naşte şi a ne naşte cu aspiraţii de zeităţi vremelnice, mai continuăm să trudim pe ogorul infamiei noastre aduse la adresa propriului Dumnezeu şi al Universului, care a avut bunăvoinţa să ne accepte naşterea. Vom putea, oare, noi, mâine să rostim: Ego şum lui sum.

Din camera alăturată se deslușea o mică lumină și o tuse uscată, semn că încă o viață mai era martoră la evenimentele din casă.

VI.

Dimineața am avut o stare de disconfort. Am realizat că stau sub un acoperiș cu o persoană care deține mai multe forme de exprimare. Plecarea celor două fete nu mi-a picat bine. Până marți nu mai aveam ce să caut la redacție și încercam să mă familiarizez cu locuința. Iulian mi-a lăsat un bilețel în care îmi explica nevoia de-a pleca urgent la laboratorul Academiei, îmi solicita să iau tot ce descopăr în frigider și să mă simt ca acasă. Între timp s-a deschis ușa de la odaia din spate și în față apăru un bătrân uscățiv, nalt, având o vârstă estimativă de circa 80 de ani și care își purta piciorul stâng după el. Mă tranșă din scurt cu privirea și mă salută într-un mod neobișnuit:

- Cine este oaspetele acesta tânăr? Cum vă numiți? Am înțeles că sunteți jurnalist.

- Da, sunt jurnalist și numele meu este Dan.

- Eu sunt Ivan Ilici și sunt stăpânul apartamentului. Probabil Iulian v-a spus. Dacă nu vă supăr aș fi încântat când

vă eliberați să treceți și pe la mine. Vă aștept.

- Bine. După ce fac o baie și iau dejunul am să intru pe la dumneavoastră.

- Abia aștept să vă cunosc...

Am bătut la ușă și mi s-a răspuns cu un „da”, extrem de așteptat aidoma acelor ani strânși de bătrân cât o veșnicie.

- Ia loc și fă-te comod - se auzi o voce aproape stinsă invitându-mă. - Îmi doresc să-ți vorbesc și să te cunosc mai bine.

- Vă ascult.

- Vreau să te cunosc. Am auzit că ești jurnalist și vreau să-ți împărtășesc din peregrinările mele. Aici, am niște albume cu fotografii, deschide-le.

Am deschis primul album, iar bătrânul deja pregătea o groază de scrisori de corespondență, pe fața lui citindu-se un dor arzător a lucrurilor pe care dorea să mi le arate și să-mi împărtășească din bucuriile vieții sale. Astfel am înțeles că provine dintr-o familie de cazaci de pe Don, care în timpul revoluției bolșevice a luat calea Japoniei. Avea câteva fotografii cu tatăl său îmbrăcat în ofițer albgardist, ceea ce mi-a trezit curiozitatea. Mi-a arătat pozele cu colegii de la Universitatea din Tokio, unii ajunși miniștri și chiar premieri japonezi, îmi prezentă invitații pe care interlocutorul meu le-a primit ca să se prezinte la întâlnirile cu colegii din studenție.

- Viața mea a fost una bună. Nu mă plâng. Am învățat foarte bine la colegiu și la universitatea japoneză, părinții au dorit să-mi ofere o educație deosebită, aristocratică. În poza aceasta sunt un tânăr chipeș care exersează dansul de gală, îmi indică Ivan Ilici. - Vezi ce frumoși suntem. În această poză sunt eu și alături de mine este Maria mea, cu un suspin adânc, mușcându-și buzele și pălind în melancolie, continuă să se confeseze bătrânul. – Am cunoscut-o în Siberia, ea m-a adus aici, la Chișinău, unde am organizat prima orchestră de

estradă.

- Dar cum ați ajuns din Japonia în Siberia, Ivan Ilici?

- În timpul războiului toți luptau, fizic sau intelectual. Eu activam în mediul universitar japonez, iar când „ai noștri" au eliberat Japonia am devenit translator pentru japonezi și activitatea mea consta să asigur o translare corectă și obiectivă a ceea ce declară deținuții, în special prizonierii de război. Trebuia să fiu prezent la interogatoriu și să traduc din rusă în japoneză și viceversa. După ce s-au terminat cu anchetările am fost luat cu alții și mi-au permis să trăiesc. Am fost lăsat în viață. Ne-a luat într-o zi un avion, ne-a împachetat și ne-a lăsat mai jos de Cercul polar. Ni s-a spus să facem un oraș. Îți imaginezi, noi singuri, fără case, în jur viscol și ger, iar noi trebuia să ne construim case, să construim un oraș. Dar mai apoi am cunoscut-o pe Nadia și ea a fost totul pentru mine și eu pentru ea...

- Sunt deja trei ore de când povestim Ivan Ilici și se pare că a ajuns acasă Iulian.

- Iulian are metehnele lui. I-am lăsat casa, dar bea mult. A plecat nevasta de lângă el, l-a abandonat, pentru că o bătea, făcea scandal și are doi copii mici. Uneori este ca pâinea caldă, alteori este un om rău.

- Nu-mi iau rămas bun, Ivan Ilici. Ne mai auzim că doar stăm acum împreună, chiar dacă eu provizoriu, în același apartament.

- Să vii și mâine la mine. Mi-a făcut plăcere. Neapărat.

Am revenit în camera mea. Iulian intră și el, din direcția bucătăriei.

- Ce ți-a spus afaceristul? S-a jeluit? Am auzit că ai ieșit de la el.

- Nicidecum. Mi-a povestit crâmpeie din viața sa. Dar de ce îi spui enkavedist? A avut o viață tristă, dureroasă. A

fost cu japonezii și apoi s-a salvat grație că știa japoneza.

- Dar ca translator unde crezi că a activat? În NKVD, la SMERȘ (unitățile de contraspionaj). Uneori noaptea își pune haina de enkavedist pe el și, sigur, ai văzut lumina din camera lui aseară?! Așa își așteaptă moartea. În haine de general SMERȘ și miorlăind după „NADYA”.

Gândurile curgeau amestecându-se între ele, în care un om umil și un monstru se răsfrângeau în fața mea. Mirosea a conspirație. O conspirație în viața unui om, care a fost educat antibolșevic, se identifica și japonez și sovietic, grație celei care avea să fie unica sa iubire, Nadya, soția care l-a inspirat și l-a readus la viață. Până la el am cunoscut un singur bătrân pe care l-am iubit din tot sufletul, din toată inima, dar el acum este departe de mine. Este la câteva sute de kilometri, în Țară. El m-a motivat și mi-a spus rețeta unui om împlinit, unui luptător care nu cedează. Au existat și alții, dar el, domnul profesor, mă așteaptă și azi ca să mă iscodească și să-mi arate calea spre realizare. El mi-a zis că voi activa în presă, că o să răzbesc printre străini și cât de abil trebuie să fiu atunci când comuniștii vor aplica programul de control și dezinformare la adresa mea, cel de „spălare a creierului”, de intoxicare al spațiului public. Comunismul a fost o ideologie satanică, iar americanul Texe Marş ne spune clar cum a fost inventată această doctrină şi cât de creştin era Marx. De doamna Blavatschy, de secte teosofice şi satanice, care au dat naştere la doctrina comunistă, nu aducem aminte. Memoria mai este vie, sunt relatările buneilor, cum a fost oprimată Biserica de către bolşevici şi câte morminte comune mai există. Câţi preoţi au fost împuşcaţi, deportaţi, schilodiţi de către bolşevici pentru dragostea acestora faţă de Hristos. Mai ţin minte cum era tratată Biserica în Şcoală, cum era hulit Isus. Eu, în tot cazul, n-am o memorie scurtă şi nu gust „falsa prescură” comunistă.

În schimb omul pe care îl cunoscusem în aceste clipe mi se părea o victimă, căreia i s-a impus un rol de călău și a încercat să se elibereze în lumina unei iubiri, pe care o descoperise într-o basarabeancă, Nadya (!) Mai apoi și-a asumat viața unui soț fericit, care avea intrări în cele mai înalte structuri ale partidului.

VII.

Luminile incolore străbăteau încăperea. Muzica lovea în timpane în stil de *house* sau în voci rusești de beție sumbră. Câteva mese goale așteptându-și consumatorii și una lungă, în care erau suspendate opt persoane nocturne, printre care și eu. Șase bărbați și două persoane de sex femeiesc savurau: cafea, bere sau suc.

Ajunsesem întâmplător la clubul de noapte „Dandy", pentru că se afla la două străzi de locuință. Iulian a insistat să intrăm și în acest club de noapte, după ce am vizitat alte localuri din proximitate în care nu identificasem vreo persoană din cercul nostru de încredere. Era ultimul local de pe traseu în care intrasem în drumul spre casă, ce arăta a fi unul întunecat, semiobscur, în care jocul luminilor semicolorate revărsate în oglinzile ce se ridicau până sus corespundeau melodiilor în vogă din anii ´90.

Prima persoană care s-a ridicat în picioare de pe scaun, salutându-ne și invitându-ne să ne alăturăm celorlalți comeseni a fost Rody, o prietenă mai veche, doctorandă la academie. Și celelalte persoane îmi erau arhicunoscute, majoritatea din anturajul lui Ioan, erau colegii arhitecți din primăria orașului. Pavel, un arhitect valoros, pasionat de poezie și pictură, arăta ca fiind în una din zilele sale bune,

semn că a perfectat un nou contract avantajos, ne-a semnalat să luăm loc și să comandăm ce ne dorește sufletul. Pavel era un rus care tuturor le amintea că este un român rus și că la fotbal întotdeauna va învinge România, pentru că sunt numeroase companii rusești care au zonă de debușeu în spațiul românesc și este firesc să învingă românii. În schimb, șeful său, Atanasie, era un basarabean român corpolent, care participa la majoritatea manifestărilor proromânești și avea perioade când abandona munca intrând într-un repaos bahic. Un alt prieten din breaslă familiar era Iurie și el, alături de o blondă impunătoare și care te trezea la viață, se poziționa în jurul mesei. Bărbiță îl recomandă ca pe un intelectual rătăcit în mape și dosare, ca și vârsta trecută de cincizeci de ani și suspendată într-un club de noapte. Ultimul din arhitecți, Dionisie, care se afla printre noi, nimerise aleatoriu în companie, iar faptul că în viața lui prioritate avea familia a confirmat faptul că atunci când ceasul de pe mână a indicat că este ora unu și-a luat rămas bun de la ceilalți și a părăsit ședința de relaxare. Rody ca de obicei încerca să capaciteze atenția insistând că Pavel, cu care era de ceva vreme împreună să-i facă pe plac, ceea ce părea să-l nemulțumească pe iubit. Blonda Liliana tocmai s-a întors de la Moscova și căuta un serviciu. Rudele Lilianei i-au solicitat lui Iurie să-i găsească un loc de muncă și s-o aibă în grijă, încrederea acestora era justificată având în vedere că el era căsătorit și avea deja copii mari. În timp ce zâmbetul Lilianei copleșea audiența, majoritatea din noi copleșind-o cu vorbe de duh și multă politețe, protectorul său îmi livra șoșotind o poveste a unei prostituate basarabence ajunsă în calea Moscovei, dezamăgirile acesteia și nevoia de-a-și revizui destinul, intențiile de-a absolvi o facultate sau dorința să-și constituie un cămin, o familie și, de ce nu, posibilitatea să acceadă în cariera socio-profesională. Erau gândurile unei tinere trecute

prin diverse vicisitudini ale vieții și, totodată, care nu și-a pierdut gustul vieții.

Începu să se audă o melodie mai vie, care te trezea din vorbărie și impresii și te invită să participi să-ți balansezi trupul în limbajul notelor muzicale. Rody mă și luă de braț, foarte sigură, ca și când ar prevesti o altă pagină din istoria noastră comună. După noi și ceilalți au aderat la scena dansantă.

Îmi mișcam brațele și fesele într-un mod provocator ca și ceilalți participanți la distracție. Pe Rody o întâlnisem în anturajul lui Ioan și Natașa, ca și pe alte tinere, care așteptau să fie omenite de arhitect. Mă arătasem mult mai interesat de Domnica, o consăteancă de-a ei, o brunetă frumoasă, care-și pierduse soțul într-un accident rutier. Tinerețea i-a adus bucuria celor doi copii, pe care îi creștea de una singură. Nici Domnica nu se arăta străină de sentimentele mele, dar a fost nevoită să plece pe peninsula iberică, acolo unde un tip descurcăreț i-a promis „paradisul". Dansând am început să îmi transfigurez gândurile spre o altă lume chiar dacă privirea se întrepătrundea cu ale celorlalți. O analizam atent pe Liliana, de jos până sus, străduindu-mă să văd dincolo de imaginea unei tinere rătăcite, dar care inspiră o sinceritate nevinovată. Dacă nu mi s-ar fi spus de drama prin care a trăit această ființă tandră aș fi jurat că nu a cunoscut focul desfrâului și ecuația numerologică a bărbaților. Această ființă avea un chip dulce, cast și plin de afecțiune, care inspiră dorințe păcătoase trupești datorită trecutului său. Am început să mă rog în gând:" *Invoc prezența tuturor Îngerilor, tuturor Ghizilor Spirituali de Lumină și tuturor ființelor Divine care mă pot ajuta să vină acum și să mă ghideze în toate acțiunile mele, să îndepărteze de la mine tot ceea ce este rău și negativ, să mă ferească de toate persoanele care nu îmi sunt benefice și să îmi manifeste la fiecare pas toate oportunitățile*

de care am nevoie pentru a trăi o viață benefică, pură, curată, prosperă și plină de iubire și de satisfacții pe toate planurile". Dar nu îmi ajutau nici rugăciunile invocate, întrucât ochii se proptiseră în acest „înger căzut între noi". Era unul din acei „îngeri" care poate proba dacă întreaga societate este capabilă să se năruie o dată cu el, într-o epuizare și o confuzie fără precedent. Între timp melodiile ne-au plictisit și căldura încinsă în vene ne îmbia spre paharele și ceștile lăsate pe mese. Fiecare din noi sesiză că timpul ne împinge spre finalul distracției, iar chelnerițele ne atenționau din nou că este o oră avansată și că mai putem sta încă: o oră, o jumătate, un sfert de oră. Primii care ne-au părăsit a fost Liliana și Iurie, după ei și alții au încercat să se descotorosească de atmosfera unui guleai de proporții infime. Rody insistent ne face din mână, s-o așteptăm că vrea să vorbească ceva special cu noi. Observăm că relația dintre ea și Pavel devine tensionată, el reproșându-i că nu îi mai dă bani și că se duce în noaptea asta la fosta soție și copii. „Fă ce vrei", i-a replicat Rody, mă duc la cămin. Am urcat scările și ne-am deplasat spre casă. Afară era un ger usturător ceea ce ne-a făcut să mărim pașii.

- What my chickens! Ce puii mei, facem?!

- Ne deplasăm încet și sigur spre casă.

- O să înghețăm. Niște mândre ne-ar trebui acum, Dane!

- Lasă noaptea asta geroasă să le țină departe de pericole și tentații.

- Și Rody? E cu Pavel?

- Așa se pare că momentan e cu Pavel.

- Tu ai avut ceva cu ea?

- Dacă te referi la sex, nu...

- Dar numai despre tine vorbea, euforică și pozitivă.

- Între noi este un alt tip de relație.

La jumătatea drumului de casă un strigăt mierlos ne încremeni discuţia.

- Bă, voi mă aşteptaţi sau ce dracului?

- Sau ce dracului, am răspuns în cor plesnind într-un râs bolnăvicios bărbătesc.

Din depărtare silueta lui Rody alerga gâfâind în urma umbrelor noastre...

VIII.

Acasă împărţisem paturile asimetric - eu pe canapea, iar pe divan Iulian îşi masă corpul cu cel a lui Rody. Divanul iniția scene de tango, vals sau samba, în care cei doi erau actorii unor scene fierbinți și incitante, care trădau o dorință carnală și începutul unei relații de prietenie. Dacă preludiul arăta incitant și pe alocuri comic, când Rody se opunea pornirilor de mascul, care presupuneau înşfacă și posedă, dorindu-și o atenție și o atingere mai gingaşă și tandră, reproşându-i cu un „eu nu am venit aici să mă fut", ulterior toate au intrat în normalitate, pentru că la doi paşi de canapeaua mea se auzeau sunete stridente ce trădau o iubire pasională. Recunosc că îmi era greu să închid ochii și mă simțeam ca un dobitoc obligat să fiu martor într-o afacere de intimitate majoră în care noianul de sentimente ale unor prieteni acopereau întreg divanul în care se petrecea cea mai frumoasă perversiune a acestei locații. Aud cuvinte de drăgălăşenie și-mi dau bine seama că poate cea mai frumoasă amintire de aici ar fi să evadez în noapte. Strâng mai profund genele pe pupile și îmi imaginez altă lume sau încerc să mi-o creez, o lume sublimă, plină de colori și pace. Trebuie să mă deconectez ca să fiu într-o altă dimensiune a timpului și a

spațiului, departe de locul acesta şi de jocurile amurgului. Trebuie să-mi descopăr un itinerariu al nopții în care să mă strecor ca un neofit și să calc prin labirintul viselor.

Ce anume se întâmpla în labirintul invizibil al viselor? Există o mică semnificaţie politică sau ideologică? Nici măcar mesajele scrise, aici, pe care le primesc, le arhivez, nu îmi oferă un răspuns cert. Poate nu le citesc corect şi trebuie să îndrept erorile strecurate în mesaje, să le îndrept ca să am o informaţie exactă. Nu dispun de nici cel mai mic indiciu despre ce se poate întâmpla peste o secundă, darămite peste un an. Sincer spun că detest minciuna, actul de falsificare, mormanele de flegmă care se preling peste cultură, educaţie sau suflete nevinovate. Nu sunt mort, simt cum vibrează sângele în mine. Știu că viaţa ne este dată s-o trăim. E posibil să fiu denunţat de un „ordin", scris cu vervă, din excesul pătimaş că aş fi un trădător sau chiar un criminal în gândire, pentru că îmi place să muşc din zorii zilei sorbind cafeaua cu multă ciocolată. Nu vreau să existe un Departament al desfiinţării viselor umane, nici al altor convieţuitoare de pe Terra. Mă încăpăţinez să cred că nu se va desfiinţa. Nu vor exista reforme ale mentalului colectiv şi nici iluzia nu ne va cuprinde în mrejele ei. Suntem predestinaţi să visăm. Cel mai frumos vis al meu îl am cu Tata sau cum îi spuneam de mic copil „Tăticu". L-am visat după ce s-a stins din această lume şi a luat calea pe care nici vulturilor liberi nu le este dat s-o stăpânească şi s-o atingă. Se face că apărem alături de ceilalţi membri ai familiei pe un tărâm inimaginabil de frumos, verde, liniştit, cu multă muzică în care flautul creşte note magice şi luminoase. Şi muncim un pământ fertil, aşa cum îl munceam altădată în realitate. Doar că nu mai este soarele năprasnic să ne coacă pielea şi să ne sufoce în zăpuşeală unei zile istovitoare. E o linişte salvatoare şi o eliberare a tuturor consoanelor. Sunt doar vocale. Şi

lângă pământul „făgăduinţei” există o casă foarte înaltă, cu două turnuri, care ating coloanele cerului. Şi în jur zboruri, zâmbete, libertate. Da, există o „libertate” care nu este cuprinsă într-un război istovitor cu lumea care vrea să-i răstălmăcească sensul, în care „libertatea ar presupune sclavie”. Există o libertate pe care nici un demon nu a văzut-o şi dacă o atingi nu ai nevoie de alte minuni, de alte şanse, de vise şi speranţe. Ea există şi în imaginarul nostru stors de atâtea nimicuri pentru care te străduieşti să fii demn şi respectat de semeni. Dar, până la urmă, a fost un simplu vis, care poate nici nu ştiu dacă se va realiza vreodată. Iar, dacă se va realiza nu o vor cunoaşte alţii, cei care utilizează dicţionarul cuvintelor, pentru că vom vorbi doar telepatic şi doar din alte universuri fără labirinturi primejdioase.

„Noua realitate”, în care exist, înlocuieşte o legătură cu alta, un chip cu altul, „îngerii cu demonii” sau îi aşează pe acelaşi talger şi pot fi unul, doi sau un univers întreg, doar trebuie să dibuieşti „secretul” ca să înţelegi de ce există un miros într-un mesaj sau altul, identic sau distinct, să te documentezi zi de zi, ca şi cum te-ai pregăti să-ţi susţii o lucrare de licenţă, de doctorat sau chiar lucrarea vieţii. Te întrebi doar de Comisia care o va valida îţi va oferi o ploaie măruntă, după care un Curcubeu, pe care să-l parcurgi pe propriile tălpi şi să te bucuri alături de cei dragi că visele pot fi frumoase, adevărate, reale.

Dimineața avea un gust proaspăt, curat și un gust de pâine prăjită și de aromă de ceai indian de calitate. Se luminase și eram sigur că partenerii mei de cameră lipseau, pentru că în jur s-a instalat o liniște asurzitoare. Am mers la baie să-mi fac igienizarea trupească, iar timpul începea să prindă viață. Se auzeau într-un colț al apartamentului bătăi de baston și pașii stăpânului acestui domeniu. La bucătărie mai adia un miros de ultimă țigară a celor doi amorezaţi. Îmi

aprinsei și eu o țigară la ceașca de cafea și inhalam în plămânii intoxicați gustul sever și dens al fumului ce mă cuprindea într-o amintire recentă din noaptea precedentă. „Hî” tușisem sec, semn că plămânii mei trăiau într-un mixaj de aer proaspăt și fumul oxidant din pipă.

- Bună dimineața, Daniel.

- A, bună dimineața.

- Se pare că am avut un musafir în noaptea asta? Va locui cu noi? Este o doamnă?

- Nu pot să vă spun multe, Ivan Ilici, întrebați-l pe Iulian. El știe mai bine.

- Hm, vom vedea.

- Vă servesc cu o cafea? Un ceai?

- Nu, mulțumesc. Trebuie să plec până la primăria de sector, cică primarul mă așteaptă să se consulte într-o problemă delicată. Am să revin mai târziu. Dar tu ai să fii? Ești o persoană care-mi inspiră încredere și aș vrea să mai povestim.

- Cu mare drag. Voi fi aici. Nu am treburi pentru astăzi.

Îmi luasem ziarul de pe masă și am intrat în cameră, m-am instalat pe canapea și am început să răsfoiesc paginile. Mi-a atras atenția o știre care trăda neglijența ori amatorismul redacției: „Într-un raport al poliției stă scris: „Făptașul legase victima cu o sfoară și era pe cale să o violeze. Din fericire, poliția i-a luat-o înainte”. Arăta mai mult ca o anecdotă decât ca o știre, mai ales că nu se știa dacă actul abdominal s-ar fi produs și care este starea victimei după trauma suferită. Citeam ziarele cu abundență și fiecare știre, reportaj, articol îmi trezea diverse comparații cu anumite întâmplări de altă dată și îmi alimenta un imaginar bogat asupra zilelor de azi.

Clanța ușii dădea semne că cineva vrea să intre în casă. Era Rody și cu Iulian, însoțiți de un individ necunoscut.

Tipul era pletos, parcă desprins dintr-o formație heavy metal rock, înalt, corpolent, ochii verzi proeminenți și zâmbitori care creau impresia că în fața mea se află un personaj pozitiv, numai că îmbrăcămintea ponosită și jegoasă de rocker îmi displăcea realmente și-ți dădeau o stare de confuză că ai fi fost trădat de o primă impresie artistică.

- Faceți cunoștință, Pintilie.

- Foarte bine, Dan. Pintilie e un fel de Pintea haiducul. O fi și tu un haiduc, probabil?! Dar, de unde până unde, fraților, v-ați luat așa brusc mai mulți? V-am lăsat astă noapte în doi și uite că ați ajuns în trei. Pe unde ați bântuit?

Rody și Iulian nu se mai săturau să-și arate pasiunea unul față de altul, sorbindu-se din ochi, jucându-se cu buzele lor în fața celorlalți, ceea ce arăta că temperatura inimilor le este ridicată, iar sângele le mustește în vene și ambii au niște sentimente excesiv de înflăcărate unul față de celălalt.

- Pintilie este un prieten mai vechi, a zis Rody. Eram cu Iulian la spitalul de nebuni, am mers într-acolo să-mi ridic o fișă pentru studiile mele doctorale. Ăștia doi cum s-au văzut au și devenit buni prieteni. Iulian m-a dus la medicul care l-a avut în grijă pe el și acela mi-a rezolvat situația. Este domnul Ion Chiriac, un doctor renumit.

Aveam în plus câteva grame de spaimă. Stăteam într-o casă cu trei indivizi care au pășit prin spitalul de nebuni și discutau lejer despre bolile lor. Dacă și eu ajung într-o bună zi la „mititica”, cum am să privesc această lume?! Niciodată nu mi-am pus o atare întrebare care mă îngrozea de-a binele și îmi crea acel disconfort interior și gust parșiv.

- Ne-am decis, s-a auzit vocea lui Iulian, pentru că Pintilie este într-o dispută cu soție-sa și nu are unde sta îi vom pune un pat în antreu și acolo îi va fi reședința temporară.

În același timp se auzeau pașii pe care îi făcea

bătrânul casei. Se îndrepta către noi, semn că vrea să discute la modul serios și hotărât problema: ce noutăți îi aduce această zi în apartamentul său.

- Ce se întâmplă aici, Iulian? Cine sunt persoanele și spune-mi sincer dacă această casă trebuie să-i găzduiască pe toți amicii tăi?! Cine este domnița și cine este acest tânăr pletos și nearanjat? De ce are un asemenea păr lung de muiere și ce se întâmplă în apartamentul meu?

- Moșule vezi-ți de treaba matale și nu te încurca printre noi. Este și apartamentul meu. Ce vrei? Suntem liniștiți, nu suntem gălăgioși și ne purtăm cu matale respectuos. Te rog, lasă-ne, vorbim altădată. Pur și simplu nu am chef de ceartă și nici de explicații.

- Bine-bine, dar, te rog, ca în cel mai scurt timp să rămânem cei de aici, tu, eu și Dan.

- Nu-mi indica mie cine rămâne sau ba? Ai înțeles jigodie dughenistă?

Pentru întâia dată mă simțisem măgulit de atitudinea bătrânului și impresia de persoană respectabilă pe care o avea Ivan Ilici. Mă aflam printre favoriții săi ca urmare a conversației de astăzi și recunoșteam că abilitatea cu care am purtat dialogul cu bătrânul mi-a creat niște avantaje sentimentale și reacții pozitive din partea lui, a unei persoane pe care abia am cunoscut-o. Eram de puține zile aici, în acest apartament spațios și deja bătrânul mă considera ca fiind o persoană a casei, din familie. Îmi imaginam că și câinele maidanez acceptat să intre în vreo familie trebuie să aibă același sentiment pe care-l încercam acum. Nu eram la gândul că poate ceilalți musafiri se află într-o situație jenantă, ci la vorbele bătrânului în care eram văzut într-o lumină bună. În mod cert îl cucerisem pe bătrân.

IX.

Ora 18. Somnul ne lăsă fără Pintilie. Iulian arăta îngrijorat că i-a plecat noul partener de conversații fantasmagorice cu adaos de vodcă. Rody îi cerea să se liniștească și să nu facă caz din lipsa omului plecat la familie, la copii. Ne-am mutat la bucătărie, cu treabă și fără treabă. Atmosfera din casă deveni brusc una distractivă și cu foarte mult zâmbet. Bucătăria inhiba metri fum de țigară și savuram mirosul unei ciorbe cu ciolan afumat. Stăteam toți trei la masă. Fața de masă era solicitată cu niște castraveți murați, pâine feliată, farfuriile goale, fiind în așteptarea ciorbei încălzite și cu câte un pahar de vodcă și câte o cană de bere. Am optat doar pentru bere. Iulian mesteca ciorba, mulțumit că Rody a ales să meargă cu noi, în schimb aceasta vorbea mult parcă încercând să impresioneze scoțând în evidență persoana mea:

- Tu mai ții minte care au fost primele noastre contacte, Dane?

- Evaziv, da.

- Cel mai mult mi-a plăcut atunci când a ajuns într-un târziu domnișoara ceea de la Comună și s-a așezat la masa noastră și a șocat prin replica ei tăioasă – „Aici se știe clar cine cu cine se fute... e cert că eu o fac cu Dan”. Toate fetele care eram acolo am luat apă în gură și eram multe, îți dai seama, Iuliane?

- Șapte erați, am precizat.

- Dar cum v-ați cunoscut?

- Relația mea cu Tatiana e una ciudată și delicată. Într-o seară am intrat într-o cârciumă de noapte unde se dansa până târziu. Intrasem să văd dacă nu e Virgiliu pe acolo și mi-am zis să stau preț de-o bere. De masa mea s-au apropiat

două fete, una din ele fiind Tatiana. Nu le-am dat atenție inițial, iar mai târziu i-am solicitat Olgăi, celeilalte fete să dansăm și am dansat, numai că atunci când am revenit la loc, Tatiana pur și simplu s-a năpustit asupra mea și mi-a cerut expres să nu mă leg de fată, pentru că e măritată. Olga, o ființă drăguță, scundă, o blonduță cu părul făcut codiță și sprâncenele căreia scoteau în evidență niște ochi albaștri pronunțați. Ulterior am intrat cu Tatiana în vorbă și i-am spus că nu stau mult aici și că o să merg la clubul în care ne-am cunoscut noi, Rody. M-au însoțit ambele. Iar aici le-a plăcut atmosfera, localul părea mai civilizat și tot aici l-am întâlnit pe vechiul meu prieten Andrei. El a luat-o sub aripă pe Olga și eu am început să fiu mai atent la reacțiile Tatianei. Cu ea a fost cea mai ciudată partidă de sex realizată vreodată, s-a întâmplat instantaneu. Ne deplasam pe jos spre casa unde stăteam, troleibuzele și taxiurile nu se vedeau nici în față și nici în spate, eram secondați de Andrei și Olga, iar la un moment am virat spre niște boscheți și ne-am împreunat în noapte. Când am ajuns la locația unde dormeam, era închisă și ne-am băgat în subsolul acesteia unde am continuat să ne descărcăm emoțiile și hormonii întârziați pe o canapea veche și demodată. Mai apoi am fost la ea acasă. Și acolo am continuat să ne tăvălim până-n seară. Mama ei, o femeie muncitoare, nu s-a arătat mulțumită de străinul descoperit în propria-i curte. Era supărată și de faptul că fata ei n-a apucat să dea mâncare la cele trei căprițe și la animalele din curte. E adevărat că Tatiana avea un prieten cu care urma să se mărite și în ziua, în care ne-am cunoscut și-a descoperit viitorul soț cu o altă femeiușcă. Ea avea și o dulceață de fetiță educată, de zece ani, care învăța la școala din sat. Copila, Alexandra, s-a atașat rapid de persoana mea, pentru că am început s-o ajut la lecții și să-i explic semnele din cărți. O vedeam în ochi cum îi licăresc emoțiile bune când se afla în preajma mea și

totodată simțeam că-i lipsește un element esențial, dorul de tata, pe care încerca să-l reprime. Alexandra știa că tatăl ei a decedat într-un nefericit accident de mașină. Întotdeauna mi-am pus întrebarea dacă Tatiana a avut scopul de-a accepta să fie sedusă sau să mă seducă, că această atracție și relație a constat într-o proprie răzbunare față de virtualul ei soț sau a fost o nebunie sentimentală. Am mai fost de câteva ori pe la ea și atunci când v-ați întovărășit la bar a venit special pentru mine. Ne-am dus sus la Ioan, în locuința de la ultimul etaj, am făcut dragoste, multă dragoste și cât timp mă poseda ca o demoniță, totodată și bea câte-o înghițitură din vodcă. Era fierbinte și nu dorea în acele clipe să rateze nici o secundă din plăcerile care i s-au oferit în acea noapte. Era toată o dorință și livra ecourile plăcerii carnale. Ne-am trezit mai apoi la ea acasă. Mama ei, Maria, deja era atât de atentă și de binevoitoare față de persoana mea. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat în sufletul de mamă încât am devenit o persoană acceptabilă și agreabilă, chiar bună de un eventual ginere. Ei, îți dai seama că asemenea gânduri îmi displăceau din capul locului. Ultima dată când am întâlnit-o pe Tatiana, m-a rugat să n-o caut o vreme pentru că i-a sosit soțul din străinătate și i-am promis că n-am s-o mai deranjez, ceea ce a turnat pe chipul ei lacrimi și umbre de regrete. Dar aveam să mă văd cu mama ei, deseori, prin oraș. Doamna Maria a fost angajată pe post de portar la un edificiu al statului, iar când mă întâlnește îmi vorbește de fiica și nepoțica ei, care mă iubesc în continuare și încă mă așteaptă. Nu i-am spus că fata ei m-a avertizat că ar fi revenit în viața ei tatăl adevărat al Alexandrei din străinătate, cel care chipurile a decedat într-un accident de mașină, că familia își reveni la normalitate. Uneori este mai bine să ții în suflet nedumeririle, decepțiile sau opiniile tale banale. Asta a fost povestea relației mele cu Tatiana...

- Îți imaginezi, Iuliane, că împreună cu Dan am dormit câteva luni și nu mi-a tras-o? Îți dai seama că uneori o femeie are necesități și el stătea ca blegul alături de mine și nu mi-a tras-o? Eu mi-am dorit să mă tăvălesc cu el, pe când el nimic. Cu unele prietene de ale mele Dan a păcătuit, dar cu mine nu a îndrăznit.

- Da, este adevărat că nu am făcut dragoste cu tine. Tu nu ți-ai pus întrebarea: de ce? În primul rând erai tot timpul lângă Virgilius și nu este în firea mea s-o fac cu cineva care și-o drege cu unul din prietenii mei. Mai apoi ai avut o relație cu Pavel, ceea ce te simțeam ca pe o străină în raport cu expresiile mele emotive. Îmi plăcea să te simt de la distanță, dar foarte intelectuală: cum pictezi, cum scrii și-mi reciți versurile tale, cum devii nebunatică și emiți felurite ipoteze haioase...

- Dar cu altele ai încercat ceea ce n-ai încercat cu mine, inclusiv cu prostituate, un zâmbet plin de regrete trăda chipul blond și silueta slabă.

- Da, cu altele am făcut ceea ce nu am îndrăznit cu tine..

- Îți imaginezi, am dormit câteva luni împreună și nu mi-a tras-o, nu am făcut nici o partidă de sex, dar trupul femeii vrea ceva, vrea mângâiere, vrea armonie, tu înțelegi, blegule, tot îmi reproșa Rody.

- Draga mea, te prefer ca pe o prietenă de taifas, de companie și nu ca pe o persoană pe care s-o împart cu prietenii. Când știu că te-ai culcat cu un cutare prieten sau altul, crezi că m-aș simți o persoană împlinită care să te dorească cu ardoare, să te posed în calitate de iubită?

În cameră s-a lăsat o liniște încărcată de amintiri. Da, Rody s-a atașat de persoana mea datorită escapadelor nocturne pe care le făceam împreună cu un vechi amic, Virgilius. Odată, într-o cârciumă ne făceam de cap, deranjând

comesenii și luându-ne în niște negocieri agresive cu mafia țigănească din cartier. Comportamentul nostru nu a fost înțeles și am fost lăsați în pace, iar ulterior liderilor acestora le-a fost pe plac atitudinea noastră și au devenit respectuoși pentru felul nostru de-a fi. Virgilius era apelat cu numele „La piovra", un apelativ care l-a primit în timpul studiilor juridice, de la facultate. Și cu acest apelativ îi băgam în ceață pe șmecheri, polițiști, taximetriști sau pe unii „găozari" certați cu bunul simț, care se plasau în cercul nostru vital. Unii ne considerau un fel de bandiți fără scrupule, alții ne calificau ca pe niște polițiști și securiști, iar de câteva ori niște pușcăriași abia ieșiți la libertate ne-au luat drept niște personaje din tagma lor. Virgilius și-a făcut stagiul militar în trupele de milițieni sovietici în calitate de gardian într-o pușcărie severă și deținea limbajul oamenilor certați cu legea. Comportamentul nostru debordant, libertin, fără anumite limite, pe care le au oamenii obișnuiți zilnic preocupați de serviciu și familie, ne salva în numeroase cazuri stupide. Pentru că dacă intram într-o perioadă de distracție totală existau mari șanse ca să extindem starea de „beatitudine", încât aceasta să dureze circa o lună. Nici chiar prostituatele, majoritatea femei măritate ale căror bărbați erau plecați la munci în state străine, din suburbiile orașului, salivau când apăream în zona periculoasă a gării. Uneori se întâmpla ca să absentez eu și se putea întâmpla ca unele persoane întâmplătoare să-i aplice o bătaie lui Virgil și, viceversa, dacă el absenta o încasam eu. O dată am încasat câțiva pumni de la un ofițer sub acoperire care își incasa cotă parte din banii prostituatelor, iar altădată fiind împreună cu prietenul meu m-am răzbunat pe acel ofițer și l-am pălmuit serios. De unul singur. De data aceasta nu mai eram singur și în caz că se întâmpla ceva aveam alături de mine un personaj care îl punea la punct pe orice polițist sau procuror. Lângă mine se

afla un avocat de vocație care necontenit repeta: „un adevărat avocat discută numai cu judecătorul și procurorul, dar nu cu orișicare”. Țin minte că într-o noapte de lungi dezbateri intelectuale asortate cu alcool și femei, Virgiliu s-a luat la harță cu administratoarea barului și respectiva a chemat polițiștii de sector. Inițial, polițiștii au încercat să ne intimideze și văzând că nu pot să facă asta, au încercat să ne roage să semnăm o condică în care să certificăm că ne-au verificat pe stradă, pentru că nu aveau numărul necesar de persoane legitimate. „Nu e vorba de amendă, ajutați-ne, vă rugăm frumos”, „te rog convinge-l pe prietenul tău să semneze și să ne lase în pace”, îmi solicitau milițienii. În schimb Virgil îi strunea și cerea să-i fie adus imediat procurorul de serviciu, pentru că i-au fost îngrădite niște drepturi și libertăți. De Virgiliu ne lega o prietenie puternică și consolidată în timp, iar faptul că de câteva ori m-am luptat cu câte doi sau trei indivizi și nu i-am lăsat să ne domine a sporit încrederea că suntem invincibili împreună. O dată un sportiv înalt, de vreo doi metri, spătos l-a lovit pe bunul meu prieten și eu am intervenit și involuntar i-am aplicat agresorului niște lovituri de picior ca în filmele de acțiune, în care procedeele de *mhuay tai*, *karate* sau *aikido* sunt elemente esențiale. În acel moment nu mă stăpânisem, simțeam că furia îmi inundă întreaga ființa, pentru că Virgil era de statură joasă, de un metru șaizeci și cinci, suplu și reprezenta un partener de categorie inferioară pentru acel vlăjgan. Am reacționat prompt. Am intrat în război cu agresorul și l-am făcut să cedeze. Individul s-a blocat și n-a ripostat, a început să urle ca un disperat „am să te fac altădată”. Adevărul este că mă făcea și atunci dacă insista și atunci m-ar fi umilit dacă ar fi purtat lupta până la capăt, dar l-am surprins nepregătit și cum nu se aștepta la o asemenea reacție, s-a retras. Astfel ne petreceam noi, iar când ne

săturam de stradă, apelam fiecare la câte o prietenă mai apropiată, Virgiliu o chema pe Rody, iar eu apelam la Flavia, o studentă care își exercita practica studențească sub tutela mea. Era echipa noastră discretă, veselă, intelectuală. Pe cât era o persoană uneori de discretă, tăcută; în momentele de euforie sentimentală și bahică Virgiliu era o persoană extrem de sociabilă, comunicativă și liberă. Îi plăcea să repete enunțurile filozofice ale lui Petre Țuțea și să recite cu patos din Eminescu sau Nichita. Se întâmpla să poposim printr-o cafenea sau restaurant de cartier și reduceam la liniște întreg localul grație conversațiilor noastre filozofico-lirice. Iar apogeul acestor conversații îl constituia bancul cu fumătorul care-l reprezenta în totalitate pe prietenul meu. Virgilius ca și personajul principal al bancului traversa un cimitir în drum spre propria casă, era haios și nu credea în lumi paralele. Acel fumător din banc făcea mult zgomot când traversă cimitirul și locuitorii subterani ai cimitirului, morții, s-au hotărât să-i predea o lecție și au trimis un semi schelet proaspăt, de pe fața căruia se descojea pielea și acela i-a solicitat fumătorului o țigară. A aprins o dată bricheta fumătorul, a mai aprins-o a doua oară și la care mortul a exclamat: „lasă-te, băiete, de fumat!”...

X.

Noaptea ne împacheta iarăși în dormitor. Eu m-am întins pe canapea, iar cei doi au intrat într-un joc nocturn care prefațează o altă partidă de sex.

- Tu ai venit aici să te fuți sau ce pula mea?
- Dar nu așa! Te rog să nu fii botos.
- Eu nu sunt botos. Sunt mahmur sufletește și mă

exprim mai greu în cuvinte, dar înțelegi excelent ce vreau să fac acum...

- Da...

Pleoapele îmi atingeau greutatea trupului, semn că somnul a bătut la ușa timpanelor mele. Îmi dezasamblasem starea de veghe și intram în unul din labirinturile visului ținând în memoria prezentă o frică a zilelor care urmează să se ivească în zori. Uneori, te întrebi, ce alegem în viaţă? Există impresia că viaţa reprezintă o detenţie, în care am fi puşi în situaţii de-a întreprinde ceva riscant datorită fricii. Nu îmi justific, într-o anumită măsură, actul comportamental şi nici puterea mitului „fricii”. Sunt destui oameni care consideră că frica ne formează, ne ghidează destinele şi relaţiile sociale. Că un model al existenţii noastre s-ar exprima simbolic prin „bici”. Indubitabil, sentimentul fricii ne predomină şi în democraţie. Am aspirat la valorile democraţiei şi am luptat pentru un Ideal care nu ni s-a relevat în cel mai adecvat fel fiinţei noastre, am distrus zidurile tiraniei şi am visat frumos, dar ne-am rătăcit în teama de-a fi solidari unii cu alţii, de-a fi români şi fluviile noastre în loc să ne unească, din teamă, ne despart. Ne gândim azi fiecare la supravieţuire şi chiar avem un ataşament faţă de un ideal care vrea să ne salveze din această frică a perpetuării crizei în care am ajuns. Nu este vorba că ar fi doar o criză economică, ci există şi una mentală. De aceea suntem într-o permanentă căutare. Negăsindu-ne, din frica semnificativă laşilor, împroşcăm în repere și valori, pe care le-am crezut altădată, inventăm „laboratoare secrete” şi o ţară divizată.

Recunosc că sentimentul fricii nu a abandonat întru totul zona mentală. Îmi era frică de trădările reactualizare şi de perversitatea unor „condrumeţi” din proximitate, care una afirmă etalând dragostea fraternă şi îţi bagă formol sau verde de paris în cafea. M-am obişnuit că acel sentiment al

perversităţii nu a fost unul de rea credinţă, ci unul care avea efectul restabilirii unei ordini în agenda vieţii. Am redescoperit gustul vieţii şi gustul încrederii, sentimentul utilităţii ca factor uman şi prietenia bazată pe valori. Nu îmi e frică să mă uit în proprii mei ochi, am înlăturat frica din proximitate, dar şi din capacitatea de-a o înţelege prin prisma persoanelor apropiate. Şi dacă am renunţat la anumite călătorii sau mi-am asumat decizii, acestea nici într-un caz nu au fost făcute din frică...

Lumea reprezintă acea oglindă ce-ţi restituie chipul pe care i-l arăţi. În cazul în care îți prezinți chipul posomorât, îți restituie eşecurile, dacă îi servești un chip senin, îţi restituie luciul soarelui şi o stare de mulțumire. Unii înțelepți își educau discipolii ca la ieşirea din casă, coborârea în stradă, trebuie să-și controleze expresia feței. Să arate luminoși și senini, să nu aibă nici o amprentă de întuneric și să alunge imaginea unui chip de mort sau starea depresivă. Pentru că grijile, indispozițiile şi preocupările trebuie încuiate între pereții casei, iar în societate, pe stradă fruntea trebuie să arate descrețită, edificându-se un chip senin și o inimă liberă.

Dimineața ne trezeam încă somnambuli şi ne puneam pe picioare. Fiecare își trecea prioritățile pe agenda zilei. Baia deveni solicitată. Sunetul apei, aparatele de ras și periuțele de dinți exagerau să se întreacă în aranjarea chipului, igienizarea corpului și fiecare își avea preferințe, alocându-și un timp special evenimentului de reîmprospătare al exteriorului său fizic. Locuitorii apartamentului se limitau să-și facă necesitățile în tăcere, dar această tăcere era mai mult decât vorbitoare, era una care ascundea sentimentele și emoțiile unei noi zile. Singura care nu dădea semne de viață era Rody, care-și savura imortalizată somnul, acoperită cu un cearşaf alb.

Primul care a dat semnul unei dimineți proaspete a

fost Ivan Ilici, care păşea zgomotos cu al său picior amputat şi ne semnala trezirea. Sentimentul că vede şi aude tot ce se întâmplă în casă s-a confirmat atunci când, deja, eu şi cu Iulian eram pregătiţi să plecăm în oraş, bătrânul a traversat camera noastră, îmbrăcat în costum sobru şi ne-a comunicat:

- Bună dimineaţa, eu plec până la primărie. Sunt aşteptat de primar. Îmi solicită să descifrez nişte dosare ale administraţiei. Şi voi plecaţi?

- Da, am răspuns aprobator. Bună dimineaţa...

- Iarăşi vă cheamă comunistul ăla de primar, a vorbit Iulian. Să vă dea ceva ajutor şi să lase cartierul aşa cum este, să nu mai sufle afacerile oamenilor cum este magazinul alimentar de jos. Noi plecăm, rămâne Rody.

- Foarte bine, a zis Ivan Ilici, lăsaţi fata să se odihnească. Dane, tu ai să vii mai repede de la serviciu? Aş dori să mai povestim, pentru că este plăcut să conversez cu dumneata.

- Am să mă strădui să ajung după orele 17.

- Iuliane, te rog să mă înţelegi şi să nu te uiţi chiorâş spre mine, o accept şi pe fata asta în casă, dar atât, nu mai vreau alte persoane străine în afară de voi trei. Nu te supăra.

- Bine, a zis Iulian, apropos Rody a făcut ciorba dumneavoastră preferată.

Se auzea cum bătrânul ieşea din casă închizând în zgomot încuietoarea uşii de metal. În urma lui şi noi ne orientam spre ieşire, lăsând acasă fata, care tocmai a prins biletul de acces în apartament fiind acceptată şi de adevăratul stăpân.

La redacţie am primit vestea că sunt chemat urgenţă la judecătorie, la doamna judecător Genoveva Băltoi.

-Este o urgenţă ce mi s-a comunicat de la judecătorie, mi-a zis directorul publicaţiei.

Am luat-o pe jos spre tribunal. Itinerariul de la

redacție la tribunal îl știam pe de rost, era de zece minute. Nu era prima apariție în această instituție și gândeam „la ce dracu sunt chemat acum?" „Martor la vreun proces?

Am intrat în incinta instituției chemată să facă dreptate oamenilor și am remarcat că în coridorul care duce în sus, la etaje, mișună oameni și oameni, necăjiți și vinovați, unii încrezători și alții resemnați. Am salutat un judecător pe care-l știam din studenție, care cobora spre fumoar, iar eu urcam spre etajul doi. Pășeam în această instituție cu fruntea sus, sobru sfidând instituția pe care dacă o întâlnești pentru întâia dată îți inspiră teamă și neliniște. Un gând se juca cu mintea mea și îmi lăsa urme de îndoială că dincolo, în biroul judecătorului, ar fi o prezență de rutină. Niciodată nu se știe ce-ți rezervă ziua de azi și de mâine, mai ales dacă te afli în fața sălii de judecată. O fi judecătorul un Dumnezeu mai mic care împarte dreptatea oamenilor pe pământ, dar totodată câtă nedreptate se află în procesele ce reclamă dreptatea. Este foarte grav să constați că un dumnezeu mic poate fi mai crud decât Dumnezeul adevărat, dumnezeul pe care-l invocăm zilnic și din care ne hrănim puterile și speranțele. Aici, în zădar te spovedești, căiești, mărturisești păcatele pe care le-ai comis cu voie sau din inconștiență, judecată este aspră și sentința poate fi fatală. O secundă de neatenție sau de imaturitate și teribilism din viață îți poate costa schimbarea personalității și al propriului tău destin. Fiecare proces trebuie să fie înțeles și fiecare lege trebuie însușită, pentru că există avocați care invocă false articole din codul civil sau penal și judecători care le pun în aplicare aceste falsuri. Suntem ca niște miei fragezi aleși să ne pună însemnul de animal bun sau pe cel care indică sacrificarea. Regretele și căințele nu-și mai au rostul, pentru că legile sunt aspre și dure. Dacă în itinerariul vieții care te trimite spre Judecata de Apoi există speranța că dincolo, în cealaltă lume vei descoperi un

Dumnezeu al oamenilor, care să pună în balanță faptele bune și pe cele rele, să le evalueze și să fie descoperit un suflet bun de Înaltul, aici soarta se află în mâinile unui om, unui dumnezeu mic, înzestrat profesional cu puteri supreme și care decide soarta omului. Judecată de aici este mai cumplită în raport cu judecata pe care nu o ai s-o întâmpini decât abia după propria-ți moarte, desigur dacă o vom întâlni așa cum ne-o imaginăm lecturând Biblia.

În fața biroului judecătoresc am luat o gură de oxigen, mi-am făcut semnul crucii și am bătut cu pumnul de două ori în ușa de lemn masiv așteptând ca o voce să mă invite în interior.

- Da, s-a auzit o voce semi-bărbătească.

- Se poate, am întredeschis ușa și înaintat către biroul care reda silueta unei femei obeze, excesiv de fardată și care mă privea cu un rânjet despotic. Mi-am zis că este prima impresie și ar putea fi una falsă, pentru că în popor se spune că femeile mai dolofane, mai grase sunt mai bune la suflet decât cele slabe și normale.

- Poftiți, poftiți.

- Știți sunt Dan T. Am fost chemat de urgență de doamna judecător Genoveva și am sosit cum mi s-a comunicat la redacție.

- Aaa, da-da-da... Vă așteptam. Sunteți învinuit pentru inducerea în eroare a organelor de drept, dar și de un comportament necuviincios care a amenințat ordinea publică. Se pare că tot astăzi veți fi în starea de arest. Nu e bine, domnule, cum vă mai cheamă (?!), să procedați așa cu oamenii legii.

- Stați un pic doamna judecător, dar eu nu știu despre ce este vorba și ce acuze îmi sunt aduse. De obicei procedați așa, aduceți cu invitații de urgență oameni nevinovați și-i băgați la pârnaie? Care sunt învinuirile aduse persoanei mele?

De către cine? De ce? Și apoi am un avocat pe care aș putea să-l anunț că am niște neplăceri judiciare. Pot să văd dosarul în baza căruia sunt bănuit, învinuit, inculpat sau acuzat?

- A, da, desigur, pe masă este dosarul, și-a temperat judecătoarea discursul euforic care enunța deja sentința - Faceți cunoștință cu el pe coridor, după care să veniți să-mi spuneți ce aveți de spus, evident, după ce-l citiți, dar cum văd eu lucrurile, acolo este scrisul dumneavoastră și e clar că nu aveți cum să scăpați așa ușor după cum vă prezentați. Aveți zece minute la dispoziție să-l frunzăriți și să îmi spuneți ce obiecții aveți referitor la el.

Tictac, tictac... Acele ceasornicelor au pornit, iar eu mă concentrasem strict asupra dosarului cu pricina studiindu-i asiduu conținutul, cu o viteză vizuală sporită. În dosar se regăsea o declarație făcută polițiștilor de sector în care susțineam că erau demolate apartamentele redacției începând cu orele șase dimineața și că acestea se făceau fără aprobarea și ordinul administrației locale. Era o declarație a polițiștilor de sector prin care informau tribunalul că atunci când s-au deplasat la fața locului nu existau muncitori și nici o firmă care să demoleze edificiile și că firma obținuse aprobarea pentru demolarea apartamentelor din partea administrației locale, pentru că dorea să fie construit un complex locativ ultramodern, ultra luxos, doar că încă ordinul nu a fost prezentat public. Mai departe scria că majoritatea locuitorilor s-au conformat deciziei firmei și că singurul care se opune ordinei publice sunt eu. Și în scrisul indescifrabil se scria că am apelat numărul de telefon al poliției și am solicitat sprijin pentru că se demolează, iar ei când au ajuns la fața locului nu era nici o persoană care să fi desfășurat lucrări și nu exista nici un deranj care ar fi periclitat liniștea cetățenilor. Adică nu existase nici un vecin, nici o persoană și numai imaginarul meu ar fi produs neadevăruri. Dar erau o sumedenie de

persoane și ei, organele legii, cei care mint justiția și pe mine în acest moment. De asemenea se vorbea, în scrisul indescifrabil, că sunt de acord cu faptul că am indus în eroare organele legii. Hopa, îmi strâng buzele, sorbindu-le esența, încercând să analizez întreaga situație. E groasă situația, îmi spun, dar ceva nu se leagă aici, văd un pasaj din declarație scris anapoda, în care susțin că sunt de acord cu cele relatate de polițiști. Nu, nu este scrisul meu. Îmi scot ochelarii aburiți și recunosc: nu este scrisul meu. Cum? Ce? Un scris care este total imperceptibil, un scris al unui corigent ajuns în poliție și care este la ani distanță lumină distinct de scrisul de mai sus - să mă bage la pușcărie? Polițiștii au băgat de la ei câteva fraze în care vor să-și construiască dosarul și, se pare, îmi zic, de aici îmi va veni salvarea mea. M-am scos, îmi zic, respir adânc și mai ferm. Îi înțeleg pe polițai că vor să-și salveze pielea și pe șefii lor care au comandat acest dosar, că acest sector central este cel mai corupt și mai ideologizat. Mai ales că este vorba de firma personală al fostului șef al securității republicii. Nu este o firmă patronată sau în care există interese secundare, ci una în care rechinii statului sunt implicați în afaceri necurate. Eu stau la mijlocul intereselor lor. Este adevărat că directorul publicației, șeful meu, este finul șefului securității, că nu s-au înțeles pe anumite interese economice și au rupt relațiile „de rudenie" dar, până la urma urmei, puteau să ajungă la un compromis ca să nu pătimească niște oameni care au drepturi cetățenești la fel ca și cei care își edifică imperii pe cimitire pline cu oseminte umane.

- Am revenit, doamnă judecător, și Vă mărturisesc că acest dosar este cusut cu ață albă. Solicit un proces în care să demonstrez nevinovăția mea. Solicit să se facă expertiză grafologică, să demonstrez că polițiștii care au realizat acest dosar au încălcat legea și au făcut mărturii mincinoase, iar ca dovadă am să aduc și martorii mei. Voi demonta toate

acuzațiile care mi se aduc prin probe concludente.

- Bine, așa zici. Vom avea atunci proces.

- O zi bună și să trăiți.

Am ieșit din birou cu ochii larg deschiși și de speranță că lumea nu este atât de întunecată cum apare la răsărit de soare.

XI.

Priveam atent la pozele pe care mi le prezenta bătrânul în vorbe transpirate în regrete. Făceau parte din lumea, din viața și universul lui. Îi înțelegeam foarte bine frământările și-l compătimeam ca pe un om a cărui soartă a fost una crudă și istovitoare.

-Aici este tatăl meu, hatman în oastea căzăcească a lui Denikin. Este în perioada războiului civil, până să emigrăm în Japonia. Iar aici, îmi întinde o altă fotografie, sunt eu, în ultimul an de gimnaziu, secondat de nişte dansatoare japoneze în Nagano. Noi le spuneam *geisha.* Gheişele au apărut în istorie ca artişti de profesie. Iniţial mulţi dintre artişti nu erau femei, ci bărbaţi. În timp ce diferite tipuri de curtezani puneau accent pe plăcerile sexuale, gheişele se specializau pe artele tradiţionale japoneze, muzică, dans, ceremonia ceaiului, conversaţii cu bărbaţii pe care îi întreţineau. Dar au existat gheişe bărbaţi, numiţi „hōkan”, care au decăzut în timp.

În cutiile care cuprindeau fotografiile, scrisori, corespondențe și revistele japoneze era viața unui personaj sincer, vulnerabil și istoric controversat, dar și al unei importante familii ruse excluse de societatea bolșevică.

- Aici, în această fotografie sunt colegii mei de

facultate, de la Universitatea din Tokio. Acesta a fost ministru de externe, uite ăsta a fost ministrul al educației, dar cel mai important dintre toți este uite ăsta, el a deținut funcția de prim-ministru al Japoniei. Eu am avut o corespondență specială cu toți, am fost invitat în Japonia, am și distincții din partea guvernului nipon, pentru încurajarea culturii japoneze. Dacă dispui de timp și dorești să te ajut să înveți limba japoneză, aș fi onorat. Mâine vin la mine copiii pe care îi pregătesc să vorbească fluent și să înțeleagă limba, cultura și civilizația japoneză. Sunt doi copii adorabili cu care fac lecții: unul vine la ora 16 și celălalt la 18. Îți stau la dispoziție și m-aș bucura să te am printre discipolii mei.

- Vă mulțumesc din suflet, Ivan Ilici, dar încă nu sunt hotărât că am să fac față studiilor. Japoneza este o limbă foarte grea și este nevoie de timp, de multă pricepere ca să vorbești limba fluent într-un timp scurt, dar am să mai meditez asupra propunerii dumneavoastră.

- Această scrisoare este din partea unui fost premier, îmi înmânează răvașul scris în caractere japoneze, îmi comunică într-un mod colegial că din generația noastră am mai rămas în viață numai cinci absolvenți ai gimnaziului. Toți ceilalți au decedat. Am fost împreună la gimnaziu și majoritatea din noi au intrat la universitate. Încă din gimnaziu ne învățau bunele maniere, ni se oferea o educație aleasă, muzică și dansuri, culturile popoarelor, nu ca astăzi. Aveam o altă educație în ceea ce privește comportamentul, cultura, atitudinea umană și respect față de semeni.

- Vă înțeleg, Ivan Ilici, dar de ce ați acceptat să-i slujiți pe bolșevici după ce familia dumneavoastră a fost în război cu ei?

- Compromisuri, compromisuri... Ei mi-au luat o viață, dar mi-au oferit alta... Tu, înțelegi? Ei mi-au dat-o pe Nadya mea... Nadyușa mea, scumpă... Mi-au dat, într-un

final, onoarea unui om împlinit. Sub puterea sovietică am clădit o orchestră a muzicii de estradă, a fost prima din acest oraș, mi-au dat multe alte lucruri, pe care nu le-aș fi avut niciodată. Ei, înțelegi, mi-au dat-o pe Nadyușa, iar ea a fost viața mea cea mai frumoasă. Când nu mai există dorința pentru viață, când ești sacadat în exprimare, când vrei să-ți pui funia la gât, doar un chip de înger, doar frumusețea îți poate readuce respirația și sensul de eliberare. Frumusețea îți poate da forța să-ți restabilești echilibrul și să-ți modifici prioritățile din propria viață. Tu ești un om bun, Dane, ești tacticos, inspiri o încredere în conversațiile pe care le avem în comun. Nu ești ca Iulian, care bea des și este un mojic care-și pălmuiește nevasta. Din cauza lui a plecat soția și copiii din apartament. O soție cuminte și frumoasă, iar cei doi copilași erau niște îngerași.

- Înțeleg, am zis, dar vreau să Vă mai întreb ceva, dacă nu vă supără întrebarea mea... Mi-am luat inima în dinți și mi-am spus că trebuie să am inițiativa ca să nu intru într-un joc al sorții, în care să fiu testat și dacă e adevărat ce-mi spune bătrânul său ba cu privire la Iulian. Nu doream să ascult poveștile terifiante ale acestui apartament și să iau partea unui locatar anume, fie că este vorba de acest bătrânel simpatic sau că este vorba de prietenul Iulian. Poate, bătrânul își pune în gând să-l scoată pe Iulian din casă și are nevoie de un aliat, nu ar fi bine să încap în vreo capcană periculoasă sau vreun joc necunoscut pe care nu-l posed și nici nu e bine să-l cunosc deocamdată, dacă acesta există.

- Da, spune.

- Când ați ajuns aici ați avut pe cineva de încredere cu care să ieșiți, să vă bucurați cu familiile?

- A existat o persoană la începuturi. Am venit împreună. Eu cu Nadyușa mea și el a fost detașat de la centru, de la partid ca să fie secretarul ideologic al orașului. Era un

băiat de treabă, numai că băutura îi denaturează pe oamenii buni. Nu era violent și needucat, numai că-i plăceau enorm distracțiile, guleayurile și aceasta l-au costat cariera și soarta. Îi zicea Leonida, de fapt toți îl apelau cu tovărâşi Lenea. S-a căsătorit cu o moldoveancă și au avut și o fetiță frumoasă și deșteaptă. O chema Valentina. Fata a mai trecut pe la mine, m-a vizitat și mi-a împărtășit ce s-a întâmplat ulterior cu el, cum și-a regăsit tatăl. El, tovărâşi Lenea, când se îmbăta dansa pe mese și insista ca și cei prezenți să-i susțină isonul. Adevărul e că aceste guleayuri se petreceau și după ședințele de partid, iar acest lucru i-a îngrijorat pe superiorii din partid. Vezi tu, ce educație oferim societății comuniste printr-un comportament amoral, pe care-l practică șefii locali. Apogeul depravării tovarășului Lenea, potrivit șefilor lui mai mari, s-a întâmplat atunci când după un ordinar guleai acesta și-a deschis șlițul de la pantaloni și a urinat pe statuia marelui Lenin. Prin urmare, în mare taină, cei de la partid l-au expediat într-un oraș din stepele Rusiei, în calitate de secretar de partid la o unitate industrială, așa pentru reeducare, iar cum acolo guleayurile nu s-au sfârșit a fost trimis în calitate de președinte de colhoz într-un cătun. Din câte mi-a relatat fata lui, el a fost eliberat și din funcția de președinte de colhoz, își trăia amarul cu o țărancă, în acel cătun. Vezi tu, fata a crezut în nevinovăția lui și s-a îndoit de vorbele mamei care-l spurcau și-l considera un imoral, alcoolic, depravat. Ea și-a luat inima în dinți și i-a scris o scrisoare, a inițiat o corespondență cu tatăl său și după ce și-a terminat studiile a ajuns într-o funcție administrativă. Valentina a vrut să-i arate că l-a iubit, că-l poate recupera și reîntregi familia odată pierdută. Într-o zi, ea a mers la el. Drumul a fost lung și Valentina își imagina mult timp prima întâlnire cu tatăl ei. Cum va fi, oare, își zicea? Cum arăt eu? O să-i fiu pe plac? Dar el cum arată, tatăl meu, acum? Când a ajuns biata fiică s-

a decepționat foarte mult. Mai întâi de toate, tatăl ei și consoarta sa își duceau leatul într-o casă care mai degrabă arăta a cocină. Ambii erau bieți tot timpul și singura preocupare consta în aceea că se savura foarte mult alcool. Până și singura vacă se deplasa de una singură în zori la păscut și tot singură se reîntorcea acasă de la turmă. Cei doi când se trezeau din beție se întrebau dacă au muls vaca, care îi deștepta de nenumărate ori prin muget, dorind ca ugerele sale să fie eliberate de lapte. Cât a fost la ei, Valentina a avut grijă să facă ordine în casă, să mulgă vacă la timp, să aranjeze grădina. Cei doi insistau să rămână, dar ea își are un serviciu bun, prietenii și o viață proprie. La această familie am ținut foarte mult și ne-am bucurat în comun de evenimentele și aniversările, pe care le are orice casă.

- Vă mulțumesc pentru conversație, Ivan Ilici. Să știți că acest minunat aparat pe care-l țin în mână a înregistr+at toată discuția noastră.

- Foarte bine. Poate așa vor afla și alții că am fost un om bun și singura dragoste pe care am avut-o a fost Nadyuşa mea.

- Ne mai auzim. Eu mă retrag. Trebuie să sosească și ceilalți.

- O zi bună și vă aștept în orice zi cu multă plăcere, dle Dan, pentru că îmi faceți ziua împlinită.

Stăteam pe canapea și meditam asupra celor relatate de bătrân. Știam *huna* bătrânului ceea ce în limba hawaiană înseamnă secret, iar eu mă consideram un fel de *kahuna*, adică un cunoscător și păstrător al secretului. Însăși termenul este considerat un echivalent al şamanului, vraciului, preotului. *Kahuna, haha ha...* Dacă este să ne luăm după legendele care abundă în descrierea puterilor acestor *kahuna,* capabili să realizeze vindecări miraculoase, să influenţeze vremea, să meargă pe cărbuni încinşi, să-şi atragă

prosperitatea, atunci n-am nici o șansă să mă ridic la valoarea lor. Eu, *kahuna*? În oglinda gândurilor mele, în mentalul meu selectiv eu într-adevăr mă aflam ca unul din puținii care înțeleg itinerariul și tragedia unui om salvat de iubire și transformat într-o caricatură a societății.

XII.

Teatrul Național era o portiță către dezbaterile intelectuale, pentru că avea un local în care își dădeau întâlnire intelectualii sau personajele care vroiau să se raporteze la acest grup social. Așa că mulți cetățeni intrau pe ușa lui fără a opta pentru un spectacol, ci pentru a sta la taclale și a servi prânzul ori cina. Seara localul devenea obscur la propriu. Barul din incinta teatrului găzduia felurite specimene, de la scriitori, actori, cineaști și muzicieni până la oameni de afaceri sau simpli trecători.

Uneori închiderea localului se extindea până după miezul nopții existând personaje familiarizate, de-a casei, care provocau niște scandaluri ordinare soldate cu intervenţia poliției. Cel mai des le provoca cel mai în vogă actor, Ivan. De obicei scandalurile izbucneau după orele 22, când se dorea ca pianul localului să interpreteze o melodie lirică. Nu întotdeauna managerii localului admiteau să se cânte la oră târzie, ceea ce îl determină pe Ivan să se așeze în fața pianului și să interpreteze o melodie care ar evoca suferința, viața dură sau cămașa de pușcăriaș. Dar de la orele 17 până la 22 lumea își căuta de interesele sale, de discuții, de proiecte și calcule pentru viitor.

În jurul orelor 17 trei persoane se aflau la una din mesele localului comandându-și câte o bere și chipsurile, care

părea să sugereze că au o poftă ce vrea să prelungească plăcerea până mai târziu.

Rody părea prietenoasă, sociabilă, plină de șarm ce se adapta și purta conversații cu orice tip de oameni. Rolul ei era acela de a inspira și a motiva pe interlocutorul de alături. Se arăta iubitoare față de Iulian și trăgea cu ochiul prin jur dacă mai există și alte persoane care să remarce că este adulată de bărbații de la masa ei.

- Ce faci, păpușo? - O întrebă bărbatul smolit.

- Beau bere. Ha, ha, ha, ce să fac? Mă uit la voi ce puneți la cale și în ce discuții vă irosiți.

- Tu știi cine este în fața ta, interveni Iulian, este directorul orchestrei gipsy al orașului.

- Și eu ce treabă am? Să fie și președintele academiei gipsy că tot ăia e. E un om ca și mine, ca și tine. Greșesc?

- Nu, draga mea, îi fură un sărut pasional Iulian. Noi discutăm participarea trupei lui Boris la un festival internațional, dar mai întâi de toate ne propunem să dăm spectacol la Suceava. Acolo am relații favorabile cu cei din administrația locală. Boris are o trupă foarte bună și credem că va fi un succes grandissimo.

- Este adevărat, interveni bărbatul mai tuciuriu, ne dorim să ieșim din oraș și să ne exprimăm altfel. Vrem să mergem în orașe în care să cunoască lumea că există o cultură gipsy și la noi, că existăm ca o trupă care promovează cultura țigănească și să legăm relații cu comunitățile țigănești acolo unde nu știu de noi.

- Îmi cânți o manea țigănească și mie? - Își duse degetul la buze Rody, mascând zâmbetul sarcastic.

- Nu, fată dragă, noi cântăm și promovăm folclorul gipsy, nu ne prostituăm cu manele. Dar, sigur, putem să cântăm și manele.

- Dar să ghicești știi? În cafea, în palme, în bob, în

priviri...

- Nu-ți bate joc de mine. Mă depășesc acestea, dar cunosc asemenea persoane care practică ghicitul. Nu-ți recomand...

- Păcat. Gândeam că poate să-mi spună cineva ce noroc o să am în viață și dacă voi fi fericită.

- Lasă-l în pace, vorbi răspicat Iulian.

- Bine...

Silueta unei dame suple ridicându-se de la o masă și salutând alte mese, chestionând exact ca într-un studiu demoscopic ultimele bârfe ale localului, aplicând sarea și piperul pe știrile proaspete, în care unii chicoteau savuros și interpretau cromatic atmosfera pițigăiată și plagiată dintr-un film care releva strădaniile și arhitectura boemei locale, relevau incitanta atmosferă a barului.

Acele ceasornicului de pe peretele localului indicau că este trecut de ora 22. Actorul Ivan cerșea câte o bere de la chelneri începându-și recitalul la pian, ceea ce arăta că iarăși se va sfârși cu un nu scandal.

- Plecăm. Ți-ai băut berea?

- Dar ce este cu graba asta? Stau cu fetele la o poveste. Mai așteptați.

- Boris ne-a invitat la el la cină și putem să spunem că vom cina la intersecţia unei noi zile. E târziu și așa vom fi mai aproape de casă.

- Bine. Stați să-mi termin berea și merg.

Rody sorbi în grabă ultimele picături din sticla cu bere, își aranjă haina și își salută cunoștințele din local. Pe treptele scării o așteptau cei doi bărbați.

„Taxi, taxi, taxi” se auzeau vocile agitate ale unor figuri nocturne care fluturau din mână încercând să oprească și să urce în vreun automobil disponibil.

Casa își deschidea ușile rătăciților săi. O figură palidă,

ca de ceară, intră suspinând și frecându-și ochii de lacrimi, o alta tensionată îi urmărea bocetul stins.

- De ce dai? De ce m-ai lovit?

- O să-ți mai dau una de-o să-ți iasă tot sucul din tine.

- Dar nu am făcut nimic, cu ce am deranjat?

- Vorbești mult și faci ochi dulci tuturor.

- M-am comportat omenește, am încercat să întrețin o discuție, să fiu ca de obicei.

- Tacă-ți fleanca că de nu ți-o închid eu și căzu un nou pumn în coastele subțiri ale fetișcanei. – Am văzut cum cochetai cu țiganul, cum îi făceai ochi și îl aprobai în majoritatea subiectelor puse în discuție.

- Dar, Iuliane, mai mult am stat cu sora lui, cu Venera. Puțin am stat cu voi.

Încă o palmă se lăsă pe fața palidă și umedă de lacrimile împovărate de nedreptate și durere. În lacrimi seci lumea ei se prăbușea, o altă insulă a încrederii se ruina.. A fost insultată, bruscată și demoralizată. Inima ei începu să aibă contracții mult mai puternice și simțea că se asfixiază:

- Debilule, nenorocitule, câine ce ești... ieșeau cuvinte grave și istovitoare din gura ei, dar izbăvitoare. Simțea că mai este lovită, încă și încă o dată, dar știa că în suflet se instală liniștea și libertatea de-a nu fi aici, în această dimensiune a timpului, că se depărtează de aici și pleacă, dar unde pleacă de aici...

Se trezi brusc în lenjeria proaspătă de pe pat și cu o cană de apă apropiată de buze. Leșinase. Câteva momente de inconștiență o făcuse să privească diferit scenele dramatice din această noapte.

- Iartă-mă, te rog, iartă-mă. Simt că te iubesc și am devenit furios că vorbeai cu țiganul parcă mai mult decât mine. Dar ești fragedă, ai căzut, scumpa mea.

- Asta sunt eu. M-ai lovit și nu știu dacă mi-a trecut.

Nu am fost lovită de un bărbat. De ce ai dat în mine? Sunt femeie (în inima ei se așternu o împăcare, pentru că demult nu i s-a spus că este dorită, râvnită, iubită).

- Ești prea prețioasă pentru mine. Nu mă lăsa Noi, bărbații, suntem niște câni, mușcăm dacă suntem călcați pe coadă.

- Într-o zi am să te părăsesc și ai să înțelegi foarte bine cum trebuie să te comporți cu cel pe care ți-l dorești alături. O să te fac să suferi. Și astăzi pot să plec lejer la căminul academiei, acasă la mine, dar te iert pentru moment.

- M-a luat gelozia și nu-ți impun să mă ierți definitiv, dar totuși iartă-mă?

- Nu-mi place atitudinea pe care încerci să mi-o impui și nici nu am caracteristicile unui orb sau de sclav.

- Te cred.

- Am obosit. Încă de când eram mică credeam că toate lucrurile pot deveni frumoase în viața mea.

- Ești miracolul meu.

- De fapt dacă este să ne aplecăm asupra teoriei darwinism-ului cu toții am fi niște dobitoci, animale și pot să accept într-un fel opinia ta, doar împărtășesc democrația, dar nu într-un mod în care aș confunda dragostea oarbă cu una de durată, rațională și plină de încredere.

- Te ador când mă privești cu zâmbet și multă dragoste, cu ochii tăi zglobii și jucăuși, cu sufletul tău curat.

- Dar m-ai lovit ca un nemernic. Nu o singură dată, de nenumărate ori, probabil, cum ai lovit-o pe fosta ta soție. S-o lăsăm baltă, nu mă mai pipăi, că mă înfurii și mă superi, încă nu mi-am revenit. Te detest. Sunt simple vorbe, nu se oglindesc sentimente adevărate.

- Nu fi tristă. Te doresc chiar acum. Te rog, s-o lăsăm pe soția mea în pace. Știi că tăcerea e uneori mai importantă decât cuvintele? Hai să facem dragoste...

- Tu vrei să faci sex acum cu mine pentru că instinctul de mascul îți cere, iar mai apoi ai să mă tratezi iarăși ca pe o dobitoacă. Asta îți dorești. Îți dorești să mă posezi, să-ți eliberezi hormonii care joacă în mintea ta tulbure și agitată, după care ai să revii la stilul arogant de brută.

- Taci, te doresc foarte mult.

- Ești un nemernic.

Fata nu se împotrivi, acceptă să-și supună trupul sub incidența mângâierilor și sărutărilor lacome ale bărbatului din casă. Nu mai simțea nici înțepăturile bărbiei și nici mușcăturile obsesive, ci ea aștepta să se sfârșească ritualul înainte de a intra într-un somn profund. Iulian era adeptul exceselor și o altă noapte îi consemna statutul de gazdă posesivă.

XIII.

Era octombrie. Duminica. După mulți ani treceam frontiera instalată câțiva ani în urmă. Cum o fi dincolo, care este starea de spirit din acest teritoriu vitregit de istorie? Amintirile mă răscoleau pe geamul automobilului: rudele, prietenii din copilărie, străzile, graiul, atitudinea oamenilor, apa Nistrului, sau grădina lui unchiu Petru sau a lui mătușa Ileana. Cât miracol descopeream în tainele copilăriei. Aici am avut primul meu șarpe cu care mă plimbam pe străzi și prima mea ieșire la discotecă. În tot cazul, credeam că totuși ceva s-a schimbat. Unchiul Petru a fost director de școală și a pledat pentru grafia latină, era printre puținii intelectuali care s-au opus regimului și era solidar cu guvernele naționale din anii 1990-1992. Mă deplasam la parastasul de patruzeci de zile de trecere spre cele veșnice a persoanei pe care o veneram în

copilărie şi o admiram pentru educaţie, cultură şi verticalitate.

Până a intra în aşa-zisa republică moldovenească transnistreană ajungem la un fel de punct de frontieră. Prezinţi buletinul grănicerului de la MGB, după care te postezi la coadă, ca toţi trecătorii din faţa ghişeului, unde ţi se eliberează un talon de intrare pe teritoriul „enclavei". Costul talonului constituie 7,74 lei. Pare ridicol, dar totuşi e adevărat. Urci în autocar şi pleci mai departe. Pe geam se arată Tighina cu cetatea sa istorică, trecători, case şi întreprinderi. Mai apoi apare în faţă „capitala" Tiraspol cu vestitul său stadion Şerif, cazărmile părăsite a unităţii militare ruseşti din regiune, lanţul de staţii petroliere „Şerif". Mă uit peste geam şi nicidecum nu receptez Tiraspolul ca pe un oraş care poate să arate drept o „capitală". Arată mai degrabă ca un oraş din Povolgia. Aerul este înăbuşit, peste tot magazine având denumirile în limba rusă. Nimic nu redă a fi o republică în adevăratul sens al cuvântului. Regiunea transnistriană a fost răsfăţata Uniunii Sovietice. Conform unui plan bine pus la punct, aici a fost concentrată marea industrie, un nod de gaze şi o centrală electrică. Se plănuia chiar şi ridicarea unei centrale nucleare. 40 la sută din întreaga industrie a fostei Republici Moldova a fost concentrată în stânga Nistrului, în teritoriul separatist. Mai apoi, totul a trecut în proprietatea familiei kaghebisto-partinice. Pentru că proprietatea statului să fie transferată pe nimic, fabricile trebuiau aduse în pragul falimentului. Vechea schemă din întregul bloc comunist. În Transnistria însă, această strategie a adus haos şi sărăcie. Pe traseul parcurs mă conving că nimic nu s-a schimbat din perioada sovietică. Străzile poartă denumirile anilor 1986, cea mai lungă perioadă de vacanţă şcolară a mea petrecută pe aceste locuri. Strada Frunze a rămas idem şi azi, Kotovski la fel. De standarde internaţionale şi adaptare la acestea a enclavei nici

nu poate fi vorba, căci chiar şi puţinii turişti străini nu au cum să nu remarce limba rusă ca unica limbă de comunicare şi o asemănare perfectă a unei „găuri negre”. Banere, panouri, inscripţii, absolut toate se regăsesc prin rusă. Ce fel de republică „transnistreană-molodvenească” poate fi vorba dacă, aici, nimeni „nu grăieşte şi citeşte moldoveneşte”, chiar dacă statul îşi zice transnistrean moldovenesc.

Regiunea transnistreană merită un studiu special. Pentru diagnosticarea spaţiului de peste Nistru se cere o intervenţie din partea nu doar a ziariştilor, analiştilor politici şi economiştilor. Mai întâi de toate este nevoie ca să fie supusă atenţiei din partea antropologiei culturale şi sociologiei contemporane.

Văd pe geamul maşinii catedrala „Naşterea Domnului”. Catedrala este amplasată la intersecţiile străzilor Şevcenko şi Karl Marx, în apropierea pieţii Suvorov. Decizia de a construi o biserică anume în acest loc nu a fost luată întâmplător, deoarece anume pe str. Karl Marx 81, din toamnă anului 1945 până în anul 1952 s-a aflat catedrala „Sf. Nicolae”, după care a fost transferată în clădirea de pe str. Sverdlov 74, achiziţionată de către enoriaşi anume pentru trebuinţe bisericeşti.

Un timp îndelungat pe acest loc nu s-au mai auzit rugăciuni. Cu toate acestea, după o perioadă îndelungată aici a răsunat iarăşi dangătul clopotelor – la începutul anilor 90, o dată cu renaşterea spirituală, pe locul unde se află actuala Catedrală, într-o clădire veche cu un etaj, a fost deschisă biserica cu hramul „Sf. Cneaz Vladimir Întocmai cu Apostolii”. În prezent în cadrul catedralei „Naşterea Domnului” se află o capelă în cinstea Sf. Cneaz Vladimir. Proiectul Catedralei „Naşterea Domnului” din Tiraspol au fost luate modelele arhitecturii bisericeşti ale Rusie vechi, iar clădirile Direcţiei Eparhiale şi casei parohiale au fost

construite în stilul arhitecturii secolului al XVII-lea. Am făcut semn șoferului că vreau să vizitez catedrala. Am coborât și am mers în incinta clădirii. Mi-am făcut semnul crucii, am sărutat icoana din centrul sălii și m-am retras către peretele din dreapta al catedralei admirând pictura sacrală și rugându-mă în gând la sfinți, la îngeri, la trinitatea divină.

„Dan?!" O voce de femeie mă cuplă la realitate. Un chip familiar se prezentă în fața mea. Era o fostă colegă de școală, realmente schimbată, îmbrăcată în haine de preoteasă. Preoteasa din fața mea era chiar Dorina, cea mai năzbâtioasă și haioasă elevă, care se învârtea doar în cercurile băieților din școală, juca fotbal, înjura și se bătea ca un băiețandru, ceea ce o făcea diferită de restul colegilor. Avea silueta unei femei perfecte la vârsta adolescenței, niște trăsături ispititoare ale corpului, iar mulți ochi o admirau și o curtau, propunându-i întâlniri discrete după orele de la școală. Era o fată inteligentă, învăța bine și avea comportamentul unei fetișcane care își știe propriul preț și setul său valoric. Pentru ea am bătut un coleg bătăuș, dar și alți colegi i-au luat apărarea atunci când ea ajungea în situații conflictuale. Îi plăcea să fie alături de mine și de prietenul meu, Stelian, simțeam că îi suntem necesari, pentru că ne scotea din casă cerându-ne s-o însoțim la scăldat sau la cules de ciuperci. Acum ochii mei deslușeau o femeie în strană, smerită, palidă, în care toată frumusețea se ascundea în hainele negre. Părea o ființă decăzută din drepturile sale vitale.

- Salut, Dorina. Ce este cu tine aici?! Ești preoteasă? Vai, Doamne, dar câte decenii au trecut de atunci când eram nedespărțiți la școală?

- Viața trece. M-am măritat și am devenit matușkă (preoteasă-n.A.).

- Copii, ceva?

- Am patru copilași și i-am luat cu noi aici.

- Dar casa voastră nu este în acest loc? Nu înțeleg?!

- Nu este aici, suntem temporar la Tiraspol.

- Cum adică?

- Înțelegi, noi aparținem de episcopia de Bălți, iar între episcopii există o înțelegere cu privire la un schimb de preoți. Relațiile episcopiilor dintre Bălți și Tiraspol, ale lui Markel și Iustinian, sunt foarte bune. Prin urmare există acolo la Catedrala de la Bălți un preot de din regiunea nistreană, iar aici este soțul meu. Fiecare din preoți și-a luat cu el familia. Soțul ne-a adus în acest loc.

- Dar este gol în biserică acum. Cum vă descurcați?

- Te înșeli. Avem parte de numeroși turiști: ruși, ucraineni și chiar mulți români ne vizitează. Episcopul Iustinian a făcut studii teologice în România și pe la noi se vorbește că va fi avansat, poate chiar va merge la Moscova.

- Înțeleg.

- Dar tu? Pe aici? În ce scop?

- Merg la comemorare. A decedat cineva apropiat din familie.

- Cât stai?

- Câteva ore.

- Te gândești să vii și să stai mai mult, să-ți prezint soțul și copiii.

- Mi-ar face plăcere, dar poate altădată. Să fim noi sănătoși.

- Te pup. Succes.

Preoteasa Dorina și-a apropiat buzele cărnoase peste obrajii mei, iar mai apoi m-a sărutat ca o soră, prietenă, ca o amintire frumoasă dintr-o viață apusă-n fotografiile școlii.

Am ieșit confuz din biserică. Întâi de toate nu mă așteptam s-o întâlnesc pe Dorina în catedrală, pe de altă parte nu pricepeam relațiile episcopiilor și episcopilor dintre două orașe care politic nu au cum să se intersecteze și nu în ultimul

rând îmi aminteam de episcopul tiraspolean, care la începuturile divizării Bisericii ortodoxe din Republica Moldova, s-a poziționat printre cei mai înfocați adepți care solicitau trecerea sub oblăduirea Bisericii ortodoxe Române și nu printre cei care pledau să fie menținut patronajul Patriarhiei Ruse. Actualul episcop transnistrean Iustinian pleda cel mai intransigent pentru separarea bisericilor și se arată un adept al „unionismului" românesc. În anul 1992 am rămas perplex să știu că un rus, actualul ÎPS Iustinian (Victor Ovcinikov) care este originar din regiunea rusă Vladimir, să manifeste pentru Biserica Română. Numai că în jumătate de an și-a modificat brusc opțiunile și valorile, inclusiv propriile viziuni. Sau poate că principiul „divide et impera" a prevalat în abordările episcopului. Gurile rele susțineau că Iustinian a fost trimis cu misiune în România, că avea deja un grad în structurile rusești de forță. În 1995, a fost ridicat în rang de arhimandrit, iar ulterior Sinodul Bisericii Ortodoxe Ruse l-a ales ca Episcop de Dubăsari, vicar al Mitropoliei de Chișinău. Iustinian a fost sprijinit de Patriarhul Rusiei Alexei al II-lea, considerat generalul temutei KGB Nikolay Drozdov.

Imaginile se schimbau în viteza automobilului. Umbrele cauciucurilor se reflectau prin oglinda exterioară. Traversam pe lângă blocurile cu apartamente din perioada comunistă, ce stagnau ca altădată, pe când cazărmile armatei ruse arătau părăsite și prezentau un sanctuar mortuar. Parcul central pe care-l îndrăgisem în adolescență nu mai era viu, ci instalaseră o atmosferă sumbru, iar la intrarea în parc se afla o mare băltoacă ce indica că la puțin timp în urmă a existat o ploaie lungă. Orașul încăpea în luminile sumbre ale unei soare trist. La ieșirea din localitate descopeream restaurantul stilat, realizat din lemn, unde așa zisul șef al diplomației regiunii prefera să-și primească musafirii de pe celălalt mal, atât ruși ori ucraineni, punându-se la acord felurite afaceri din

regiune. Cunoșteam informația respectivă din surse sigure, din vârfurile ierarhiei centrale de la Chișinău. Ce ascunde istoric teritoriul pe care tocmai îl vizităm? De fapt, în 1924, după primul război mondial, Rusia a încercat să redobândească Basarabia, prin orice mijloace. În acest scop, Stalin a dispus crearea, în Transnistria, a Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenească (RASSM). Decizia constituirii a fost luată la 12 octombrie 1924 de către Comitetul Executiv Central al PC din Ucraina. Planul se încadrează în planul stalinist al „politicii celor două popoare". Conform ideologiei sovietice, Basarabia şi Transnistria sunt locuite de poporul „moldovenesc" (diferit de poporul român) şi vorbesc limba „moldovenească" (diferită de limba română); iar revenirea Basarabiei la România este calificată drept ocupaţie imperialistă. Edificator este memoriul strict secret adresat CC al PC (bolşevic) din Rusia: „Republica Moldovenească ar putea juca acelaşi rol de factor politico-propagandistic, pe care îl joacă Republica Bielorusă faţă de Polonia şi cea Carelă faţă de Finlanda. Ea ar focaliza atenţia şi simpatia populaţiei basarabene şi ar crea pretexte evidente în pretenţiile alipirii Basarabiei la Republica Moldovenească (...). Unirea teritoriilor de pe ambele părţi ale Nistrului ar servi drept breşă strategică a URSS faţă de Balcani (prin Dobrogea) şi faţă de Europa Centrală (prin Bucovina şi Galiţia), pe care URSS le-ar putea folosi drept cap de pod în scopuri militare şi politice". RASSM avea o populaţie de 545.000 locuitori, capitala la Baltă, iar teritoriul a fost împărţit în 14 districte.

Vântul răcorea discuțiile celor prezenți la eveniment. Salutăm chipuri noi și persoane necunoscute. S-au creat câte un cerc de oameni care dezbăteau problemele cotidiene. Unul vorbește încântat cum se prezintă noul său automobil, o doamnă câte păsări a reușit să crească în acest an, un domn

mai în vârstă se laudă câte tone de vin a produs propria vie. Majoritatea vorbesc o română stâlcită, cu câte un cuvânt arhaic sau dialect, pe care îl revăd empatic. Observ că apariția unor personaje venite de curând se atașează la respectivele grupuri, ceea ce face ca restul vorbitorilor să treacă la limba rusă. Am înțeles, îmi zic, persoanele venite sunt strict vorbitori de rusă. Un apel telefonic de la o importantă agenție de informare în masă îmi schimbă grimasa și starea de spirit. Era un apel de la București care-mi solicita să merg la un protest al unor tineri din Chișinău. „Nu pot, fraților, sunt în Transnistria. Am să rog alți colegi să se deplaseze la manifestație", mă scuzasem. „Nu-i nici o problemă, poate găsim noi niște gazetari acolo".

Stăteam la masa de comemorare dedicată în memoria unui mare om și în fața ochilor îmi apăreau chipuri cunoscute, dar schimbate de timp. Le recunoșteam pe multe după trăsăturile figurilor și a formelor de exprimare. Masa era bogată în felurite bucate și băuturi. Nu se ciocnea ci doar se vorbea în amintirea omului care i-a influențat, educat și i-a iubit altădată. Într-un colț Ivan cu soția, azi nu era băiețandrul care zilnic mă trezea din somn ca să ne deplasăm la Nistru. La mijloc o remarcam pe Natalia însoțită de soțul ei, care îmi spunea că mă va aștepta în fiece vară. Toată lumea era binevoitoare și începu să intre în amintirile în care un rol central l-a avut umila mea persoană, într-o altă etapă a vieții.

În perioada mesei comemorative mi-am intersectat privirile cu cele ale unui tânăr estimativ de douăzeci și opt de ani. Am ieșit de la masă să fumez și am sesizat că tânărul mă urmează în curte. Mi-am aprins cu bricheta țigara, inspirând aroma fumului de tutun.

- Mă serviți, vă rog, cu o țigară?

- Da, vă rog.

Din vorbă în vorbă descopăr că am întâlnit un ofițer al

serviciului de grăniceri care aparţine vajnicei şi nujnicei instituţii - MGB (securitatea transnistreană). Îmi vorbea despre istoria așa-zisei republici transnistrene, de parcă îi regăseam pe acei controversați istorici ruși care insistă pe un specific aparte al locuitorilor din partea Nistrului. „Provocări la adresa transnistrenilor din partea guvernelor naţionaliste din anii 1990-1992 şi formarea statalităţii transnistriei prin prisma Republici din 1924, constituită la Baltă" - un exerciţiu retoric a lui Vasile, așa s-a prezentat domnul ofiţer. I-am zis interlocutorului meu de ce nu vine să predea un curs de istorie „integrată" la Chișinău. A rămas nedumerit.

- Fiecare cu statalitatea sa, avea să-mi spună Vasile, Basarabenii au republică și noi o avem pe a noastră. Păcat că există niște costuri enorme ca să întreții independența și apoi toată lumea s-a pus pe capul nostru și dacă n-ar fi Rusia ce ne ajută dintotdeauna cred că majoritatea locuitorilor ar fi emigrat.

- Despre statalitate vorbești?

- Clasa politică o duce bine, iar miniștrii de externe de pe ambele maluri sunt la ora actuală din localitatea asta. Ei o duc bine și de ce și alții n-ar depăși interesele sub masca ideologiei, dându-și mâinile și devenind prieteni.

- Nu știam că ambii miniștri sunt originarii acestei comunități.

- Tu ești jurnalist? Astăzi vorbeau că pe teritoriul nostru va fi un tânăr general român. Am înțeles că în seara aceasta pleci, este adevărat? Nu ai plăcerea să rămâi să mai povestim? Ești invitatul meu.

- Da, sunt jurnalist, iar în ceea ce privește generalul căutați-l, poate îl găsiți. Din păcate nu pot să mai stau pentru că așa mi-am programat, dar cine știe, poate altă dată ne vom reîntâlni, în alte condiții, mai prielnice, nu în cele de comemorare.

- Aha, ești jurnalist, deci datele confirmă și scrii inclusiv pentru presă occidentală.

- Dar tu ce grad ai, dle ofițer?

- Sunt căpitan.

- Pricep.

- Aș vrea să-ți vorbesc mai mult, să-ți explic viața din republica noastră și chiar dacă ai fi acel general mi-ar fi plăcut să fiu util în prezentarea adecvată a teritoriului.

- Poate altădată, oricum îți mulțumesc.

Pe meleagurile de aici remarc multiple exemple de comportament filtrat prin totalitarism. Pe când antropologii noştri fac săpături lingvistice, ori s-au baricadat în alte instituţii, ca să nu mai vorbim de excursiile de documentare prin alte ţinuturi - regiunea transnistreană reprezintă un teren propice pentru studiul academic. Credinţe, valori, tipuri atitudinale care nu se regăsesc în „Ciocnirea civilizaţiilor" lui S. Huntington şi nici în logica multiculturalismului contemporan. False ipoteze şi tendinţe sunt cultivate. Dar unde duc toate acestea?

Aici, după războiul din anul 1992 s-a înregistrat o inflaţie galopantă, situaţia nu s-a schimbat în bine nici acuma, însă subvenţiile şi ajutorul umanitar al Rusiei şi operaţiunile speciale de autofinanţare asigură un calm relativ şi o oarecare sărăcie stabilă. Rubla transnistriană nu are aproape nici o valoare. Astfel încât: oamenii simpli aleargă după metode de a câştiga un ban, orice fel de ban în afară de ruble, de cele mai multe ori prin activităţi la negru; funcţionarii aleargă după mită şi reţele criminale pe care le-ar putea sprijini contra-cost; iar marii oameni de afaceri locali, politicieni sau ofiţeri ai serviciilor secrete, trăiesc primindu-şi partea de la întregul sistem sau organizând acţiuni pe cât de ilegale pe atât de profitabile.

- Vaşî documnentî, un grănicer rus solicită actele

şoferului. - Prohidite.

- Am scăpat lejer, îmi vorbi omul de la volanul maşinii.

Imaginarul se deplasa într-o altă dimensiune şi asociam itinerariul ca pe cel al unui *kahuna,* al unei persoane căruia îi este dat să cunoască noi secrete şi să le păstreze în bagajul său mental. Pentru că în viziunea unui *kahuna,* mintea este aidoma unei grădini, iar gândurile sunt asociate unor seminţe. Ele încolţesc şi dau roade.

Asta era Transnistria. Mă întorceam dintr-un teritoriu al nu ştiu cui şi folosit de nu ştiu cine. Frontiera păzită de ruşi lăsa să fie trecută de câteva automobile, printre care şi cel al ambasadei britanice, cu drapelul şi cu plăcuţele de înmatriculare distinctive, ce ne depăşi în viteză.

XIV

Drumul lăsa în urmă frontiera. Casele din satele de pe această parte a Nistrului arătau mult mai clare şi luminoase. Războiul de acum un sfert de veac, aici, îşi pierduse ecoul. Supravieţuitorii atrocităţilor comise de separatişti şi cazacii ruşi îşi reclădiră căminele şi reîncepeau să privească cu speranţă spre viitor. Mai presus de orice, una dintre condiţiile supravieţuirii este să ştii, să înţelegi, să te implici, să poţi. Priveam cu admiraţie spre căminele oamenilor care au trecut prin ororile unui război îngrozitor şi le admiram puterea, încercând să mă identific cu ei, cu spiritul unor caractere puternice. Iar puterea stă mai ales în cunoaştere, în inteligenţă, în iscusinţă, în promovarea solidarităţii cu forţele democraţiei şi cele ale libertăţii. Viaţa m-a educat să fiu predispus către o uimitoare bogăţie a ideilor, să stimulez

ingeniozitatea, să apreciez creaţia şi să admir puterea de muncă. Nu am dreptul să fiu superficial. Recunosc că am tendința să fiu atras de convenționalism, de tradiții, de reguli și de legi prestabilite. Sunt o persoană cu picioarele pe pământ și totuși visez la alte logotipuri spațiale. Câteodată simt că aș fi o persoană pragmatică, care știe ce vrea de la sine și de la alții. Îmi doresc ca fire emancipată să extrag tot ce se poate din fiecare moment pe care îl trăiesc, chit că e vorba de un moment special sau de unul banal, lipsit de importanță.

Deznaționalizarea poporului român din Basarabia care a suferit o transformare prin degradare. Ea şi-a slăbit intensitatea latențelor sufletești în manifestările sociale şi-n exprimarea politică şi evidența impune un alt tip de abordare a relaţiei putere-cetăţean. Știam că trebuie să-și reconsidere prioritățile și să-și revizuiască platforma de comunicare și raza acțională, să lase în spate fantomele trecutului şi falsele mituri încurajate din exteriorul estic. Fără îndoială că existența națională are la bază mitul descendenței, codul cultural, memorii comune și este reprezentată de etno simboluri. Închid ochii şi recunosc că rămânem încremeniţi în proiect. Metafora pactului nazisto-comunist Molotov-Ribbentrop nu și-a pierdut din valabilitate atâta timp cât există o frontieră între Est și Vest ce întretaie ființa unei Națiuni. Rusia sovietică a smuls României Basarabia și Bucovina de Nord, sub amenințarea agresiunii militare, prevalându-se de Tratatul de neagresiune încheiat cu Germania nazistă la 23 august 1939. Pactul Ribbentrop-Molotov a fost încheiat la 23 august 1939. Protocolul adiţional secret al pactului Molotov-Ribbentrop nu a trasat frontiere politico-teritoriale, el numai a delimitat sfere de influență.

Teritoriile pierdute de România în favoarea URSS, au

făcut să existe permanent în mediul românesc o acută conștiință a nedreptății istorice făcute poporului român, chiar și în perioada dictatului sovietic. Reîntregirea teritoriilor pierdute cu România constituie un ideal pentru români, care consideră că ocuparea forțată a țării de sovietici, în anul 1944, dar și dictatura comunistă care a urmat până în anul 1989, ca fiind o tragedie națională și un atentat la ființa Națiunii române. Acțiunea de ocupare forțată a Basarabiei, în anul 1940 reprezintă o tragedie națională.

Istoric vorbind, Rusia și-a dorit dintotdeauna să dețină un acces la gurile Dunării. De la țari sau sovietici, Dunărea a reprezentat o hartă mentală a frontierei rusești. După ce a „eliberat" România de democrație și a impus comunismul, primele reportaje și filmulețe rusești care relatau despre operațiunea militară Iași-Chișinău vorbeau despre faptul că armatele sovietice au ajuns la Dunăre, că „tătucul" Iosif Stalin este mândru că armata roșie admiră valurile Dunării.

Niciodată Rusia nu a cedat de bunăvoie un teritoriu, ca să repare o nedreptate istorică. Și astăzi, cum Rusia nu se gândește ideatic la o ciopârțire a Ucrainei, în decontul său, ci la o restabilire a controlului asupra întregului teritoriu ucrainean, așa și Basarabia este vizată într-o ecuație completă pan-rusească. Transnistria a devenit o sperietoare rusească pentru frontiera europeană și euroatlantică. Iar după războiul din anul 1992 când armata rusă a intervenit de partea separatiștilor ruși, masacrând populația românească și pe cei de alte opinie, statutul regiunii separatiste controlat de un regim criminal, încurajat de Moscova, arată ca fiind o amenințare continuă pentru lumea democratică. Dar au existat persoane care au supraviețuit sistemului opresiv și militarizat, care nu au îngenuncheat în vreun fel și au privit cu speranță spre viitor. Unul dintre aceștia este directorul liceului românesc care, îmi mărturisea odată, că a adoptat

politica lui Ghandi. Dar sunt şi alţii, sunt caracterele care aspiră la nişte altitudini morale.

Zic, este un început. Chiar dacă actuala guvernare de la Chişinău este foarte fragilă, vulnerabilă, dar şi echilibrată ideologic şi doctrinar, în care coexistă adepţii Vestului şi cei ai Estului. Şi, uneori, am impresia că suntem în anul 1990, când se dezbătea Pactul Molotov-Ribbentrop, se revendicau modele democratice şi idealuri naţionale pe care le-am conservat ulterior în sufletele noastre. Şi în acei ani existau şi nişte „vulpoi" politici care au ajuns la putere în mod democratic, au guvernat în propriul interes şi a structurilor a căror agenţi sociali erau şi astfel Basarabia a încăput pe mâna comuniştilor.

Suntem etichetaţi ca „dezaxaţii care scriu pe ziduri „Basarabia, pământ românesc!" şi că nu avem „dreptul să revendicăm Basarabia". Înţelegem că s-a produs o restauraţie în sistemul politic, iar la cei care guvernează astăzi acest teritoriu vitregit de istorie le este străin sentimentul de apartenenţă la o Naţiune demnă, neîngenunchiată şi cu o istorie plină de glorie. Sunt un român, unul basarabean, care are o inimă cu două artere exact cum există în acest moment o Patrie prin două state. În această zi inima mea îşi revendică lumina sufletului şi vibrează emoţiile rememorate pe care le are o familie împovărată de suferinţa: „*Vă rog, insistent, să nu ne spuneţi să renunţăm la visele transmise din generaţie în generaţie cu privire la revigorarea României Mari, pentru că s-ar putea chiar să existe o zi cu mult soare şi, astfel încât ei să rămână cu gura căscată. Iar acest vis nu este o nebunie curată. E cel mai frumos vis pe care îl poate avea un bun român"*. Aprobam în tăcerea fonetică frontiera libertăţii personale şi pe cea naţională. Libertatea noastră se termină acolo unde începe libertatea altcuiva, dar, mă întreb, care este cota mea de libertate în contrast cu a celuilalt? Cine deţine o

cotă mai mare și cine este posesorul unei cote mai mici? Oare libertatea se manifestă și se exprimă egal în cote? Cât de importantă este averea materială, spirituală, emotivă a libertății? Ești liber să alegi orice ce ți se oferă, de aceea există și un liber arbitru, iar dacă alegi minciuna, manipularea, dezinformarea (conștient sau inconștient, interesat sau dezinteresat), mai contează oare?!

XV.

Sorbeam cafeaua de dis-de-dimineaţă din ceaşca de lut de la bucătărie și tragem câte-un fum meditativ care mă trezea din noaptea agitată. Mai acopeream liniștea cu câte o tuse seacă, semn că secundele se încifrau în semne vitale. Masa era acoperită cu o publicație din ziua precedentă. O știam pe de rost, o citisem, o corectasem personal, dar, din inerție, începusem s-o răsfoiesc în tihnă. În încăpere se strecură figura lui Rody, acoperită cu o cămașă bărbătească și în chiloți de damă. Plângea, mai degrabă își mânca propriul plâns pentru că abia se deslușea durerea lacrimilor.

- Nu mai pot, Dane, nu mai rezist. Ce rău am făcut ca să fiu bătută de Iulian. Am să mă întorc la căminul meu. Trebuie să-mi rezolv și restanțele de la doctoratul meu ce-l am la Academie. Cel mai bine ar fi să plec o perioadă acasă, la părinți. Aici sunt maltratată când i se scoală idiotului. Nu ai fost câteva zile aici și omul ăsta a devenit altul, un om rău, pe care l-am descoperit de curând. Este un laș, pentru că atunci când ești prezent nu-și permite ieșirile nevrotice, cum lipsești devine o altă persoană, o persoană pe care o detest. Am vrut să plec dar nu mi-a permis, pur și simplu am fost sechestrată la propriu.

Vocea tulburată și deprimată nu mai avea explozia lacrimilor de odinioară.

- Te înțeleg și îmi pare rău. Nici eu n-am să mai stau mult timp pe aici, am să mă mut cât de grabnic într-o altă locație.

- Mă crezi, între timp am ajuns să mă înțeleg excelent cu moșul. Este de partea mea și mi-a relatat fața adevărata a omului de care m-a legat momentan soarta. Păi, el își bătea soția și se comporta mizerabil cu proprii săi copiii și mie îmi vorbea altceva. Am intrat în cercul său gravitațional, în raza lui de acțiune vitală și el a profitat de pe urma naivităților mele.

- Îmi pare sincer rău pentru tine.

- Cum a fost deplasarea? Iarăși te-au trimis „ăștia”?

- A fost bine. Care „ăștia”? Nu am fost în scop de serviciu, nu m-a trimis redacția, am fost la o comemorare și datorită excursiei mele, în familie, am să realizez și un material amplu cu privire la regiune.

- Mi-aș dori să fiu cu tine.

- Din păcate știi foarte bine că nu se poate. Soțiile și iubitele prietenilor mei nu pot fi vreodată și ale mele. Așa mi-am zis și acestea sunt principiile mele, considerațiile mele cu privire la un etalon comportamental, pe care mi l-am asumat.

- Da, știu, mi-ai zis și cu alte ocazii.

- Lasă că într-o zi ai să-ți găsești acel principe pe care l-ai visat și râvnit de când erai mică. O persoană care să te adore și să sufere pentru inima ta. Nu toți sunt răi, penali și incompatibili cu bunele moravuri.

Culoarele casei erau în mişcare. La baie se auzea cum cineva staţiona pe closet şi mai apoi sunetul apei de la robinet. Uşile scârţâind şi reflexele mişcărilor de baston de pe podea indicau că bătrânul se deplasează spre noi, la bucătărie. Bătrânul întredeschise uşa şi privi ţintă către noi:

- Te-a lovit iarăşi Rody? I-a revenit schizofrenia vechilor reflexe, nu este bun ca om, îmi pare rău pentru tine. Salut, Dane, la noi este o situaţie tensionată, cât ai fost lipsă s-au întâmplat lucruri neplăcute. Te rog să mai treci pe la mine. Ştii, o maltratează câinele ăsta. Aseară a stat cu mine până s-a liniştit blegul. Fato, trebuie să te desprinzi de omul ăsta. Aceasta este părerea mea.

- Salutări, Ivan Ilici, aflu şi eu acum de cele întâmplate. O să plec şi eu în curând. Îmi pare rău, dar sigur că mai întâi am să trec pe la dumneavoastră.

- Numai de tine ascultă. Până să pleci, te rog, să mă vizitezi.

- Ne-am înţeles, stimate domn.

Uşa bucătăriei se deschise şi chipul nedumerit al lui Iulian arăta o faţă incoloră şi parţial sedusă de recenta imbecilitate a alcoolului.

- Mă bârfeşte toată casa? Mă supuneţi oprobriului public?

- Şi nu meriţi să ţi se spună că te comporţi oribili în casa asta, replică bătrânul. Ţi-ai maltratat soţia şi acum îţi experimentezi forţa pe fată. Nu e bine ce faci.

- Am auzit că ai luat-o hăisa, Iuliane. Nu este normal să aflu că aşa tratezi pe cei mai slabi ca tine. Pur şi simplu nu m-am aşteptat să aud ceea ce mi s-a relatat. Dacă vrei să te baţi şi nu ştii ce să faci cu surplusul de energie mă poţi provoca pe mine, i-am vorbit pe o tonalitate gravă.

- Iuliane eşti o bestie. De ce ai dat în mine, eu nici până acum n-am înţeles. Pe tine nu te mustră conştiinţa? Eu plec. Vorbi Rody.

- Recunosc, m-am comportat stupid ultimele zile. Alcoolul mi-a luat minţile şi te rog, din toată inima, din tot sufletul meu, să mă ierţi. Tu nu înţelegi că nu vreau să te pierd, că nu vreau să mă părăseşti? Îmi pare rău pentru toate

răutăţile comise la adresa ta, mi-am pierdut controlul şi faptul că am fost dat afară de la Academie mi-a sucit minţile.

- Tu înţelegi că nu mai pot fi cu tine, că nu te mai suport, replică sigură pe ea Rody. Eu mă retrag la căminul academiei, trebuie să am grijă de doctoratul meu şi poate chiar am să plec o perioadă la ţară, la părinţi. Te rog insistent să nu mă cauţi.

Toată lumea din apartament se pregătea de plecare. Iulian la Academie, Rody pleca la cămin, bătrânul la primărie şi eu la redacţie. Eram de acord că barometrul nivelului nostru de conştiinţă este determinat de circumstanţele exterioare. Unele studii ne asigură că starea de sănătate sau de boală, prosperitatea sau pauperitatea, succesul sau eşecul nostru sau al celor din jur reflectă nivelul de conştiinţă la care am ajuns. În cazul în care nivelul nostru de conştiinţă se modifică şi circumstanţele exterioare se schimbă rapid. Asta înţelegeam, înţelegeam că sunt într-un alt moment de cumpănă şi trebuie să evadez definitiv din locaţie. Mi-am strâns micul bagaj şi am ieşit penultimul din casă, lăsându-l pe bătrân inhibat în confuziile afecţiunii şi promiţându-i că am să-l vizitez altădată.

XVI.

Sala de judecată era arhiplină. Erau vreo 7 martori care m-au însoţit la proces, lor li se alătură avocatul meu. Mai erau câţiva colegi din presă care mă asigurau de sprijinul lor. La număr îi depăşeam pe cei care făceau parte din trupa adversă. Eram pregătit să înfrunt calomnia, colportarea, acuzaţiile şi abuzul în fals. Nu eram de unul singur în instanţă şi priveam încrezător la sentinţa judecătorească şi-n probitatea morală a completului judiciar.

În sală erau două marionete ale fostului prim securist al Republicii. Absentau păpuşarii şi chiar poliţiştii care au instrumentat dosarul. Exista un singur reprezentat al poliţiei, unul singur, căruia i s-a făcut transferul la o altă unitate de poliţie, într-un oraş îndepărtat, la 200 km distanţă de Chişinău. Poliţiştii care au întocmit dosarul absentau, iar în motivaţia lor depusă instanţei îşi justificau lipsa prin acţiunile operative pe care le întreprindeau în acea săptămână. Cei doi poliţişti absenţi erau arhicunoscuţi în sectorul pe care-l păstoreau. Ei erau văzuţi băuţi în timpul serviciului în câteva localuri, inclusiv asigurând protecţia unor borfaşi, hoţi, târfe care formau o reţea informativă şi de estorcare a cetăţenilor. Evident, cei doi îşi luau cotă parte din furturile şi jafurile organizate de „locotenenţii" lor din cartier. Un alt martor care reprezenta partea rivală era un subaltern al fostului securist, şeful lucrărilor de construcţii al noului hotel, cel care era chemat să dărâme un întreg cartier de locuinţe şi de case ce erau incluse în patrimoniul naţional. Dar mai conta istoria unui cartier central în faţa profitului? Ori, în politică ca şi în economie, moralitatea este relativă sau chiar nu există, iar crearea unei noi istorii a oraşului însemna şi demolarea celor două secole de patrimoniu arhitectural, tradiţional. Dar ce mai contează tradiţia când forţa „pumnului" dictează?

Au luat cuvântul martorii şi fiecare din ei au confirmat că reprezentanţii organelor de drept mint cu nerușinare şi că se prevalează mai presus de lege. Eram mândru că adevărul triumfă şi am simţit cum inima creşte în interiorul meu. Fiecare din martori aducea noi probe şi argumente în apărarea mea, dezvăluirile punând în dificultate partea adversă. Urma declaraţia scurtă a fost cea a fostului poliţist de sector şi a urmat apoi refuzul inexplicabil de-a vorbi în cadrul procesului al şefului de şantier, ceea ce relevă că ambii prevedeau eșecul grupului lor în acest caz.

În boxa acuzaţiilor tăceam şi meditam în privinţa personajelor emblematice ce-ar exprima dreptatea în istorie, în mitologie. Ce personaj ar reprezenta cel mai bine dreptatea în cadrul tribunalelor judiciare? Să fie Hades? El este stăpânul peste lumea umbrelor şi a întunericului, patronul lumii celor morţi, iar locaţia lui este cea subpământeană. *„Prin natura sa, Hades este un justiţiar, împărţind pedepse şi recompense oamenilor (Tartarul sau Câmpiile Elizee), în funcţie de faptele pe care le-au făcut în viaţă. Prin natura sa, Hades aduce moartea, dar şi viaţa. Viaţa eternă. Să fie un proces judiciar ca fiind o imitaţie a învierii omului mort sau al înmormântării omului viu? Imaginarul mental îl reprezintă pe Hades ca pe un erou care asigură dreptatea, iar bărbatul a cărui personalitate este influenţată de Hades este un bărbat ce iubeşte dreptatea şi vrea dreptate cu orice preţ. Are un simţ al discernământului foarte bine dezvoltat, are o gândire logică şi analitică, dar şi abilitatea de a vedea dincolo de suprafaţă. Este corect şi demn, respectă autoritatea şi impune autoritate. Este idealist, însă îi place să experimenteze. Libertatea interioară este marea sa iubire*”.

Eram atent la cele ce se vorbiseră în cadrul procesului şi se apropia timpul în care urmă să-mi expun propria pledoarie. Eram pregătit să iau cuvântul. După ce am jurat cu mâna pe Cartea Sacră şi am încuviinţat că aveam să spun doar adevărul îmi ridicasem ochii către sala de judecată să văd atmosfera şi o linişte adâncă pătrunse în toate cele patru unghere ale sălii de judecată. Cuvintele începură să curgă cu greu din piept:

„Onorată instanţă,

Stimată doamnă judecător,

Respectabilă adunare,

În această sală dreptatea trebuie să triumfe şi din acest considerent pot să afirm cu mâna pe inimă că dosarul

instrumentat de poliţiştii din sectorul Centru au ca obiect nu repunerea dreptăţii şi a adevărului, ci din contră minciuna şi colportarea. Avem parte astăzi de un precedent periculos, cea de însuşire a unor ilegalităţi comise chiar de oamenii legii în scopul acoperirii unor ilegalităţi pe care le comit unele personaje care se poziţionează mai presus de lege. Am afirmat că sunt dispus să mă supun unui examen grafologic care să demonteze că un pasaj dintr-o declaraţie dată poliţiei este fals, că nu-mi aparţine şi în caz dacă nu este adevărat în cele ce susţin rog să cad sub incidenţa legii şi să primesc pedeapsa cuvenită. După cum au relatat anterior martorii apelul făcut către unitatea de urgenţă a poliţiei a fost justificat şi prin urmare nu sunt singurul care afirmă că se comite o ilegalitate. Iar ca să punem la punct lucrurile vreau să vă pun la dispoziţie o ultimă mostră din probele aduse aici, care asigură veridicitatea tuturor celor exprimate. Mă întorc către poliţistul de sector care a fost cu alţi doi colegi, astăzi absenţi întrebându-l: este adevărat că atunci când aţi sosit la faţa locului purtam pe umeri o cameră video cu care filmam?"

„Da", s-a auzit de-abia o voce înăbuşită.

„Ei, vedeţi dumneavoastră că stimabilii poliţişti m-au somat să nu filmez şi i-am asigurat că aşa şi voi face, dar am filmat în continuare. Aici aveţi proba video pe un DVD care indică ora, ziua şi discuţiile din acea dimineaţă. Vă mulţumesc".

- Dar dumneavoastră sunteţi de-a dreptul un profesionist, îmi zâmbi prietenoasă judecătoarea, la auzul celor expuse. Aveţi să infirmaţi cele expuse de învinuit?

- Nu. Nu-mi aduc aminte bine toate detaliile, bolborosi poliţistul.

- Este clar şi fără dubii că lucrurile ce au fost spuse de învinuit sunt adevăruri, iar poliţia se ocupă de altceva decât

apărarea şi protejarea cetăţenilor. Să vă fie ruşine!

În câteva minute loviturile de ciocan dădură sentinţa: „nevinovat” şi „dosar clasat”. Toţi cei prezenţi la proces îşi dădură mâinile, se îmbrăţişară şi se felicitară pentru rezultat.

Eram bucuros, pentru că mi se restabilise onoarea şi dejucasem un plan diabolic pus la cale de nişte escroci ai „sistemului”.

Plecam zâmbitor şi cu fruntea sus din sala de judecată. Totuşi prezenţa mea mi s-a părut a fi nepotrivită în sala de tribunal, scandaloasă într-un dosar fabricat din dorinţa şi comanda unei „cooperative milițienești”, care a invocat minciuni, le-a instituţionalizat prin aranjamente procedurale şi judecătoreşti care aveau ca obiectiv o eventuală privaţiune de libertate în baza unei inexistente culpe. Nu mă ciocneam pentru întâia dată de procese şi instanţe judiciare, iar sentimentul de pericol, ameninţarea că sunt fabricate dosare sau intentate procese în baza unor rapoarte măsluite îl depăşeam şi acum. Nu ai cum să nu te revolţi contra sistemelor nocive, fie că în aparenţă ele arată ca nişte vitrine ale democraţiei. Simţi când eşti oprimat constant, când îţi sunt suprimate intenţiile sau acţiunile fireşti, umane şi iarăşi încăpeam într-o atare atmosferă. Este de înţeles, unii din vârfurile de la putere au colaborat şi colaborează cu vechile cadre din sistemul bolşevic, sunt impuşi, constrânşi, vulnerabili, pentru că de-a lungul anilor au fost supravegheaţi şi li s-au aplicat lecţii ce aveau menirea să anihileze orice sentiment de românism, de democraţie, de societate deschisă. Iar cei care au aplicat astfel de practici sunt şi azi „eroii” timpului prezent şi au o viaţa confortabilă în contrast cu cei care au fost pălmuiţi, au pătimit, au fost dezumanizaţi şi încă nu au fost reabilitaţi. Ori acei „eroi” care au deposedat multe persoane de credinţă şi speranţă mai conduc discret instituţii strategice şi mai propagă falsele modele. Sunt unul din cei

care vede cum se exprimă realitatea, sunt printre cei care văd, prin ochelari, mai mult decât propriile gânduri și imaginile de la suprafață. Este greu de spus dacă ingineria verbală reprezintă reproducerea valorilor morale sau materiale, ori pentru unii este determinantă contextual și atunci când îi propulsează în ierarhia puterii. Priveam smerit cum snobii ajunşi politruci s-au instalat în faţa maselor, tăcut mă resemnam la furtul ideilor din universul cognitiv, încercam să pricep de ce trebuie să fie suprimate emoțiile care vor să se exprime public. Cheia succesului pentru cei din vârful puterii constă în soluția menținerii unui sistem represiv ce s-ar adresa entităţilor libere. Te uiţi scârbit: unii dau verdicte cu zâmbetul sluţit de obscuritatea minciunii și îi tratează pe simplii cetățeni ca pe un suprem pericol public. În schimb dacă ai un statut social, resurse relaționale și mai ales financiare, melodia devine o simfonie a iubirii. Ori, lumea nu este ceea ce credem că este...

Înainte să părăsesc sala de judecată am sesizat că pe durata întregului proces îmi dispăruse teama, care altădată mă poseda. Ea dispăruse cu desăvârşire și după proces, ea nu se afla nici în mica sărbătoare a sufletului ce marca o bucurie. Există o memorie vie a mai multor suflete chinuite de „inchiziția” vremii, există și acei bravi eroi care au luptat continuu cu fiara comunistă și încă nu a s-a stins nici memoria ghetoului nazist. Cei care au păşit ca nişte învingători au avut o speranţă care a reprodus într-un imaginar cromatic un vis pentru libertate, al comuniunii cu Dumnezeu şi numai astfel au păşit curajoşi și învingători, umplându-şi viața cu razele luminii.

XVII.

Microbuzul care mă ducea spre casă trecu pe lângă staţia de troleibuz, care îmi trezi imagini nefireşti în memoria ascunsă. Pe geam secundele se exprimau lent şi trist. Aici era o altă staţie la care coborau pasagerii. Priveam spre cârciuma care-mi amintea timpurile când o cunoscusem pe Alexandra, fata care a apărut şi a dispărut ca o stafie într-o noapte în care infractorii au profanat toate proprietăţile frumuseţii.

Era o seară ambiguă care se prelungea la masa unei cârciumi aglomerate. Îl întâlnisem pe Marin care era un fost poliţist, scos din sistem pentru consumul de droguri, pe care-l ştiam încă atunci când eu eram student şi el elev. Închiriam o casă şi fiind vecini mai schimbam câte-o vorbă, două. Întreaga familie a lui Marin era formată din poliţişti. Tatăl deţinea funcţia de comisar al Ialoveniului, iar fratele abia intrase în poliţie. În acea seară îmi sorbeam singur berea şi-mi făceam grijile pentru ziua ulterioară. Marin nu ezită să mă cheme pe terasa cârciumii. Terasa era formată din mai multe mese din lemn de brad, acoperite cu stuf. La una din mese se aflau vreo şapte tineri care savurau din sticlele de bere şi o sticlă de un litru de vodcă. Chicotelile şi satisfacţia de pe feţele lor bădărăneşti ce consumau priveliştea unei nopţi lunecoase şi aglomerate în decadenţa morală. Cu o grimasă tembelă, tinerii mi-au pus în faţa mea un păhar de vodcă şi o sticlă de bere şi ciocniră cu ele fără să mai aştept să le ridic. Nu pricepeam care este secretul euforiei comesenilor, care enunțau o stare în care te afli atunci când consumi droguri. Acest sentiment că există ceva și era putred în tot ce se întâmplă în jurul meu; de la discuţiile tembele pe care le

purtam până la afirmaţii mitocăneşti despre femei şi sex. La un moment am fost invitat să-i urmez într-un colţ din spatele terasei, unde pe o piatră stătea fumând o fată care avea un corp splendid, ale cărei trăsături se revărsau spre lumină ca şi umbra sa ce inunda trotuarul terasei.

Vocea fostului poliţist îmi dezvălui motivul satisfacţiei generale a tinerilor:

- Dacă vrei să-ţi faci poftele bărbăteşti, insistă. Restul băieţilor şi-au făcut plinul. Fată practică numai sex oral.

- Am să vorbesc mai întâi cu ea.

Ecranul nopţii ocupă imaginea unui univers decăzut în poalele unui înger brutalizat. Încet şi nedumerit m-am apropiat de ea. Chipul ei ca şi bluza de vară purta amprenta unor picături de sânge, iar părul dezlânat releva o fiinţă maltratată şi obligată să facă ceea ce în mod normal n-ar face. Necunoscuta din noapte avea nişte trăsături de-a dreptul ale unei fiinţe care merită o viaţă plină de iubire, în semiobscuritate se distingea o frumuseţe pe care ar trebui s-o venerezi, să-i aduci coşuri încărcate de flori şi să-i dedici poeme sau serenade, nu s-o ponegreşti în ultimul hal. Ochii ei mari, negri ca şi pletele care lunecau pe spate, buzele pronunţate şi formele ispititoare ale trupului relevau o fiinţă a cărei frumuseţe îi era strivită. Era umilită, era pângărită, era o paria a zilelor noastre. Ce se întâmpla? M-am apropiat şi mai mult de ea, la un metru, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat până acum şi dacă persoana poate o fi vreo „prostituată", o „curvă" sau o fiinţă forţată să fie supusă perversiunilor. Şoaptele ei semisomnolente bolboroseau clipe de scâncete şi spasme, ceea ce îmi imobiliză toate cuvintele pregătite pentru a iniția o conversaţie înțeleaptă.

- Tu urmezi? Aşteaptă-mă puţin să-mi fumez ţigara.

- Nu te grăbi, fumează cât vrei tu şi eu o să-mi aprind una.

- Înseamnă că nu eşti ca ceilalţi, flămânzi, care vor cât mai grabnic să-şi descarce hormonii şi să mă trateze ca pe o cârpă.

Instantaneu mi-am dat seama că locul este putred şi fata vrea să scape de un coşmar pe care-l îndura, că tensiunea se răsfrângea pe chipul ei.

- Cum îţi zice?

- Alexandra.

- Vrei să mergem în altă parte? Vrei să te duc acasă.

- Unde în altă parte? Stau la Ciocănă, cartierul este foarte departe şi e târziu. Nu mai circulă nici un transport public şi am fost deposedată de bani.

- Vrei să vii până la mine?

- Şi celorlalţi ce-o să le spui? O să mă lase?

- Nu-ţi fă griji. Nu sunt din grupul lor şi apoi mă descurc eu cumva.

Am revenit spre lumina terasei şi i-am făcut semn lui Marin. Acesta s-a apropiat pripit şi mirat:

- Ai terminat? Totul a fost bine?

- Fata merge cu mine. Te rog să le comunici şi celorlalţi. Este lihnită de foame şi obosită.

- Dar n-o să înţeleagă.

- Explică-le tu cumva, eşti băiat mare. Am zis şi aşa rămâne.

Am ieşit din cârciumă cu faţa la braţ, ceea ce i-a dat Alexandrei să simtă gustul aerului eliberator. Îmi înşfăcă braţul şi-l ţinea strâns, excesiv de strâns, ca şi cum eram „eoul-misionar" care este convocat de o divinitate pentru a o salva din labirinturile destinului, dintr-o prăpastie adâncă, singurul care putea s-o scoată din situaţia jenantă în care a ajuns în această noapte. Capul ei căzu pe umărul meu şi păşi sobru, mai firesc, mai convingător, ceea ce arăta că şi-a recăpătat puţin din demnitatea terfelită.

Aveam cheile de la casa unor rude care locuiau în proximitatea localului şi am păşit încet, dar tot mai sigur, știind că nebuloasele nopţii vor împrăştia şi împărtăşi toate dramele oamenilor până-n zori. Alexandra încă resimţea durerile provocate de loviturile aplicate de grupul răufăcător, oftatul şi cearcănele injectate de oboseală trădau o fiinţă traumatizată şi încorsetată în amintirile obscur fosforescente.

Casa arăta aşa cum o ştiam, pustiul plana prin cele două camere. Bucătăria ne primi tăcută. Am scos din frigider ciorba lăsată în castron la rece, am pus-o la încălzit, pe plita electrică. Întâi de toate, fata a solicitat să meargă la baie şi a mâncat la propriu jumătate din pasta de dinţi. Am pus castronul cu ciorbă, bucăţile de carne şi o sticlă de suc pe masă. Ea era înfometată şi mânca cu poftă din ciorbă şi din aripile de pui. Cât mânca, sorbea stânjenită câte o gură de suc. Discursul interiorităţii proiecta greutatea verbelor şi detenţia vocalelor, o imperceptibilă suferinţă umană. Îi prezentam casa şi cele două camere care aveau fiecare câte-o canapea.

- Alege-ţi camera în care vrei să dormi, cred că eşti obosită.

- Tu în care dormi?

- Pe canapeaua din prima cameră.

- Atunci şi eu am să dorm alături de tine. Nu te las departe de mine. Eşti îngerul trimis de Dumnezeu în această noapte să mă vegheze şi să mă apere.

- Bine, hai să dormim, frumoaso!

Am stins ultimul bec electric din odaie, am lăsat hainele lângă canapea şi am rămas în tricou şi slipi, acoperindu-mă cu plapumă. Alexandra nu şi-a ascuns nuditatea, s-a eliberat de povara hainelor, intră sub plapumă, apropiindu-şi trupul fierbinte şi voluptos de cel al salvatorului său. Înainte să coboare sub plapumă se releva iluzia unui trup

femeiesc perfect ce trăda o dorinţă carnală şi spulbera orice gând pentru un somn liniştit. Trupul şi chipul ei ar fi demn să fie reprezentat printr-un tablou sau o statuie care o întruchipează pe zeiţa Venera, iar fiecare bărbat ar fi impresionat să poarte la braţ o asemenea frumusețe de femeie. O capodoperă vie se arăta în ochii mei și-mi cuprindea întreaga rațiune. Îşi apropie buzele ei de ale mele, începu să mă sărute şi să cerşească dragoste, iar eu insistam să cred că este remunerarea ei pentru truda mea de a o elibera dintr-o captivitatea înfiorătoare.

- Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, să te iubesc aşa cum îmi cere inima, să mă dăruiesc ţie.

- Nu te grăbi. Vreau să te întreb, numai dacă accepţi, cum ai nimerit într-o aşa situaţie parşivă?

- O să-ţi răspund. Poate aşa îmi voi elibera inima de întreaga povară din această noapte tensionată şi care a adus un gol imens în sufletul meu. Tu să taci. Îşi lăsă un nou şi nou sărut Alexandra în timp ce-şi mărturisea coşmarul. – Era o zi, ca și oricare şi am întâlnit un fost coleg de şcoală, acum este taximetrist, a zis că mă duce acasă el şi că putem să schimbăm din amintirile vechi şi să ne spunem în ce împrejurări ne-a aruncat soarta. Am aflat că mai are un serviciu de poliţist, iar eu sunt o simplă muncitoare la fabrică. Am învăţat bine la liceu, dar m-am căsătorit fiind foarte tânără şi căsnicia n-a durat mult. Am rămas însărcinată, cu mama bolnavă şi astăzi o am pe Taisia, fetiţa mea de cinci ani. Tu vrei s-o cunoşti, ea te va îndrăgi, sunt sigură că va fi drăgălaşă cu tine, ai s-o cunoşti. Vrei să mergem mâine la mine, să-mi cunoşti toată familia? Şi aşa vorbind cu acel coleg care îmi spunea că m-a dorit dintotdeauna şi că l-am sfidat în şcoală, că nu m-am uitat la el, m-am trezit lovită şi violată, la marginea pădurii din acest cartier, de lângă orăşelul Ialoveni. Mi-a luat totul, portmoneul cu bani, mi-a

rupt sacoul şi a spus că mă lasă goală în pădure. Apoi a zis că are o datorie la nişte colegi şi că eu voi fi cea care îi voi achita datoria, făcând dragoste cu ei, i-am replicat că nu vreau, că nu pot şi el a lovit, iar şi iar, spunându-mi că măcar sex oral sunt capabilă să fac cu ei. Am acceptat plângând, pentru că nu mai suportam durerile şi pentru că eram lovită cumplit şi continuu. Pe colegii lui i-ai cunoscut personal, erau cei care te-au trimis la mine.

- Şi ei te-au lovit?

- Da, m-au bruscat pentru că doreau să facă tot ce le trăsnea prin cap şi n-am acceptat decât să ejaculeze în gura mea. Gura este cea mai spurcată şi totuşi cea mai sensibilă sau râvnită în dragoste. A fost ca un film de groază în care deţii rolul principal. Apoi ai venit tu şi m-ai luat.

- E târziu...

- Lasă-mă să-ţi mulţumesc pentru noaptea aceasta, dacă nu erai tu nu ştiu ce se întâmpla cu mine.

Pentru ea abisul dedublărilor se sfârşise, voia să înconjoare cu avalanşa sentimentelor sale un necunoscut pe care l-a îndrăgit conjunctural. Exista o prăpastie între lumea de acum o oră şi cea de acum, pe care ea o compensa zbătându-se pătimaşă şi lăsând amprente ale sărutărilor sale pe tot corpul bărbătesc. Şoptea încet şi sugestiv „Te doresc, iubeşte-mă!", ca să audă doar el, cel pe care-l doreşte acum ca niciodată, salvatorul său şi unica persoană care a tratat-o cu bunătate şi îngăduinţă. Simţea că este dorită şi de el, trupul ei era apreciat de numeroasele sărutări umede care vindecau rănile şi legau particulele într-un tărâm al dragostei şi armoniei. În jur se crea o lume în care se realiza o unitate a gândurilor şi sentimentelor între o Ea şi un El. Totul în jur strălucea, inclusiv superlativele construcţiei templului dragostei.

„Niciodată n-a fost atât de bine", şopti Alexandra

muşcând cu fermitate din buzele iubitului său temporar. Scâncetul plăcerii, unduirea sălbatică, bătăile inimii şi multiplele sărutări care s-au abătut asupra lui consemnau evadarea din realitatea crudă a feţei şi regăsirea unui tărâm în care soarele şi luna aveau farmecul lor, care erau numai pentru ea, numai pentru ei. Era scara pe care urcau în identificarea perfecţiunii în iubire, pentru că Dumnezeu a creat fiinţe frumoase, dar imperfecte. Ştia că este iubită şi că iubeşte din tot sufletul său, fie şi numai pentru o noapte, că se roteşte flămândă şi lacomă în iubire, agitată în dorinţă, ca o pasăre de pradă, în care Universul există numai pentru ea. Nu voia să se facă ziuă, nu voia ca pasiunea lor să se stingă instantaneu, pentru că în braţele acestui bărbat ea se simţea fericită şi dorită, într-un mod sincer şi nebunesc. Noaptea îi lăsă sleiţi şi purtaţi de vise, dar sărutările îi legau şi prin somn inelul pasiunii.

Dimineaţa ne trezi împerecheaţi ca nişte orfani fericiţi. Îmi luă faţa în palme şi o sărută într-un înţeles dulce şi profund. Îmi ridicasem privirea, îmi zâmbea copilăreşte, îmi zâmbea divin. Mă făcea s-o doresc aşa cum n-am râvnit de prima dată. O doream. Era o femeie fatală. Îi doream chipul ei angelic, îi doream trupul ei, îi râvneam afecţiunile şi tandreţea ei ca pe o integrală care ar da sens vieţii şi ar vindeca orbii pentru un singur scop: să admire această fiinţă. Dacă există o metafizică a frumosului feminin, care ar stimula pasiunea, în aceasta s-ar regăsi imaginea Alexandrei. Ea nu înceta să mă sărute, să mă ispitească şi ambii căzusem în convulsiile păcatului primar. Plăcerea cărnii ne expedia iarăşi să ne împărtăşim ritualic emoţiile, ca şi cum ar fi pentru ultima oară.

Cafeaua se epuiză în ibric. În perioada când luam câte o gură de aer, între iubire şi mângâiere, serveam din cafea şi ciorbă, încălzindu-le în mare grabă, după care ne retrăgeam în

magia unei iubiri nefinalizate.

În jurul orelor 16 am mers la cârciuma în care am recuperat-o pe Alexandra. Voiam să-i văd chipul violatorului, fostului ei coleg de şcoală, dar şi pe restul „pacienţilor" fetei. Am luat câte-o porţie de cartofi pai, câte-un muşchi în sos, o sticlă de vin semi sec şi priveam în jurul nostru. Cârciuma era părăsită, chelnerii erau alţii şi nici o picătură de grotesc din noaptea trecută nu trăda o nouă ameninţare care s-ar răsfrânge asupra cuplului nostru. O priveam prudent, îi admiram calmul şi mişcările delicate cu care se înfrupta fiinţa din faţa ochilor mei din bucate. Ciocneam câte un păhar de vin şi ne priveam ca doi oameni care ascund o noapte fierbinte. Mă privea într-un fel aparte, zâmbetul ei trăda sentimente puternice, ceea ce făcea să mă simt bine, chiar foarte bine. O sorbeam din ochi, i-am promis că o însoţesc până la casa ei, să-i cunosc mama, pe dulceaţa de fetiţă, Taisia, aşa cum mi-o descria Alexandra. Am stat în cârciumă exact o oră şi nici o umbră agresivă nu ne ameninţa plăcerea de-a ne simţi bine în doi, să simţim bucuria unei zile fireşti. Am mers pe jos două staţii de troleibuze ţinându-ne de mâni şi glumind pe seama pietonilor grăbiţi, a maidanezilor agitaţi şi pasibili să fie călcaţi de vreo maşină sau a panourilor şi numelor de firme instalate pe marginea drumului. Am intrat împreună într-un magazin alimentar ca să luăm nişte produse necesare şi care lipsesc în casa Alexandrei. Am ales de pe tejghele pâinea, legumele, salamul, dulciurile şi sucul, iar umbra mea încuviinţa achiziţiile făcute până în acest moment. O fetişcană blondă de vreo douăzeci şi trei de ani o salută şi îi făcu semn să se deplaseze spre aceasta, ceea ce m-a făcut să mă pună în gardă. A schimbat câteva cuvinte cu persoana respectivă, a revenit să-mi şoptească „aşteaptă-mă, am să mă întorc repede, este o urgenţă". A ieşit grăbită din magazin şi s-a făcut nevăzută. Am aşteptat o oră, nici urmă de

Alexandra. Mi-am zis că trebuie să mă întorc la căsuţa unde am fost împreună că ea se va reîntoarce acolo unde ne-am simţit bine. Nu era acolo. Tensiunea psihologică sporea şi căpăta noi valenţe nevrotice, în interiorul meu exista o nelinişte de nedescris. Am lăsat un bileţel pe uşa casei şi m-am deplasat la cârciuma unde o recuperasem pe ea din ghearele golănismului obscen de mahala. Ajuns la cârciumă m-am postat la prima masă a cârciumii şi mi-am luat o bere. Sorbeam în linişte şi meditam în privinţa dispariţiei Alexandrei. Unde o fi, ce s-a întâmplat, care este soarta ei? O pâclă densă se instaurase în imaginar. Se apropie Marin şi mă invită pe terasa din curtea localului unde eram aşteptat de doi vlăjgani:

- Salut, am auzit de tine şi vrem să schimbăm nişte opinii, serviţi o vodcă sau o bere?

- Bună, cu cine vorbesc şi ce vă interesează?

- Mihai.

- Ion, suntem de la Academia de poliţie.

- Cred că nu este cazul ca să mă prezint, pentru că ştiţi cine sunt şi care îmi este prenumele.

- Da.

- Despre ce voiaţi să mă întrebaţi şi cu ce vă pot fi de folos?

- Am auzit că tu ai fost cel care ai luat fata de aseară. Unde este ea?

- Nu ştiu. Mă vedeţi doar că sunt singur. A plecat, mă gândeam că voi puteţi să-mi spuneţi dacă tot sunteţi aici să mă întrebaţi.

- Păcat că nu ştii. Eşti un român înfocat şi noi să ştii că suntem moldoveni, nu-i suportăm pe cei ca tine.

- Şi ce propuneţi? Nu înţeleg. Vă respect opiniile dar cred că există o limită a bunului simţ în tratarea unor subiecte sensibile din societate, că doar n-o să ne chemăm prietenii ca

să ne lămurească ce suntem şi nici să apelăm la tehnica bătăliilor de stradă. Sunteţi de acord, în calitate de viitori poliţişti, că trebuie să protejaţi cetăţenii, de ce naţionalitate sau ce opinii ar avea, de încălcările şi brutalizările legii. Şi încă ceva, ieri v-aţi purtat oribil cu fata, ea a fost lovită, maltrată şi obligată să întreţină relaţii sexuale contrar voinţei sale. Vă daţi seama că vă plasaţi în afara cadrului legal?

- Dar tu ce, bre, te-ai îndrăgostit de curva aceea, scrâşni nişte vorbe ironice printre dinţii cel zis Mihai. Am rude în securitate şi într-o zi am să fiu şi eu acolo.

- Poţi să fii sau să ajungi unde vrei, dar nu aveţi cum să mă intimidaţi.

- Frate, doar suntem prieteni, vorbi Ion.

Priveam la ceasul de la mână care indica o oră trecută de miezul nopţii. Ea nu era aici. Poate a ajuns acasă. Mă autoamăgeam şi încercam să invoc liniştea şi să fac ordine în gândurile mele. I-am salutat pe cei doi retrăgându-mă la casa din apropierea localului. Cincizeci de metri mă despărţeau de cârciumă şi canapeaua care a produs o revelaţie şi totodată o durere în sufletul meu. Ea nu putea să mă abandoneze, în sinceritatea pupilelor din ochi, văzusem că nu poate.

Două săptămâni, în drum spre casă, treceam pe la cârciuma în care am cunoscut-o pe Alexandra. Niciodată n-am mai întâlnit-o, n-am mai zărit-o, nici aici şi nici pe stradă, măcar aievea, se năruise iluzia revederii noastre. În adâncurile mele eram bucuros că n-o văd la cârciumă, pentru că aş fi obligat s-o apăr şi s-o protejez ca şi la primul nostru contact. Într-o seară am fost apelat să ies la terasa din curtea cârciumii şi am fost lovit de la spate, simţeam cum bocancii a şase indivizi lovesc cu îndârjire în trupul meu, care rostogolindu-se înghiţea în sec ura şi furia unor indivizi dezlănţuiţi. Eram bătut, luat în picioare ca la horă şi am reuşit să aplic la rându-mi și eu câteva replici dure, pe un agresor l-

am lovit la tibie, iar altul a fost zdrelit de pumn între ochi, ceea ce i-a făcut pe restul să se retragă şi să mă lase să merg să mă spăl la baie, să-mi consum ultima picătură de bere şi să merg la somn. Câteva zile a fost linişte, dar intram zilnic în cârciumă şi mai multe persoane îmi deveniseră prietenoase, invitându-mă la mesele lor, considerându-mă un fel de vedetă ce păşeşte pragurile unui local pe care intelectualii îl evită. Treceam cu fruntea sus prin cârciumă. Era cârciuma unui fost şef de miliţie ajuns peste noapte un baron respectabil, care îi tria pe cei mai agresivi indivizi din protipendada localului, invitându-i la vila lui şi stabilindu-le obiective strategice de deposedare a rivalilor sau a indivizilor indezirabili. Nu-mi era frică de-o altă altercaţie sau un atac în haită care s-ar fi produs din partea grupului specializat să pună pe cetăţenii suspecţi la respect. Intrasem din nou pe uşile localului şi două domnişoare îmi făcură semn să stau la masa lor. Mă aşezasem pe scaun, între ele şi intrasem într-o conversaţie plăcută. Fetele îmi solicitau sfaturi legate de cultura civică şi care este evoluţia economică şi umană. De ce o fi având nevoie? Probabil ca să facă figuraţie intelectuală. În schimb, într-un colţ tenebros mereu exista un cuplu care nu ieşea în evidenţă decât atunci când te familiarizai cu restul pasagerilor de la cârciumă. Era un cuplu liniştit şi căruia cei de ai casei îi purtau un respect special. De această dată bolboroseau în direcţia mea şi îi spuneau ceva unui tânăr ce avea estimativ 1.65 m, de un păr blond cârlionţat, ce ţinea o sticlă de bere în palmă. S-a apropiat bărbatul şi mi-a reproşat că îi fac din ochi soţiei sale. Am evitat să intru într-un conflict verbal răspunzându-i că am nişte domnişoare în faţa mea care-mi răpesc toată atenţia, ceea ce mă pune în imposibilitate să privesc în direcţia unor femei deja acontate de alţii. M-a ameninţat că o să-mi predea o lecţie de pomină. L-am neglijat, continuându-mi conversaţia cu fetele.

...Ceaţa s-a instalat în capul meu, cădeam într-un neant imperceptibil. Nu înţelegeam în ce lume mă aflu. Eram lipsit de orice fel de simţăminte. Ca din negură îmi reveneam şi observam chipurile speriate ale fetelor de la masă, pe individul blond cârlionţat având în mână o sticlă de bere spartă în jumătate și sângele care mi se prelingea din apropierea tâmplei capului meu. Îmi pusei palmele pe cap, timpanele se zbăteau nefiresc şi descoperisem o dâră de sânge înfierbântat care mă înspăimânta datorită erupţiei sale. M-am ridicat de la masă şi le-am solicitat chelnerilor să mi se dea telefonul ca să fac un apel la poliție. Mi s-a răspuns prompt că telefonul este defect. Am ieşit în stradă şi am băgat o fisă în telefonul public apelând poliţia. În cinci minute eram în dubă alături de agresor, de bărbatul gelos şi de încă două persoane, care nu le văzusem în local. La sectorul de poliţie Centru, tuturor persoanelor din dubă li s-au solicitat actele. Am înaintat legitimaţia de presă ofiţerilor de serviciu, iar ceilalţi ridicaţi au prezentat şi ei - o legitimaţie a serviciului de securitate - posesorul căreia era bărbatul gelos și care răspundea la apelativul Gheorghe, o alta legitimație era de la poliţia sectorul Râşcani şi două carnete de student de la Academia de poliţie, posesorul uneia fiind chiar agresorul meu. „Sunt de-ai noştri”, s-a auzit exclamând unul dintre poliţişti. M-am apropiat de ofiţerul de serviciu observând că sunt neglijat pe o banchetă şi am solicitat să fiu ascultat şi că vreau să depun o plângere penală. Mi s-a răspuns sec: „în secţie nu există nici un ofiţer care ar putea să-ți satisfacă dorinţa şi dacă poți să aştepți până dimineaţă, ai să fii primit şi audiat, dar în acest moment este imposibil să-ți fie satisfăcută cererea”. Am insistat să scriu un denunţ motivând că amprentele agresiunii sunt vizibile, că sângele curge în continuare, din cap până la picioare. „Până mâine dimineaţă nu se face nimic”, a fost replica poliţistului de serviciu. Eram

conştient că această secţie îmi este ostilă, că aici i-am demascat pe unii poliţişti corupţi, lipsiţi de orice noimă de respect faţă de lege şi cetăţeni. Aici am însuşit din procedura bastonadelor, am fost pus să fac flotări ţinând poliţişti în spate, am fost brutalizat în timp ce aveam mască antigaz pe cap și am fost umilit de „oamenii legii”.

Îmi era dor de un fum de ţigară, de un singur fum. Ţigările le lăsasem la cârciumă şi eram bucuros că degetele mele, după ce au parcurs încheieturile buzunarului de la pantaloni, au surprins existenţa portmoneului. Am ridicat tonalitatea vocii „o ţigară măcar există pe aici?” Un deţinut, dintr-o mare colivie de metal, de la intrarea în secția de poliție, ca o pasăre ce i-a fost suprimată libertatea, mi-a făcut semn. M-am apropiat de el, cercetându-l şi mi-am dat seama că este un om simplu. Mi-a vorbit cu o voce palidă să caut în încheieturile mesei şi a scaunelor pentru că am să găsesc ţigări. Îmi şopti că a fost întemniţat pe nedrept şi i-a fost sustras monetarul, care era unul impunător, de câteva sute de dolari, că ar fi bine să plec din instituţie, pentru că aici dreptatea lipseşte cu desăvârşire.

XVIII.

La unul din barurile din regiunea gării se aflau trei persoane care serveau masa și savurau o nouă sticlă de coniac. Era avocatul Virgiliu şi o doamnă frumoasă de patruzeci de ani însoţită de bărbatu-său, puțin peste vârsta consoartei sale. Când o priveai pe această femeie, sângele din corp îţi trepida ca la optsprezece ani. Vorbeau despre procesul care a fost clasat, în care singurul lor fiu figura ca personaj cheie. Fiul lor alături de alți tineri au comis furturi

din diverse apartamente. Avocatul Virgiliu, din start prevedea că va avea parte de un proces pierdut, un proces fără sorți de izbândă și numai insistențele părinților inculpatului și numărul banilor l-a convins să accepte dosarul. Probabil că nimeni nu s-ar fi încumetat să spună că procesul poate lua o altă turnură, iar alți avocați deja îl vedeau pe puști la „pușcărie", în cămașa de condamnat. Judecătorii care au fost desemnați să delibereze cauza erau considerați incoruptibili și numai un „nebun" ca Virgiliu putea să creadă că nimeni și nimic nu-l poate împiedica să mai bifeze un alt succes imposibil. Colegii din barou îl recomandau ca fiind singurul care este capabil să se ia la trântă cu „imposibilul" din sistemul judiciar. Își luă o arvună de 3.500 de euro, iar restul de 1.500 urma să-i fie achitați după proces. Părinții sperau ca fiul lor să ia un termen de detenție relativ mic, iar avocatul îi asigura că poate îi va reuși să obțină o condamnare cu „suspendare". Era unul dintre cei mai buni în calitate de avocat și expert în domeniul său. Școala doctorală de la București îl recomandă, ca și cărțile de specialitate pe care le editase în calitate de profesor universitar. În timpul procesului a invocat numeroase referințe legate de hotărârile și deciziile europene și internaționale, ceea ce i-a pus pe judecători într-o incapacitate analitică, schimbându-le opiniile preconcepute. Mai apoi a prezentat o motivație în care referințele bazate pe practica judiciară europeană a derutat completamente completul de judecată, iar echipa era condusă de unul dintre cei mai respectabili și indezirabili judecători, care a conchis că dosarul trebuie clasat. „Un avocat n-are nevoie de o sută de revolvere ca să facă dreptate într-un caz, el are nevoie de inteligență, își elogia meseria Virgiliu. A fost bestial, nu am cuvinte, am reușit imposibilul. Mi-am propus o condamnare cu suspendare și am reușit clasarea dosarului. Sunt bun, sunt foarte bun, sunt

excepțional”...

- Fiul dumneavoastră mi-a mărturisit că mă cunoaște din vedere și că aproape săptămânal mă vedea cum treceam prin cimitirul care-mi stă în cale când merg spre casă. L-am întrebat pe fiul dumneavoastră: de ce nu m-ați hoțit, de ce nu ați comis o infracțiune care să vizeze casa mea? Știți ce mi-a răspuns? Ei știau că sunt avocat și s-au gândit că niciodată nu se știe când drumurile noastre se pot intersecta. Deștept băiat!

- V-a spus el asta? A întrebat mama adolescentului.

- Evident că mi-a spus. Păi cine este avocatul său? Cui trebuie să i se spovedească și să-i mărturisească tot adevărul, precum preotului, ca să-i aducă o sentință favorabilă? Dacă și celălalt coleg de infracțiune, pardon, de presupusă infracțiune, în ultima secundă, a renunțat la avocatul său și a optat pentru mine, ce să zic, înseamnă că a făcut o alegere bună... S-a scos și el? S-a scos. În schimb cel de-al treilea a luat 6 ani. Spuneți-mi acum dacă în meserie sunt bun sau foarte bun?!

- Sunteți cel mai... cel mai excepțional. Vă ducem cu mașina acasă?

- Ce să fac eu acasă? Eu astăzi plec în noapte.

Un apel de pe telefonul mobil îl sculă de pe scaun și se deplasă către ieșirea din local. Își schimbă brusc opinia și solicită comesenilor să-l lase pe strada Gh. Asachi colț cu Alexei Mateevici, la un restaurant unde îl așteptau niște vechi prieteni. Mașina o luă din loc și la scurt timp poposi la adresa indicată. Toți trei au intrat în restaurantul cu specific „popular” văzând încă de la ușă că sunt salutați din capătul localului. La microfon s-a auzit un mesaj care anunța o dedicație muzicală. Era o dedicaţie pentru domnul avocat Virgiliu și prietenii săi, din partea casei, care era interpretată de cel care l-a apelat telefonic pe beneficiarul cântecului lui Marcel Pavel „Iubita mea”. Șlagărul a fost foarte apreciat de

publicul localului. Persoanele care și-au însoțit avocatul au salutat persoanele care le făcuseră loc la masă, scuzându-se, s-au retras într-un mod amabil și decent. În schimb Virgiliu începea să se simtă tot mai bine și mai bine, devenind euforic și imitând gesturile unui dans al bucuriei. La masă era așteptat de fratele interpretului de muzică ușoară, Grigore, și de nepotul său, Silviu, regizor la propriul studio de film. După ce și-a sfârșit melodia, cântărețul a strigat în direcția lui Virgiliu „ce piesă muzicală ai mai dori să asculți în această noapte". „Când te-am cunoscut, Cristina" a răspuns pe un ton ridicat Virgiliu. În timp ce melodia intra în decorul localului avocatul le explică cine sunt domnii care l-au însoțit și victoria repurtată la tribunal, ceea ce stârnea pe chipul comesenilor o admirație mare față de ce le auzeau urechile lor. Nici unul nu contestă profesionalismul prietenului. Grigore a fost salvat pentru că furase o poșetă și nu putea să dea explicații cum în motivația scrisă afirma că voia să-i reîntoarcă poșeta și fugea cu obiectul sustras de la locul faptei și nu se îndrepta spre pătimită ca să-i restituie ceea ce îi aparținea de drept, ci viceversa. Pe Silviu l-a salvat de nenumărate ori după escapadele de noapte, când se lua la harță cu diverși indivizi și chiar polițiști, când alcoolul se ridica impetuos în psihicul acestuia nonconformist și dezordonat. De masa lor se apropie și cântărețul de muzică ușoară, Iurie, la care toți îi spuneau „Ricardo". Virgiliu nu se astâmpără în vorbe zgomotoase, își exprima intențiile că voia să aibă parte de-o noapte zbuciumată și care să aibă și un final fericit, în mrejele trupești ale vreunei femei pasionale.

- Eu astăzi vreau să am parte de un orgasm. Pe aici niște pițipoance nu găsim?

Ricardo, care de obicei era încrezător și considera că are soluții de acest fel, de această dată privi decepționat:

- Ieri s-au bătut două fete cu care îmi petreceam seri

fierbinţi de amor şi patronul le-a rugat să nu mai treacă pe aici atunci când sunt eu. Nici nu ştiu ce să spun. La tine care este situaţia, frate?

- Astăzi sauna este ocupată şi am zi liberă, vorbi Grigore.

- Haidem să vedem vreo altă cafenea de noapte, ar fi perfect ca pisicuţele să iasă la distracţii, tot găsim ceva, comentă Silviu. Soţia ştie că ajung târziu acasă, i-am spus că merg pe la tata şi nu are ce să-mi reproşeze. Pentru familia noastră taică-meu este sacru şi nu se va încumeta să-l întrebe, iar el ştie ce să răspundă. Mă va acoperi.

- Atunci la ce bun mai tăbăcim fundurile noastre aici, pe cai, prieteni, se răsti Virgiliu.

Achitară nota de plată chelnerului şi se îndreptară spre primul taxi. Urcară toţi patru în maşină schimbând impresii cu privire la meteo, trecură să facă glume şi ironii unul altuia.

- Îl vezi pe individul ăla de pe panoul ăla publicitar, se adresă Virgiliu către taximetrist.

- Da, răspunse cel întrebat.

- Este în spatele nostru, e chiar el, continuă să se amuze Virgiliu, în timp ce cântăreţul îşi ascundea faţa sub trenciul său de piele. Vreo gagică liberă nu ai? Nu ştii pe unde găsim acum vreo prostituată că suntem în căutarea infernului? Mi-aş dori o negresă, dar e bună şi o brunetă, poate blondă sau chiar o roşcată. Dacă ne faci rost, îţi plătim un bacşiş triplu la preţul călătoriei.

- La Gară, la piaţa de la Buicani, sub podul de pe autostrada centrală...

- Astea le ştim dar n-o să umblăm pe ici colo şi ele să fie ocupate.

- Erau mai devreme ceva pe la noi pe la dispecerat, vorbi degajat taximetristul şi întrebă prin staţie pe interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Alo, auzi,

Volodea, mai avem cele două chei de 17 pe la noi?

- Nu, cheile celea două au fost luate de alți maiștri, răspunse vocea necunoscută din dispecerat.

- Scuzele mele, dar deja au fost acontate fetele de la noi. Taximetriștii operau cu parole în cazul fetelor care își ofertau trupul contra cost. În scurt timp au ajuns la destinația cafenelei de pe strada Trandafirilor.

Parola cu „cheia" le dădea speranțe că deja sunt posesorii acestui cod secret și vor putea apela și la alți taximetriști care le-ar da indicii în privința „crăițelor nopții". Așa că Rodrigo, cântărețul, se apropie de primul taximetrist din proximitatea cafenelei și-l întrebă pe un ton foarte serios dacă „dispune de vreo cheie de 17" și omul ca omul a început să scotocească în portbagajul mașinii respectivul instrument necesar tuturor şoferilor ca să-l ajute pe necunoscutul neajutorat. Pe ceilalți condrumeți i-a apucat un hohot de râs, ceea ce l-a indispus pe Rodrigo. Mai glumind mai înghiontindu-se au intrat toți patru în cafenea. Localul era unul nonstop, în care muzica și dansul îi călăuzeau pe majoritatea celor prezenți să savureze din plăcerile alcoolului, ale muzicii și ale atingerilor senzuale ale dansului.

Avocatul a comandat pentru început o sticlă de șampanie, una de coniac și câte-o porție de cartofi pai, cotlet la grătar. Majoritatea meselor erau formate din cupluri, ceea ce priveau îndoielnic ca noaptea să aibă parte de gustul unui desfrâu prognozat. În timp ce chelnerița făcea un dute-vino, Virgiliu o acostă și-i zise:

- Dacă îți fac un masaj, îmi dai două limbi?

- Asta sună a mesaj electoral, se auzi vocea lui Silviu.

- Asta sună a mesaj electoral, rânji Ricardo.

- Dați-mi pace! Vă rog frumos, o să vă reclam patronului, vorbi fata.

- Dați-ne limbi pentru o comunicare deschisă! Dați-ne

limbi și vă vom oferi mu... re pe tavă! Nu ne dați un cadru mai larg? La mine e invers: trebuie să dau 2 mesaje că să pot primi o limbă, nu înceta să-și etaleze inteligența Virgiliu.

- Este patronul? Este Ghenă? Spune-i că suntem aici și îl așteptăm să se așeze cu noi.

- Momentan nu este, dar în curând trebuie să se apropie că doar a promis.

- Uite care e problema, frumoaso, până nu mă lași să te sărut nu te las, vorbi cel care provocase incidentul.

- Fie, acesta e obrazul meu, îi întinse partea stângă a feței și pe loc fu pupată.

- Știți care e problema fraților, vorbi Virgiliu, eu m-am săturat să aștept nu știu ce și pe nu știu cine, e criză și asta îmi displace. Eu mă retrag, mă duc acolo unde sunt adorat și poate este și Dan. Așa că vreau să vă rog să mă pomeniți și să mă iubiți în lipsa mea, iar din partea nașului mare vă las o sută de euroi, iar acum Rodrigo du-te la amicii tăi muzicieni și cântați-mi melodia „Nașule”, pentru că în noaptea asta eu sunt nașul vostru.

- Bine, nașule, noi rămânem că trebuie să vină patronul Ghenă. Dacă e ceva te găsim acolo unde mergi. Noroc.

Își strânseră mâinile și se despărţiră, unii mulţumiţi că au monetar de-a chefui, iar amicul lor cu speranța că există cineva care îi va oferi mângâierile și voluptatea unei nopți incendiare.

În acea noapte barul la care se strângeau fetele „decăzute” era gol. Între timp Virgiliu cu berea și sută de coniac pe masă, după ce consiliase în chestiuni juridice nişte taximetrişti, acum discuta cu Angela, chelneriţa localului.

- Unde sunt fetele?

- Azi a fost o zi plină, fetele au avut mai mulţi clienţi ca de obicei.

- Şi Lenuţa?

- A, fata aia căreia i-ai dat bani pentru o jumătate de an ca să aibă grijă de tine şi Dan?

- Da, un acont.

- A fost, a plecat şi s-ar putea să ajungă aici abia spre dimineaţă.

- Nici fetele de la Ialoveni nu au fost?

- Astăzi n-au fost aici.

- Iau de la tine o şampanie, un coniac şi o cutie de ciocolată şi am să fiu la Galina. Dacă apare vreuna să le spui că am să revin mai târziu. Poate mă şi odihnesc un pic la ea.

- Bine.

Galina era cea care deţinea autoritatea în rândul prostituatelor. Când fetele erau la lucru, la „produs", la vreun client acasă sau la saune, ea le ţinea locul aşteptându-le. Multe dintre fete erau divorţate şi ajunse din alte regiuni ale republicii, altele erau căsătorite cu bărbaţi plecaţi la muncă în străinătate, erau şi fete pe care soarta le obligase să practice atare servicii de când erau minore. Galina îşi avea locuinţa în preajma gării, acolo unde se adunau majoritatea fetelor care îşi ofereau trupul contra cost, aceasta era munca lor, serviciul care le făcea să aibă bani de întreţinut casa, copilul sau propria existenţă. Uneori erau maltratate, bătute, lăsate fără bani şi într-o altă regiune a oraşului. Ştiau că aici exista echipa de taximetrişti, poliţiştii de sector care raportează totul unor superiori, câţiva clienţi cărora le plătesc o taxă de protecţie şi se afirmă că ar fi dintr-o puternică grupare banditească, dar există şi omul cu maşină neagră care o face pe taximetristul, dar căruia îi poartă respect ceilalţi. Câteva fete frumuşele întreţineau cu el raporturi sexuale, cât şi pentru prietenii acestuia. Erau Virgiliu şi Dan, doi intelectuali, care uneori intrau într-un „turneu" de câteva nopţi savurând din plăcerile carnale ale gării şi petrecând cu

fetele în saune, unde se înfruptau cu mâncare bună şi curgea şampania sau coniacul necontenit în pahare. Dar ei erau diferiţi de alţi pasageri ai nopţii, de unii puşcăriaşi eliberaţi din detenţie, de studenţi, de obsedaţii sexuali sau de bărbaţii care îşi înşelau soţiile. Aventura nopții dezlânate îi purta în leagănul în care Zeii pregăteau cearșaful și candela păcatului. În una din escapadele lor nocturne Dan se intersectă cu o polițistă care tocmai le făcuse proces penal taximetriștilor, iar după câteva clipe ambii, polițista și el, după ce se șușotiră, începură să-și arate că au avut sau că mai au o relație amoroasă, exersând cu tact pasiunea și recompensându-se cu sărutări și îmbrățișări tandre. Taximetriștii nu aveau cum să știe că-n trecut cei doi au fost un cuplu și că hainele de locotenent major ale polițistei ascund o poveste de dragoste încă din adolescență, care a fost tăinuită până acum când sentimentele celor doi au răzbit iarăși la lumină. Fane, cel care conducea neformal haita de taximetriști s-a apropiat de Virgiliu și l-a întrebat suspicios dacă el și Dan nu sunt cumva ofițeri sub acoperire, pentru că este straniu de ce cei doi deseori dau târcoale pe la gară și-și petrec nopțile alături de persoane ca ei, cu fete pe care viața le-a strâmtorat și adus la ananghie obligându-le să exploreze tainele iubirii după cursul valutar. „Da, suntem ofițeri cum spui tu, eu colonel și Dan e căpitan, dar să fii discret că ai putea să ne periclitezi misiunea noastră”, glumi pe o tonalitate gravă Virgiliu. Auzind acestea, chipul lui Fane luă o grimasă a satisfacției supreme și în pași repezi trecu pe la alte mese în care stăteau colegii săi de meserie împărtășindu-le și lor din secretul ce i-a fost dat să-l afle primul. „V-am spus eu că sunt ofițeri sub acoperire, bănuiala mea era întemeiată, sigur sunt în vreo misiune serioasă”, insista să dezbată subiectul aparițiilor dese ale lui Dan și Virgiliu, care în toate situațiile se remarcau ca fiind stăpâni pe situație, abili, ce dețin tot timpul un răspuns

inteligent la majoritatea întrebărilor şi operează cu argouri, ceea ce-l puse de ceva timp în gardă, iar faptul că cele două persoane se integrează reuşit în orice grup de intruşi îl convingea că nu există nici o îndoială că aşa şi este. El nu ştia că Virgiliu a fost încorporat în armată la unitatea de gardieni care păzeau puşcăriaşii în una dintre cele mai temute puşcării sovietice, iar Dan nici nu a îmbrăcat vreodată tunica ostăşească.

Butonul soneriei de la uşa de metal care ducea în casa desfătărilor era apăsat de un deget arătător al unei persoane respectate de gazdă. Uşa se deschise şi dincolo de ea se afla figura durdulie a Galinei acoperită în halat mov. Femeia îl primi cu un zâmbet revigorant şi îi făcu semn să treacă în camera care ducea spre dormitor. Îl invită la masă. Pe masă se afla o sticlă de vodcă ce avea marca „Spicuşorul de aur" şi o butelie de vin, două farfurii în care era pusă omletă şi cârnăciori. Proaspătul musafir scoase din sacoşă o sticlă de şampanie şi un coniac, o pizza enormă „mozzarela" şi o cutie de bomboane „Meteorit". Din dormitor ieşi un bărbat cu barbă îmbrăcat în strană călugărească ce-l salută în tăcere şi smerit privi spre noul venit.

- Să trăieşti părinte, spuse Virgiliu în timp ce călugărul luă apă în gură, ai venit să spovedeşti necredincioasa? Eu am venit să comit aici un păcat şi te rog să mă spovedeşti.

- Nu este ceea ce credeţi.

- Ce trebuie să cred? Aţi făcut o spovedanie special friction sau nu am dreptate? Iertare, părinte, Virgiliu începu să facă nişte mătănii, vreau să mă spovediţi înainte de a comite păcatul.

- Nu este cu putinţă aşa ceva, călugărul făcu paşi spre bucătărie.

- Hai lasă ruşinea şi vino la masă că aşa se comportă

domnul avocat, se răsti Galina către cel ce purta veşminte preoţeşti.

Călugărul reveni în odaie şi se aşează la masă.

- Părinte, crede-mă până nu mă spovedeşti nu intru în dormitor şi mâine pentru că este duminică vreau să vin la dumitale la liturghie, unde păstoreşte Prea Sfinţia Dumneavoastră? La ce biserică trebuie să ajung? Din această noaptea ai mai convertit încă un mirean, un mirean care să vină la biserica dumitale. Care este numele dumitale, părinte?

- Sunt părintele Atanasie de la Mănăstirea „Noul Neamţ" şi sunteţi binevenit ca şi orice alt credincios, spuse tânărul călugăr.

- Păi, eu, părinte, mă ghidez după cuvintele unui mare cărturar creştin care spunea „fă ce spune preotul şi nu ce face" sau „dacă ai văzut un popă beat nu-l judeca, ci ridică-l şi spune-i *cât de treaz eşti părinte*!", pentru că grijile şi îndeletnicirile unui părinte sunt mult mai serios privite de cel de Sus, decât de ale noastre, ale oamenilor simpli. El trebuie să aibă grijă de turma sa şi trebuinţele sale sunt mai mari în comparaţie cu ale noastre. Ştii ce mult mă bucur, părinte, că nu eşti homosexual, ai crescut în ochii mei. Că azi, ok, am văzut numeroşi tauri homosexuali şi că vacile pot fi lesbiene? Muuu?

- Necunoscută este grădina Domnului.

- Da, aşa este, părinte, dar uitaţi-vă cu atenţie şi o să observaţi că animăluţa de colea are uger, îşi îndrepta privirea avocatul către Galina.

Replica Galinei a sosit neîntârziat:

- Virgile, întrebarea mea este cât de vacă pot să fiu ca să nu-mi dau seama că eşti un bou?

- Ei, uite, aici ai dovada, în faţa ta, indicând spre părinte. Dar ce te neliniştește draga mea, imediat comitem păcatul promis. O să-ţi demonstrez că dragostea nu-i o

chestie, așa, care pică din cer. E nevoie de muncă și transpirație într-o relație, fie și de numai câteva minute. Dragostea trebuie să fie coborâtă și ridicată, pas cu pas, pentru că de-aia îi spunem „a face dragoste”, nu?

- Așa e, dădu aprobator din cap gazda celor doi musafiri întâmplători din casă.

- Părinte, eu, imediat mă duc să fac un păcat și te rog să mă aștepți ca să ți-l și mărturisesc, să nu pleci că avem să discutăm despre sfinți și demoni, despre creștinism și cretinism.

Călugărul tăcea și mânca, încercând să evite capcana relației dogmă-practică-creștină care se instaurase în discuțiile din casă.

XIX.

Omnia moralis, oare câți o dețin și decid că aceasta este paradigma care trebuie să le călăuzească viața?

Redacția la care activam ca redactor era o instituție prin care au trecut numeroşi gazetari de referință. Patronul era un fost politician ce susținea că este un adept al dreptății și adevărurilor, un român ce aspiră să vadă o țară reîntregită. Numai că vizitele unor ofițeri din diverse instituții ale statului mă puneau pe gânduri. Inițial eram perceput ca o cioară neagră a redacției și ceilalți colegi evitau să mă invite la chefurile și discuțiile lor private. Aceleași articole care erau date la rebut din ordinul patronului peste câteva luni deveneau interesante și li se alocau spațiu pentru prima pagină. Într-o zi s-a schimbat atitudinea patronului și m-a invitat să cunosc un domn înaintat în vârstă, care s-a recomandat ca având gradul de colonel. L-am întrebat lejer dacă este de la instituția care lecturează toate poveștile

scriitorilor contemporani și a admis prin mimică că așa și este, după care s-a uitat țintă spre patron și a dat afirmativ din ochi. Din acea zi lumea din redacție privea cu o anumită indulgență spre persoana mea. Cu timpul am aflat că soția adjunctului redactorului șef este bibliotecara securității, iar omul care deține pachetul majoritar de acțiuni la publicație a folosit discreționar elemente de supraveghere audio și i-a șantajat pe ceilalți colegi și așa a preluat acțiunile necesare ale publicației și așa a intrat în posesia clădirii, a automobilelor, a resurselor logistice și economice ale firmei. Clădirea era una impunătoare și era inclusă în patrimoniul național. Aici s-a născut prima și cea mai importantă lojă de rit antic și acceptat a inițiaților români basarabeni. Edificiul era criptat în simboluri și semne magice și avea o construcție uluitoare, cu camere care reprezentau o anumită semantică la care încercam să-i deslușesc conotațiile și valențele din perioada de glorie a fraților întru templu. În subsolul edificiului se regăseau elemente arhitecturale care trădau masa rotundă a cavalerilor templieri, sus dibuiam imaginarul camerei venerabilului frăției sau tainica cameră a trezorierului și neofiților. Clădirea redacției ascundea mistere și secrete ale unor vremuri care astăzi fac parte din istoria orașului. Aici, uneori mă vizita Silvia, o fată frumușică, ce lucra în calitate de secretară la una din casele avocățești ce reprezenta publicațiile oficiale ale guvernului. Pe ea o cunoscusem după ce am avut o idilă cu fosta secretară, predecesoarea sa, care se măritase cu un comerciant turc și plecase în Turcia. Uneori aceasta îmi telefona la redacție, de dincolo de Bosfor, să-mi spună că încă nu a încetat să mă iubească, fie și măritată. Când sosea Silvia la redacție știam că vom rămâne peste noapte sau că în tot weekendul se va înfiripa vibrația trupurilor și o comunicare sentimentală. Ne încuiam în redacție și ne făceam de cap până alimentam sursa

energetică primară, eliminam toți biocurenții de prisos ce se ascundeau în corpurile noastre zilnic ponosite și eram doar ceea ce suntem: două lumini ce pâlpâie fericite în zi și-n noapte. Și nu eram singurul care credea că tot ce există în univers se află într-o stare continuă de vibrație. Pentru că Universul cu tot ceea ce cuprinde el este alcătuit din energie. Absolut totul este energie în mișcare. Și noi eram acea energie reîntregită. De la canapeaua pe care ne odihneam oasele și era energie în continuă mișcare, la fel este și clădirea în care locuiam câteva zile, parchetul pe care păşeam, bucăţele din care ne înfruptam, cerul pe care-l admiram, oxigenul pe care-l inspiram şi expiram sau însăși carnea de pe trupul nostru era energie în mișcare. Eram în cărţile care ne vorbesc despre vibraţia spiritului uman cum că este excesiv de intensă şi foarte rapidă, încât practic el se află în repaos, la fel ca o roată care se învârte cu o aşa de mare rapiditate încât pare că stă pe loc. Energie este materia solidă care vibrează în ritm lent şi cu frecvenţă joasă, în vreme ce aerul pare să aibă o vibraţie foarte rapidă şi o frecvenţă înaltă. Inclusiv acţiunile noastre constituiau energie, pe când obiceiurile erau tipare repetitive ale energiei aflate în mişcare. Noi nu suntem în stare să creăm şi nici să distrugem energia, nu avem puterea decât s-o transformăm în ceva nou, ci o obligam să nu ne părăsească. Toată energia care a existat şi va exista vreodată există şi acum într-o formă sau alta. Și cum trupul nostru s-a format prin fuziunea unui ovul cu un spermatozoid, ei înşişi rezultatul procreării şi al evoluţiei de când a apărut viaţa pe Pământ aşa şi obiceiurile noastre. Obiceiurile noastre precum cele umane s-au format ca efect a tiparelor noastre de gândire şi de socializare, ele fiind influenţate de mentalităţi care s-au schimbat şi s-au transformat milenii de-a rândul. Eram noi însăși energia și nu se putea altfel, pentru că cerul albastru din profunzimea

ochilor, blondul părului cârlionțat, sânii plini și miraculoși, talia de zeiță antică, pielea catifelată și fină trăda suspinul din vocalele mele nerostite și ne obliga să fim iluzia desăvârșirii și a orgoliului unic în exprimările noastre. Dar gândul meu nu se înclina spre Silvia, care mă asista și aștepta un singur semn să-i prezint ca să vină în fugă și să îmi întindă îmbrățișările, ci spre cealaltă fată care bătătorea calea spre redacție, spre Flavia. Anume ea știa majoritatea escapadelor nocturne pe care le făceam cu prietenul Virgiliu, însoțindu-ne alături de Rody, iar atunci când după câteva zile de distracție totală rămâneam fără vreun ban să ne scoată din greaua încurcătură. Am cunoscut-o din practica studențească, când a fost trimisă de universitate la redacția noastră și s-a atașat de persoana mea. Ea a continuat să mă viziteze și după practică, ca într-o zi să-mi spună într-un fel nevinovat: „ce-ar fi dacă tu te-ai căsători cu mine". Dacă aș fi avut plombe cu siguranță că toate mi-ar fi căzut în acel moment, pentru că nu mai cunoscusem persoane care să-mi vorbească așa, brusc, fără să ne știm adâncurile sufletului, despre ideea unui mariaj. Am zâmbit nedumerit și i-am spus că avem destul timp până să luăm o decizie serioasă cu privire la relația noastră și dacă va evolua așa cum se arată, timpul va stabili dacă este necesar să o facem grăbindu-ne sau să construim o relație certă și profundă, cu multă migală și răbdare. Acum însă, Flavia, care săptămânal mă căuta la redacție sau în cel mai rău caz îmi telefona, s-a distanțat, a devenit derutată și în ochii ei se citea că mă învinovățește de toate relele de pe pământ. Nu înțelegeam ce se întâmplă cu ea și într-o noapte m-am deplasat la ea acasă, dar nimeni nu a răspuns. Am așteptat după blocul învecinat să văd ce se petrece și am observat că fratele patronului, un avocat corupt și care avea combinații economice cu șefii din poliție și din securitate, fost director de hotel al guvernului și-a oprit automobilul de culoare gri

„Mercedes E-240” în fața casei și în acel moment lumina din fereastră Flaviei s-a aprins. Decepționat am plecat spre casă, am luat microbuzul și am coborât la două stații de casa mea. La 50 de metri de intrare în parcul din fața blocului automobilul care avea aceleași plăcuțe de înmatriculare din fața casei Flaviei, într-o viteză nebună, mă depăși și simțeam că inima mea palpită în același ritm fierbinte al sângelui din timpane. Purtam povara unor acuzații și a unor înțelesuri pe care nu reușeam să le decriptez și să le explic. Vecinii îmi vorbeau în șoaptă și că un locatar ciudat închiriase apartamentul de sub locuința mea. Privirile mele des suspectau un personaj cu barbă, pe care-l văzusem alături de unii ofițeri de securitate și care dispunea de respectul acestora, ce mă însoțea zilnic pe ruta care duce din orice ungher al orașului spre casă. Polițiștii care vegheau până târziu în jurul locuinței mele și fețele taciturne ale persoanelor care mă înconjurau relevau un spectacol de groază. Să fie o simplă coincidență? Nu poți să crezi în întâmplări și coincidențe succesive, iar avertismentul mai multor colegi din presă mă făcu să îmi dau seama că această conspirație pe care o vedeam însăilată în jurul persoanei mele nu constituia o construcție de imaginar fantezist, ci chiar o realitate. După sfârșitul unei conferințe de presă s-a apropiat un coleg din presă, care relata pentru comunitatea internațională și mi-a zis ferm: „trebuie să schimbi aerul, aici la tine nu este bine, s-au pus câinii pe urmele tale”. Era Victor, colegul care a abandonat propria casă și familie, a decis că trebuie să se stabilească în acest oraș, pe acest teritoriu abandonat de Dumnezeu. Sufeream pentru ziua de azi și de mâine, sufeream pentru vecinii și prietenii mei, sufeream pentru Flavia, iar dacă ea ar fi reprezentat dragostea atunci indubitabil sufeream din dragoste. Se formase în jurul meu un lanț invizibil care îmi secătuia și ultimele picături de

oxigen. Trebuia să iau atitudine față de cele ce mi se întâmplau și am hotărât să-mi fac publică opinia cu privire la „sistem", la un sistem ticălos și coercitiv, care subjugă expresia libertății.

Mi-am propus să scriu un articol, un eseu cu privire la libertate și am scris eseul toată noaptea. A fost un eseu în care am pus probabil întreg sufletul meu. Eram satisfăcut pentru ceea ce am scris. Eram obosit şi îngândurat. Operam cu imaginarul invocând o luptă cu sistemul ticăloşit, discreţionar, încercând să-l determin să mă lase în pace. Titlul era unul sugestiv, inspirat din literatura sovietică. I-am zis *„Acvariul lumii lui anti-Dumnezeu":*

„Există o lume a păsărilor şi animalelor, există o lume a îngerilor și a demonilor, dar și o lume a oamenilor și neoamenilor. Această lume a fost creată de Dumnezeu și anti-Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu a lăsat omului să-și aleagă destinul, anti-Dumnezeu în schimb a inventat controlul acelora care nu își aleg libertatea. Iar pentru ca, într-un fel, controlul să fie bine realizat au fost construite rețelele. Este sistemul controlului oamenilor...

Omul vrea să fie liber, dar nu are parte de aceasta. Sistemul îi îngrădește destinul să participe la viața publică și-l mătură din „zona cultă". El este ajutat de persoane care au trecut prin astfel de tratamente ale sistemului, dar omul liber nu face parte din sistem și nu se supune acestuia. I se pierd toate drepturile cu care poate fi cotizant al societății. Omul este aruncat în stradă. Dacă omul vrea să participe la viață, el trebuie să se supună patronului-pisoi. Patronul-pisoi este conectat la telefonul unui birou al acvariului, al sistemului și informează că în locația sa de serviciu a apărut o solicitare. Nu știm dacă el are epoleți sub haină activi sau inactivi. Patronul-pisoi este informat că ar fi bine să fie îndeaproape elementul, pentru că este anti sistemic și

neelucidat subiectul. Firma acceptă. Este angajat. Omul după ce iese și pleacă de la birou, în urma sa sosește „moscviciul" verde care ia act de „instituţionalizare". Doi dulăi care i-au fost ostili în viața și îi studiază situația și destinul aprobă începutul controlului subiectului de către patron. Omul intră în sistem. El este scanat și acceptat în familia patronului-pisoi.

În jocul sistemului sunt chemate spre verificarea zilelor omului zânele-gâze. Zâna-gâză este tânără și bătrână, înaltă și joasă, suplă și plinuță, blondă și brunetă, cu zâmbet și cu lacrimi. Ea îți spune „te iubesc" și „te omor" într-un cuvânt. Te blestemă și te adoră. Zânele-gâze sunt lângă noi și departe de cărare. Ele îți rup sufletul, chiar dacă se gudură pe lângă om, intră în spațiul lui intim și devin confidentele acestuia. Omul liber are o sete pentru libertatea de exprimare și intră în jocul „Zânei-gâze". Astfel, „zâna-gâză" este persoana care îi arată fidelitate și îi sprijină credința. Ea devine prietenă, iubită și mamă. „Zâna-gâză" poate să fie cuplată la mai multe sisteme care interferează între ele. Ea poate crea neîncrederea în omul-liber și schimba atitudinea lumii față de „obiect". Ea poate rămâne în joc pentru toată viața sau dispărea într-o clipă, depinde de comportamentul „subiectului" și puterea acestuia de-a influența anumite lucruri. Ea poate să-l știe pe ofițerul-lup sau pe ofițerul anti-lup și crea informații și dezinformații. Ea se crede femeia puternică care îi asigură spatele bărbatului, consumatorului de sentimente...

Ofițerul-lup este în aparență unul bun, chiar dacă în minte are destulă pleavă. El provine de pe aceeași stradă și poate fi din aceeași școală. Este binevoitor și răbdător, el își face meseria. Pentru el omul liber este o sursă de informare și comunicare distinctă de cea a comunității integrate în sistem. Ofițerul-lup nu te obligă la nimic, decât la

împărtășirea unor eventuale aprecieri despre cât de galben cad frunzele. Rolul lui este altul, cel de dezinformare a părților din sistem, aplicarea sintagmei de „agent” marcant sau „turnător” ordinar. Ofițerul-lup raportează biroului, iar un alt ofițer, ofițerul-porc, difuzează în mediului omului liber dezinformarea. Astfel, se creează efectul în inele al dezinformării și ostracizarea omului-liber, acesta urmând a capitula și a se supune sistemului. Dacă nu se reușește denigrarea „obiectului”, acesta este adus cu ochii închiși în biroul patronului-pisoi. Chit că prin „terțe” persoane a sistemului poate să transmită un „iartă-mă” pentru a te ține în sfera suspansului sistemic.

Apărătorul omului este omul-câinelup. Acesta este cel care deznoadă enigmele omului liber și află gândurile omului, starea lui psihologică. El veghează asupra „obiectului” și repurtează împreună cu omul-liber victorii nesemnificative dar importante. Omul-cânelup este prietenul omului-liber...

Dar, la un moment, sistemul cere retragerea și rămâne omul-liber izolat, singur și cu inima în mână...

Lumea lui Dumnezeu este mai frumoasă și din acest considerent apar sinucigașii, care nu mai rezistă în lumea perversă a lui Anti-Dumnezeu. În lumea lui Anti-Dumnezeu se creează mituri, patroni-pisoi care folosesc omul liber în lucruri mizerabile pentru ca să urce treapta valorică, „zâne-gâze” care omoară sufletul și ofițeri-lupi sau ofițeri-porci care întunecă mințile societății...

- Până unde merge mizeria umană? Și-a zis Dumnezeu.

- Până în sufletul meu. A zis omul liber... Crezi că mă sufoc, Doamne?”

Am adormit câteva ore. Mai târziu am scris continuarea materialului:

„Există o lume a cuvintelor și a tăcerilor, o lume a bucuriilor și a suferințelor, o lume în care libertatea are aripi și inima este răstignită. O lume în care există Dumnezeu și anti-Dumnezeu, o lume în care te bucuri de pace și te îngrozești de războaie. Dar, pentru această lume a fost răstignit Isus și, totodată, venerat Idolul și fantomele. O lume în care manipularea îl strigă și aclamă pe Baraba, semnând convenția cu Anti-Dumnezeu. În toate acestea a existat un ochi al treilea, zis de unii, magic.

Omul, în esența sa, s-a născut liber. Libertatea este un dar dat de Dumnezeu și dacă o ai, poţi privi cerul mulțumit. Dar, în viață există patroni-pisoi, zâne-gâze, ofițeri-lupi și porci sau dulăi, care îți vor o mare parte din libertățile tale. Poate chiar toată libertatea! Și atunci poți să exiști într-un somn cu ochii deschiși și să nu știi ce ți se întâmplă în realitate. Somnul îți separă ficțiunea de realitate. Or, inclusiv prin somn există timpul, intuiția, înțelegerea, cunoașterea, amintirile, pe care le strângi în mâini și le pui la analiză pe o masă de la bucătărie. Și vezi că oamenii se împart în categorii și specii, ca și păsările și animalele, asta fără a ne referi la sexe, rase și naționalități.

Omul-dulău este persoana care prima dată în viață i-a propus omului-liber colaborarea cu sistemul. Și omul liber a refuzat să accepte oferta intrigantă. Omul-dulău este cel care i-a declarat în față omului-liber că sistemul ticăloșit va reacționa, că în viață va avea parte doar de suferință și de greutăți, că va fi un marginal al societății. Omul-dulău, reprezentantul sistemului ticăloșit, îl persecută și îl lipsește de studii, astfel, încât, omul-liber pleacă în Ţara - Codru la studii. În timp, omul-liber revine la baștină și este condus pe căi ocolite, cu asentimentul oamenilor-dulăi, să fie în slujba și solda sistemului ticăloșit. Iar, omul-liber nu cunoaște acest lucru...

Totuşi, necunoaşterea acestui lucru nu schimbă vina pe care o are omul-liber la asigurarea viabilităţii sistemului, fie el şi ticăloşit. De aceea totul în jurul său apare în culori strict negre şi cu o pulsaţie ridicată. Să recunoaştem că este periculos să se spună adevărul, să divulge instrumentele pe care le utilizează sistemul asupra omului-liber şi cum îl subjugă mental. Dar, într-o zi o va face... când nu va suporta „epoleţii acoperiţi" şi inexistenţa.

Imaginaţia proiectează anumite câmpuri bioenergetice proprii, iar intuiţia le percepe impulsurile trecute în plus şi minus. Omul liber e ca o parte de alfa şi ca o parte de omega, pentru că el este fiul lui Dumnezeu. Viaţa lui se aseamănă, într-un fel, cu cea a lui Dumnezeu, întrucât omul-liber nu şi-a pus-o pe cântar, nu s-a târguit pentru ea cu sistemul. Dar aparatul nu doarme, ceainicul fierbe şi îi pune piedici în viaţă. Se uită omul-liber la feţele ce-l înconjoară şi vede doar nişte manechine, care se plimbă sub cer mohorât. Şi în toate aceste chipuri zac ideologii, care-l combat virulent, ca şi materialiştii, pe Dumnezeu, combat libertatea omului.

Toţi patronii-pisoi sunt impresionaţi de „căţelul" lui Aitmatov, care se avântă după osul promis şi se comportă tot aşa cu oamenii obişnuiţi dornici să creadă în felurite minuni.

În inimă omul-liber îşi are o icoană numită Daria, pe care a remarcat-o de când era copilă şi arăta ca un dar al lui Dumnezeu. Daria e o pasăre fidelă şi care îi aduce în cioc apa vieţii. Daria este o fiinţă angelică pentru care viaţa este hrană şi pasiune. Daria este un simbol pe care sistemul la un moment a molestat-o, dar ea, totuşi, încearcă să-l protejeze pe omul-liber. Pentru că în libertatea lui, ea îşi vede visul izbăvirii. Ea este chemată de sistem să-l seducă pe omul-liber şi să nu-i mai aducă daruri, dar el înţelege perversitatea sistemului şi vede penele îngălbenite şi vestejite ale Dariei.

Cum s-o protejeze, îşi zice omul-liber. Când sistemul a încolţit-o, a încătuşat-o... Şi atunci, omul-liber îi spune Dariei, pe invers, ce-ar vrea să audă sistemul. Jocul omului-liber cu sistemul, prin Daria, devine un fel de joc de-a mijatca şi acesta durează. Pentru că în orice societate „legenda" şi derivatele acesteia au un început de istorie şi cum spune un preşedinte de colhoz - mai este şi un „brand". În Daria convieţuieşte raiul şi iadul, două depozite ale sufletului tulburat.

Este sinistru sistemul, îşi zice omul-liber: măcelăreşte şi schilodeşte suflete nevinovate, impune spaima, invocă demonii şi răspândeşte groaza. Dar, omul-liber va lupta cu dinozaurii şi monştrii împerecheaţi cu minţile bolnave şi va aduce ramura păcii în sufletele celor necăjiţi. El are în mâini ceea ce nu bănuieşte sistemul-cifrul acestuia, codul de acces la faptele torţionarilor sufletelor. Pentru că n-are cum acest sistem perfid să-l aducă la tubul digestiv, la instinctele primare.

În schimb, el ştie unde începe frica, laşitatea, slugărnicia, lăcomia acestuia. El intuieşte partida de şah pe care o aplică sistemul asupra lui şi care va fi mutarea următoare. El refuză să încuviinţeze prostia şi logica total deformată. El nu renunţă la luptă şi la viitor.

Omul-liber este un luptător fără frontiere.

Dumnezeu a încuviinţat această luptă obositoare şi plină de zgomot. Dumnezeu a observat cruzimea fiilor demonului suprem şi a zis că această lume se află într-o monotonie sumbră dintr-un cimitir. Şi omul-liber protestează împotriva acestei lumi moarte.

Omul-liber mai are ceva de iubit pentru care se luptă din răsputeri. În primul rând, adevărul! Şi îl va rosti într-o zi".

Am fugit la redacţie şi am plasat pentru a doua zi

articolul. M-am deplasat personal la tipografie ca să-l văd intrat la tipar. Totul a decurs bine. Eram împăcat cu gândul că am reuşit să-i lansez o provocare sistemului ticăloşit şi să-i sugerez că deţin un anumit grad de inteligenţă cu care îi pot citi mişcările şi nu accept un stat al sclaviei contemporane. O să caute o Darie, o să caută personaje și perioadele pe care să le asocieze cu cele inventate și exprimate, vor împleti o poveste de amor identificându-mi persoane apropiate și erijându-se în deținătorii care controlează jocul sentimental. Și cine își va asuma un rol al Dariei? Am trișat. Voi fi acel personaj de care se va lega întreaga poluare radioactivă a planetei, pentru că am creat o confuzie dintr-un rebus confuz. Cât va rezista povestea? Îmi dădeam seama că nu este o glumă și de abia acum încep adevăratele provocări. Nu pot să spun că articolul a fost de rutină, o expresie a unui exercițiu imaginar literar, era ceva care trebuia să trezească forța cuvintelor la viață. Și cuvintele au trezit ochii vicioși din labirinturile întunericului terestru.

XX

Stau singur şi beau o ceaşcă de ceai de fructe. Da, sunt singur. Trădat şi părăsit de toţi acei pe care îi veneram, îi adulam şi totodată îi suspectam în sinea mea că nu sunt „îngerii coborâţi din cer”. Sentimentul că sunt abandonat de orice vietate din Univers m-a lipsit de orice gust pentru viaţă. La toate numerele de telefon pe care le formasem se instalase o tăcere banală și doar telefonul primit de la patron, care îmi replică că sunt „dat afară” și că am fost plantat ca element diversionist în redacție și cine, măr rog, mi-a permis să public eseul din care cauză are mari probleme, mi-a descreţit puţin

fața. Convorbirea se sfârși cu amenințarea că în cartea mea de muncă va apela la un articol din Legea muncii, în baza căruia nu o să mai fiu acceptat să activez în vreo instituție, la vreo firmă sau companie, iar dacă vreau să-mi repar grava eroare ar fi binevenit să scriu un alt eseu prin care să elogiez guvernarea și sistemul. Am refuzat politicos și i-am spus că accept să fiu demis din redacție. Dacă acceptam compromisul aș fi acceptat și altele, iar cum mai multe voci sugerau, până și Flavia, că itinerariul meu se îndreaptă către spitalul de nebuni din orășelul Codru, am considerat că e mai bine așa deocamdată... În același timp patronul îmi vorbi că mă aseamăn cu Iulian, care m-a căutat și a zis că am fost confiscat de redacție și că vrea să revin înapoi în gazdă, că va da foc redacției pentru că am dispărut din orizontul său. Îl înțelegeam pe patron cum îl înțelegeam și pe Iulian că a rămas numai el și bătrânul, Rody plecase la țară după ce fusese exmatriculată de la doctorat, dar timpul din majoritatea relațiilor mele a expirat.

Luasem primul ziar de azi și privirea se încruntă la articolul care descria cum, în anii ’50, Alois Irlmaier, un om simplu din Germania, a făcut predicții despre urmarea unui al treilea Război Mondial. Iată ce a zis despre acest război:

“Toată lumea cere pace. Shalom! Iar apoi se va întâmpla – Orientul Mijlociu ia foc, nave de război văd ostilități în Mediterana – situația este încordată. Dar adevărata scânteie va fi în Balcani: Văd un om mare care cade, cu un pumnal însângerat lângă el – apoi totul va fi haos. Doi oameni omoară un al treilea mai mare în rang. Erau plătiți de alții. Unul dintre criminali este un om de statură mică și de culoare neagră, celălalt este mai înalt cu părul viu colorat. Cred că va fi în Balcani, dar nu pot zice cu exactitate.

Imediat răzbunarea va veni de peste apa cea mare.

Dragonul galben invadează Alaska și Canada în același timp. Praful galben va cădea peste tot. Când orașul de aur va fi distrus, totul va începe”.

Nu pot fi niște povești cu povestitori din alte timpuri și că, după cum arată configurația internațională ne îndreptăm spre un război apocaliptic. Până și oligarhii transfrontalieri și transnaționali se ghidează în jocuri transfrontaliere de un univers al prezicerilor și iau în considerație faptul că, doar așa se scrie, pe terra se va purta un război pentru controlul inteligenței. O simt. Numai că în expresia jocului sunt un simplu pion, ca mulți alții.

Ce este un pion pe o tablă de șah? Nici într-un caz nu este cea mai slabă piesă care este umilită la prima mutare a unei piese care are un statut ierarhic mai mare, nu este un fleac oarecare ce urmează să facă figurație. Dar dacă nu sunt o piesă importantă - de ce - mă întreb figuri bizare îmi calcă pe urme și nu mă slăbesc din ochi. Aseară am intrat în grabă mare într-o cafenea și m-am poziționat la geamul întunecat care din interior relevă trecătorii și, ce este straniu, cel care mă conducea discret și de la distanță își puse palmele pe geam și mă căuta cu privirea în interior, iar geamurile fumurii ale localului îl trădau, pentru că din exterior nu putea să deslușească nici un chip și așa abandonă pentru o vreme obiceiul filajului. Mă amuză și în același timp mă înspăimântă toate acțiunile agresive ale unor cetățeni necunoscuți ce se legau de umbrele mele. Trebuie să plec din acest geospațiu, mi-am spus, până și în astrologie se spune că atunci când ești dominat de energiile tenebroase trebuie să-ți modifici configurația astrală și să evadezi din zona zoster, din zona „tenebră”.

Privesc spre tavanul care revarsă o lumină semiobscură în direcția +mea și mă întreb „de ce eu?” și „cu ce am greșit?”. Sunt încă tânăr. Sunt Dan și aceasta spune

totul. M-am născut într-o ţară care dispune de două state, exact ca şi o inimă care are două artere şi se hrăneşte din acelaşi sânge. Sunt palid, trist şi nefericit. Este adevărat că zâmbesc mult, chiar prea mult, dar ştiu ei, oare, că şi cel mai simplu zâmbet poartă o mască, o mască tristă şi nefericită. Nu sunt foarte înalt şi nici nu am o constituţie sportivă, mai degrabă sunt un intelectual oarecare ce-şi duce leatul. Zilnic merg pe jos şi am acelaşi traseu. Nevoia de-a fi singur cu gândurile mele, cu lumea mea, mă ajută să revizuiesc, iar şi iar, scenele peiorative din viaţă. Sunt într-o lume proprie, în care sper să nu intre feluriţi intruşi. Mă gândesc că sunt o fire egoistă, că sunt un prefăcut, un pervers, dar totuşi această stare m-a ajutat să supravieţuiesc, să mă ridic deasupra mai multor lucruri. Şi pentru că am sentimente sunt şi eu om. Dar aceasta este viaţa și doar așa păşim cu capul sus prin ea.

Trebuie să avem grijă ce gânduri plantăm în mintea noastră, căci, inevitabil, vom culege ceea ce am semănat. Vestea bună este că orice stres, dezechilibru sau boală pot fi corectate, lucrând asupra noastră. Nu este nevoie să cauţi răspunsuri sau ajutor în afara propriului cerc. Şi nimeni nu îţi poate oferi informaţii mai relevante decât cele pe care le poţi obţine singur, căutând în tine însuţi. De multe ori, necunoașterea și lipsa unor informații pertinente trezesc fobii în universul interior, pe care nu reușim să le descurajăm. Iar fobiile nasc la rândul lor fobii, care pot trece în paranoid, într-un paranormal în care raţiunea devine obtuză. Dar cum să te vindeci, dacă eşti virusat. E trist să fii siguri... Pot deriva fobiile în boli mintale și oare se pot vindeca cei slăbiți în gând și în duh datorită unei „realități imaginare subiective”? Și cine a „furat” opțiunea de a vindeca un bolnav mintal?

„What's în a name?”, m-ar întreba dacă ar trăi Shakespeare. Numele meu este Dan Târbu.

O altă zi, o altă alternativă a vieţii. Ziua îmi scotea în

cale figuri vechi şi proaspete. Unele aveau feţe înroşite, ca şi cum ar fi turnat pe ele o găleată de sânge sau i-ar fi pârjolit rău de tot soarele.

Am mers la un internet-cafe şi am încercat să descriu prietenilor de pe messanger situaţia insuportabilă în care mă aflu, dar nu am reuşit să vorbesc cu multă lume. O persoană ca de obicei se poziţionase în spatele meu ostentativ şi nu reuşeam să comunic normal. Nu era prima dată, ci deja de câteva săptămâni mă obişnuisem cu umbrele străine din spatele meu. Astăzi era al treilea internet cafe la care apelam şi nu reuşeam să spun mare lucru, iar mesajele pe care le transmiteam erau scrise cu un anumit sens crezând că persoana de dincolo mă înţelege. O doamnă istoric din studenţie mă tot tracasa cu felurite întrebări despre un expert din ţară şi eu îi răspundeam haotic şi glumind, iar ea lua totul în serios şi-mi solicita detalii. Un vechi prieten îmi zicea să revin cât mai curând şi să-l caut neapărat. Nu+ puteam nicicum să spun ceea ce aveam de spus. În drum spre casă am mers la un ultim internet-cafe, în care uneori intram şi gândul că aş fi urmărit şi de această dată mă obligă să deschid un email mai vechi ce avea numele de *anonymos* şi culmea îmi reamintisem şi parola pe care n-o mai încercasem de un deceniu. Am intrat şi am intrat într-o conversaţie cu o persoană necunoscută, dar care îmi ştia toate problemele care mă urmăresc insistând să mă reîntorc acasă, în ţară. Am spus că deocamdată nu pot, dar am să revin în mod neapărat...

Uneori, vorbim despre valori perene cum este dragostea şi sacrificiul faţă de aproape şi când suntem puşi în situaţia să ne exprimăm sentimentele, să ne pătrundem că există o flacără în comunitatea noastră spirituală, ca şi nişte trufaşi abandonăm scara axiologică şi ne retragem de pe traseul călăuzitor. Şi în momentul când abandonăm setul nostru valoric îi condamnăm cinic pe alţii, fără nici o

remuşcare, apelând la cele mai insipide păcate pe care le cărăm în spatele nostru cum este trufia, laşitatea, perversitatea. Ce ne facem atât de schilodiţi în interiorul nostru, încât nu mai suntem o parte integră a omului luminii. Ne confruntăm cu noi înşine, în acelaşi timp, găsindu-ne scuze şi inventând acuze la adresa comunităţii şi semenilor. De unde această atitudine care ne arată că suntem nişte fii nedemni de Dumnezeu, că libertatea care ne-a fost acordată în special pentru a manifesta dragoste şi compasiune, sacrificiu şi curaj este pângărită şi exprimată într-un alt mod? Şi zorii zilei ne surprind din ce în ce mai obosiţi şi nemulţumiţi, înfăşuraţi într-o mantie a urii şi fluturând secretul individualităţii noastre. Individualitate marcată de o aversiune faţă de simţurile şi trăirile noastre ancestrale, faţă de adevăr şi frumos, încât ne conformăm să intrăm grupaţi într-o goană a agonisirii averilor materiale, în dauna unicităţii noastre, cea de fiinţe umane clădite din particule de energie şi de vitalitate. A existat oare un pion „otrăvit" în adevăr sau a luat naştere în imaginaţia mea? Şi dacă s-a născut, s-a născut dintr-o amintire. Un pion a existat, dar a fost un pion care a fost un individ simplu şi dibaci în exprimare. De ce am mai fi născut această idee de trădare, dacă ea nu ar fi existat? Numai oare pentru că a existat o persecuţie şi o încarcerare într-un spaţiu concentraţionar al libertății și a fost suprimată manifestarea „cuvântului", m-am întrebat, sau pentru că abordarea mea a dăunat interesului abordat de așa-zișii inamici, și ei oameni și ei cetățeni, și ei iubitori de libertate, dar ce libertate (?!).

O altă dimineață care mă trezește cu o altă șocantă și îngrozitoare informație, în care ne sunt ++++++++++++++++prezentate date, statistici, cum este înrobit în minciună și destructurat poporul nostru, cum nonvalorile ne evaluează registrul preferințial și ne aplică o

agendă a zilei. Niciodată, simți, nu poți fi cu adevărat și deplin liber și, totodată, egal cu celălalt, niciodată când vei fi liber nu vei fi solidar, nici măcar în competențe, cu cel de lângă tine. Suntem aceeași și totodată foarte diferiți unii de alții.

Cuiva îi convine să mențină poporul în incultură, în neștiință și în prostie. Un cineva determină cetățeanul să nu priceapă toate tehnologiile și metodele pe care le folosește și le aplică atunci când îl posedă, îl controlează, îl înrobește. În acest scop se oferă o calitate a educației inferioare, încât derapajul dintre știință și ecuațiile decizionale să nu fie percepute de cei din zonele inferioare ale stratificării sociale și pe care să-i poată manipula în interes propriu și continuu. Dezinformarea a devenit o armă de referință și este interesant că de multe ori factorii decizionali se dezinformează reciproc și mușcă din interfețele dezinformării. Evident că publicul este încurajat să se complacă în mediocritate, să considere că este „bine" să fii sau să arăți că ești prost, vulgar și incult, că totul face parte dintr-o *caterincă* care se exprimă la scară națională și internațională. Astfel cetățeanul este îndopat cu seriale de o proastă calitate și emisiuni care manipulează și iradiază construcțiile reflexive ale creierului uman și-i agresează codul moral și național.

Gândurile reprezintă o energie în mişcare. Prin urmare, dacă vrem să schimbăm un obicei, nu-l putem distruge. Putem doar să-l transformăm într-unul nou. Dacă vrem să ne schimbăm modul de a gândi, nu putem distruge vechea gândire, putem doar s-o transformăm într-una nouă. Gândul reprezintă una dintre cele mai înalte şi mai puternice forme de energie. El este energie electrică vibrând la o frecvenţă foarte înaltă. Fiecare gând produce o vibraţie, care călătoreşte prin univers şi începe să prindă formă. Acel gând s-a născut dintr-o altă formă de energie şi va exista, sub o

formă sau alta, pentru totdeauna. Acest fapt înseamnă că avem o uriaşă responsabilitate în privinţa supravegherii şi disciplinării gândurilor noastre. Gândurile formează câmpuri de energie care călătoresc din mintea noastră către lumea exterioară. Un gând trecător va primi puţină energie, dar dacă acel gând începe să se dezvolte şi noi îi acordăm atenţie, devine tot mai puternic. Cu cât i se dă mai multă atenţie, cu atât are mai multă influenţă asupra lumii noastre şi a relaţiei noastre cu ea. Gândul și gândurile...

În una din serile întunecate când nu mai regăseam ecoul prietenilor, am notat niște gânduri care mă linișteau și în același timp cu ele își deschideau aripile îngerii, ca după o moarte. Cică anume când moartea acoperă ochii omului atunci îngerii bat din aripi și pentru mine acum, în aceste minute se legănau acele ceasornicului și simțeam bătaia aripilor îngerilor. Era o altfel de moarte care presupunea o înviere. Pe o foaie de hârtie mototolită am scris:

”Ne clătinăm, ne poticnim şi ne zdrobim visele, speranţele pe aceleaşi cărări zilnic străbătute şi ajungem seara istoviţi şi neputincioşi şi-n loc să notăm erorile prin virgule, care ar urma să fie şterse, rupem paginile şi cu ele, ne trecem neputinţele în noi, ni le asumăm. Evident, avem dorinţe şi aspiraţii, doar că şi ele obosesc în singurătate, în lipsa unei solidarităţi şi conştiinţe comune. Culmea este că nu suntem străini unii de alţii, nu suntem din diferite galaxii şi nu ne deosebim prin limbă, rasă, naţionalitate, că purtăm vise şi aspiraţii. Sau poate că ne deosebim, pentru că pe zi ce trece ne înstrăinăm unul de altul, ne deosebim pentru că nu avem în inimă speranţa că putem fi fericiţi împreună, ne deosebim pentru că ne este teamă sau chiar silă să punem braţul acolo unde fratelui nostru poate îi lipseşte acel braţ.?! Ce straniu, ce ciudat, cu cât ne mişcăm mai repede spre viitor, îndepărtăm ceasul când eram o inimă, un crez, o

aspirație. Aș vrea să cred că nu-i așa, aș vrea să cred că am să ies mâine în stradă și am să strig pentru ajutor și am să le explic cauza care trebuie să ne unească, pentru că de la un timp am devenit atât de străini unii față de alții, chiar dacă locuim în același bloc, pe aceeași scară, pe același etaj. Dar mai există un bun simț în noi, în oameni? Pentru că bunul simț nu se măsoară în declarații și nici în slogane asumate, în condițiile în care unii ilustrează contrariul moralității și onoarei. Bunul simț înseamnă mai mult decât un simplu slogan. Bunul simț reprezintă o calitate morală, o educație primită în familie și la școală, este setul de valori necesar de care o persoană trebuie să dispună în viața de zi cu zi, dacă se consideră o persoană morală. Este o sumă de trăiri coerente care se pot manifesta într-o credință a „bunului simț". Suntem țintuiți într-o tensiune suspectă de către mulți politicieni de azi. Fariseismul și fățărnicia acestora a atins cote maxime. Suntem iarăși umiliți prin posturile de televiziune, în emisiunile cărora anumiți politicieni ne predică și ne propagă minciuna, calomnia și manipularea, dar în care se face recurs la respect, la dreptate și adevăr. Și sunt destui cei care mai și delirează inventând o politică a „bunului simț". Te întrebi, dacă nu cumva cei care sunt lipsiți de bunul simț ne confiscă și principalele principii de moralitate, la care aspiră fiecare cetățean. Astfel încât poți deduce că sunt mai sinceri adepții politicii de instaurare a ghilotinei decât perverșii și ipocriții acestei vremi. Trăim într-o lume în care se cultivă și predomină minciuna și manipularea în spațiul public, în care clasa politică ne induce psihoza și decadența folosind mașinăria infracțiunilor verbale. Ne este livrată o politică a fricii și o demonizare pentru instituțiile statului pe care „cartelurile" din partide și din altă sfere nu le pot controla și administra în interes privat, apelând la un interes public. Bunul simț nu se cere

afișat sau invocat ca un scop electoral, pentru că bunul simț este o calitate, pe care fie o ai sau nu o ai. Ca orișice cetățean, ca român, îmi caut personajul politic spre care să se îndrepte aceleași valori și aspirații, aceleași vise mărețe. Pentru că vreau ca el să simtă atunci când spune: „sunt ca și tine!" Numai că e lipsă cel pe care-l invoc, cel căruia vreau să-i mărturisesc că sunt ca și el".

Mai târziu răscolesc printre hârțoagele genții, pe care le scot și dau de o scrisoare anonimă xeroxată datorită căreia îmi sporește tensiunea în timpane. În scrisoare se spune că a fost remisă mai multor persoane, inclusiv unor persoane de la putere. Nu știu cine a remis-o, deși bănuiesc, dar renunț să fac un exercițiu meditativ și îmi spun că timpul meu a expirat în acest oraș și în această republică. Finalul mesajului părea a fi foarte inteligibil:

„Având în vedere acest comportament obsesiv şi hărţuirea, sunt speriat pentru domnul T. şi simt că siguranţa mea personală, precum şi siguranţa personală a celor din jurul meu, este pusă sub un iminent pericol".

Eram neputincios în fața balaurului care s-a chemat: calomnia, colportarea, minciuna. Într-un cuvânt, am fost pus să fiu ciuruit de un sistem opresiv care agresează oamenii și libertatea lor. Și, sincer, este foarte greu să te speli de mizeria aruncată de alții la adresa ta. De ce? M-am întrebat a nu știu câta oară. Se pare că am deranjat ceva și pe un cineva foarte mult sau poate că am încăput într-un malaxor al dezinformațiilor și" botaniștii"[1] au produs sentința: ștreangul...

Eram exilatul din casa cu umbre.

[1] Botanist - (aici) a pune botul/ manipulat/ dezinformat/ păcălit.

Epilog

Mă îndrept spre frontieră. Mă întorc la casa pe care n-am părăsit-o niciodată în sufletul meu. Trădat şi părăsit de toţi cei pe care i-am veneram, adulam şi totodată pe care i-am suspectat în sinea mea că nu sunt „îngerii coborâţi din cer". Acest sentiment că am fost abandonat mi-a paralizat orice gust al vieţii.

Mulţi consideră că zâmbetul viu pe care îl afişez este sincer şi puţini înţeleg sufletul răvăşit, ciuruit şi palid. Este adevărat că zâmbesc mult, chiar prea mult, dar ştiu ei, oare, că şi cel mai simplu zâmbet poartă o mască, o mască tristă şi nefericită. Nu sunt excesiv de înalt şi nici nu am o constituţie sportivă, mai degrabă sunt un intelectual oarecare, care îşi poartă în noapte gândurile ca pe nişte coşmaruri ale vieţii. Simt nevoia să fiu sincer cu gândurile mele, cu lumea mea, ceea ce mă ajută să revăd şi să aspir, să revizuiesc, iar şi iar, scenele peiorative din memorie. Poate, într-un anumit fel, sunt o fire egoistă, un prefăcut, dar totuşi această stare m-a ajutat să supravieţuiesc, să înfrunt nenumărate capcane ivite în faţa mea. Ştiu că am nişte sentimente pentru cei din jur, pentru universul pe care-l respir zilnic, minută cu minută, secundă cu secundă şi sunt sigur că sunt şi eu un om. Trebuie să păşesc cu capul sus prin viaţă. Asta o ştiu.

Fără îndoială că există persoane dominate de spiritul libertății şi ele sunt persoane hotărâte şi curajoase. Indiscutabil, ele au o mare încredere în forţele proprii şi graţie acestei calități reuşesc de cele mai multe ori să aibă un rol esenţial în diverse cazuri aparent controversate și delicate. Nu pot îndrăzni să afirm că sunt unul din ele, dar aspir şi mă ghidez după modelul unui om exemplu, fie și imaginar, care

poate să exercite o anumită influenţă asupra celora din jurul meu. Pur şi simplu, îmi doresc să exercit o influenţă pozitivă asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor ce-mi ies în cale. Recunosc că de multe ori nu îmi reușește, că viața este de o duritate înspăimântătoare și uneori am impresia că sunt un clovn, care mă apăr de propriile emoții și de nevroza ce-i cuprinsă într-o mască a politeții. Spontan, direct, extrem de comunicativ îmi doresc să fiu un partener sincer cu ceilalți. Într-un univers cu nenumărate caractere și semne vitale este greu să-ți interpretezi propriul rol al vieții. În ploaia care are un miros baroc rămâi unul care se îndoiește de alți semeni, care își construiește propria lume și propriul vis sedat de mistere și vedenii.

Niciodată nu este târziu să te reconsideri, să înțelegi unde se sfârșește lumea lor și începe lumea ta.

Întotdeauna cuvintele au forma lor de viață, le rotești pe limbă, inspiri și respiri cu ele, într-un final ele dau sens lucrurilor pe care amâni să le spui de multă vreme.

Uneori mă rog în tihnă, călătorind galaxii imaginare alături de un înger pe care îl invoc când lacrimile urcă în gât şi saliva nu mai are forţa respiraţiei. Sunt lacrimile din suflet care formează o emisferă a durerii şi îi zic bunului meu prieten: îngăduie să ne bucurăm – prin puterea iubirii de sine – de ceea ce vedem atunci când ne reflectăm în oglindă. Îngăduie ca zâmbetul să nu mai părăsească niciodată expresia feţei noastre, amplificându-i astfel frumuseţea interioară şi exterioară. Ajută-mi să simţim o iubire de sine atât de intensă încât să ne bucurăm întotdeauna de propria noastră prezenţă.

Dar nu este decât o simplă oglindă care mă reflectă într-o lumină semiobscură.

Visele mele se nasc într-o oglindă. Dintr-o oglindă se nasc şi tot acolo pleacă. Ele îmi surâd în noapte, când somnul lunecă în dormitor şi îmi cuprinde întreaga fiinţă. Suntem

lumea de aici și de dincolo. Într-un loc trăim și reconstituim viața acolo unde ea încetează să ne spună cum arată. Undeva în această lume inspirăm, iar undeva respirăm. Cine sunt eu? O oglindă îmi poate spune. Chiar și această oglindă legată de autobuz, care abia de poate fi văzută. Privesc spre ea.

O oglindă ne leagă cioburile sparte ale unei vieți intrate într-un provizorat al unui oraș plin cu cărți și lumânări.

Sunt oglinda unei minți rătăcite...

Postfață

Octavian SERGENTU s-a născut pe 5 august 1973, în comuna Recea, județul Bălți, în Basarabia, într-o familie de intelectuali, mama fiind profesoară de română și tatăl, merceolog.

După absolvirea Școlii Medii Generale Recea, urmează cursurile Facultății de litere ale Universității de Stat din Chișinău (1990-1995). Animat de viața politică liberă de după 1989, se orientează în această direcție și obține o bursă de studii de specializare, grație Fundației „Mihai Viteazul" din România, la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca, la Facultatea de Științe Politice și Administrative, secția Relații Internaționale (1996-2000).

Licențiat în filologie și politologie, activează în cadrul cercetării academice și de diversitate culturală, devenind un apreciat politolog, jurnalist și culturolog în special pe axa euroasiatică dominată de limba rusă: bogată, imprevizibilă și extrem de importantă în contextul Globalizării, al Geopoliticii și al Geostrategiei.

Devine, astfel, după o prodigioasă și apreciată activitate, bursier doctorand al Școlii Doctorale de Științe Politice și ale Comunicării din cadrul Facultății de Științe Politice, Administrative și ale Comunicării, Universitatea „Babeș-Bolyai", la prof. Flore Pop, cu teza de doctorat: *Noua Rusie în Geopolitica Globală,* pe care urmează să o susțină în anul 2014-2015. Este referent la Centrul Cultural Rus al UBB și colaborator al Institutului de Studii Globale al UBB.

Participă la numeroase simpozioane și conferințe academice în țară și străinătate, publică numeroase articole și studii în reviste politice de specialitate și culturale.

Ca preludiu al voluminoasei teze de doctorat, publică studii în două volume colective: *Tratatul de la Lisabona: De la metoda comunitară la noile evoluții ale guvernanței europene.*

Drept și politici ale Uniunii, coordonat de Flore Pop și Oana Albescu (UBB), CA Publishing, 2012, pp. 333-363, și *Triunghiul de forțe geopolitice SUA-China-Rusia*, apărut în noiembrie 2013 la Editura Ars Dicendi, Universitatea din București.

Publică asiduu studii de analiză geopolitică în revista internațională „Geopolitica" a Asociației de Geopolitică și Geografie Politică, „Ion Conea".

A publicat până acum în domeniul de specalitate și trei cuprinzătoare cărți: *Geopolitică – Compendiu*, Casa de Editură Dokia, Cluj-Napoca, 2010; *De la Kosovo spre est*, Editura Argonaut, Cluj-Napoca, 2012; *Chestiunea rusă*, Casa de Editură Dokia, 2013.

În domeniul beletristicii a publicat până acum poezii în diverse antologii și două volume personale de versuri: *ÎnGerul nostru*, Casa de Editură Dokia, 2010 și *InGer(in)Ta-Ra*, 2014, la aceeași editură, cu o prefață pertinentă a lect. univ. dr. Sanda Misirianțu, *Vibrație și incandescență*.

Cu romanul ***U (o) mbre în Oglindă,*** își face debutul în proză.

Adept al încifrărilor din enunțurile capitale, după cum se vede și din titlurile celorlalte cărți ale sale, nu se dezminte nici de data aceasta și-și intitulează romanul: *U(o)umbre în Oglindă*, axându-se pe semantismul celor două substantive din enunț: „umbre" și „oglindă" cu multiple semnificații: congruente, oximoronice, iar uneori „o simplă oglindă care mă reflectă într-o lumină semiobscură".

Imaginea din oglindă este umbra ființei reale din fața sa, dar în același timp e și cu totul altceva, pentru că e foarte concretă și privitorul își arogă asupra ei paternitatea, pe când o umbră aparține altuia care o generează, soarelui sau luminii lunii. Concluzia scriitorului este, totuși, în cele din urmă, halucinantă, deoarece el scrie în ultimul rând din Epilog: „Sunt oglinda unei minți rătăcite...", „O oglindă ne leagă cioburile

sparte ale unei vieți intrate într-un provizorat al unui oraș plin cu cărți și lumânări." din care pleacă, nu se îndepărtează nici nu se autoexilează, ci, într-o continuă căutare de sine, încearcă să se regăsească: „prin puterea iubirii de sine".

Scriitorul declară indubitabil: „Visele mele se nasc într-o oglindă. Dintr-o oglindă se nasc și tot acolo pleacă. Ele îmi surâd în noapte, când somnul lunecă în dormitor și îmi cuprinde întreaga ființă. Suntem lumea de aici și de dincolo. Într-un loc trăim și reconstituim viața acolo unde ea încetează să ne spună cum arată. Undeva în această lume inspirăm, iar undeva respirăm. Cine sunt eu? O oglindă îmi poate spune". Urmărind un anume moment din viața personajului principal care se autodenunță ca și Dan, spre finalul romanului aflăm de abia că îl cheamă Târbu, un nume de familie românesc ancestral, un intelectual care robotește în sectorul presei scrise ca să spună adevărul, am fi înclinați să credem că este un bildungsroman, dar, dacă privim lucrurile mai cu atenție, vom observa că este chiar opusul: un roman care urmărește dezconstrucția unui personaj, înceata lui disoluție până la intrarea și ieșirea din oglindă, contopirea și dezcontopirea cu îngerul lui păzitor, pentru a se regăsi plenar în visul unei strămutări în toposul de dincolo, frate și mult visat din țara, Codrul: „Pur şi simplu, îmi doresc să exercit o influenţă pozitivă asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor ce-mi ies în cale. Recunosc că de multe ori nu îmi reușește, că viața este de o duritate înspăimântătoare și uneori am impresia că sunt un clovn, care mă apăr de propriile emoții și de nevroza ce-i cuprinsă într-o mască a politeții."

Relatările directe din viața eroului precum și rememorările sunt foarte dure: „Sunt lacrimile din suflet care formează o emisferă a durerii şi îi zic bunului meu prieten: îngăduie să ne bucurăm – prin puterea iubirii de sine – de ceea ce vedem atunci când ne reflectăm în oglindă. Îngăduie ca zâmbetul să nu mai părăsească niciodată expresia feţei noastre, amplificându-i astfel frumuseţea interioară şi exterioară. Ajută-

mi să simţim o iubire de sine atât de intensă încât să ne bucurăm întotdeauna de propria noastră prezenţă." Eroul e pozitiv în sinea lui şi speră că va veni momentul în care să se împace definitiv şi cu umbra sa şi cu imaginea din oglindă. Mai mult decât atât, eroul pare a-şi crea o identitate ideatică în oglindă, o oglindă reală şi una a sufletului, din care să se recupereze, sub paza îngerului bun, pentru că: „Lumea reprezintă acea oglindă ce-ţi restituie chipul pe care i-l arăţi. În cazul în care îţi prezinţi chipul posomorât, îţi restituie eşecurile, dacă îi serveşti un chip senin, îţi restituie luciul soarelui şi o stare de mulţumire. Unii înţelepţi îşi educau discipolii ca la ieşirea din casă, coborârea în stradă, trebuie să-şi controleze expresia feţei. Să arate luminoşi şi senini, să nu aibă nici o amprentă de întuneric şi să alunge imaginea unui chip de mort sau starea depresivă."p.53

Avem de-a face, însă, mai degrabă cu un drum în spirală care se întretaie cu numeroase rememorări generate de un loc sau de chipul unei persoane, cum ar fi fosta colegă super frumoasă şi băieţoasă de şcoală, Dorina, devenită matuşkă (*preoteasă* n.a.).

Meditaţiile sunt în general nocturne, sau la întretăierea zilei cu noaptea, în momentele de aşteptare. Eroul ne apare ca un însingurat hărţuit la nesfârşit de organele poliţieneşti de supraveghere de tip comunist totalitar, sau de coşmarul unei întâmplări, de pierderea în necunoscut a unei persoane angelice deosebit de dragi, la un moment dat, cum ar fi Alexandra pentru care Dan este eroul la propriu: „Eşti îngerul trimis de Dumnezeu în această noapte să mă vegheze şi să mă apere." Alexandra este pentru Dan un înger căzut în „focul desfrâului şi ecuaţia numerologică a bărbaţilor" Întregul univers este părtaş la această descompunere morală: „Ecranul nopţii ocupă imaginea unui univers decăzut în poalele unui înger brutalizat".

Ca nişte stele căzătoare, mai multe fete tulbură cerul eroului încrâncenat mereu în căutarea unui adevăr, a unui topos liniştit în care să-şi culce fruntea diademată de credinţa în

Dumnezeu, în morala creștină, în respectul față de semeni, de prietenii și prietenele prietenilor lui. Rody, o fostă prietenă, mereu prietena altcuiva, devenită prietena prietenului și găzduitorului său, Iulian, face o figură aparte. Vin în avalanșă Mina, Lea sau Ólea de la Olga, Dominica, Liliana, Tatiana, Flavia, dar niciuna nu reușesc să pună stăpânire pe spiritul liber și veșnic preocupat de căutarea perfecțiunii atât în planul familial ca și în cel profesional. Simțind tot timpul în preajmă adierea de aripi, umbra îngerului păzitor, Dan ocolește minciuna și prefăcătoria. Chiar și în discuțiile cu Ivan Ilici se dovedește docil și ascultător, nu din complezență, ci din curiozitate sinceră. Detaliile bătrânului bolșevic despre iubirea față de fosta sa soție, frumoasa Nadya, și încercările prin care au trecut, sunt pentru eroul nostru o mană informativă cerească în raport cu care încearcă să înțeleagă noua structură politică.

Analist prin excelență, profesia trădând preocupările eroului precum și ale autorului romanului, Dan caută locurile cele mai ascunse de umbra nopții și de privirile comune, fauna tavernelor: „în care beţivii puteau să-şi comande o *cinzeacă* de rachiu sau votcă”, aici „rătăceşte în penumbra meselor înconjurate cu diverse figuri anoste…” cu „multă lume din crema sau drojdia societăţii, pentru că taverna găzduia diverse specimene umane, de la procurori şi doctori în ştiinţă, reprezentanţi ai feluritelor ministere, până la miliţieni şi foşti puşcăriaşi. Ultimii luau chiar masa – uneori împreună – punând la cale te miri ce lovitură de inginerie economică care să-i elimine pe cei care le-ar incomoda interesele sau pe protectorii acestora din urmă.” Pe seama lor glumește cu cotrubadurul său nocturn, avocatul Virgiliu: „ziua miliţienii îi caută pe criminali, iar seara se regăsesc la câte-un pahar de vorbă”.

Departe de a fi naiv, Dan e în esență circumspect.

Privind mai cu atenție narațiunile, pentru că avem de-a face cu mai multe narațiuni care se înlănțuie tematic și stilistic, am putea spune că Dan este un împătimit, chiar un prizonier al

visării mai mult decât al visului: „Nu vreau să existe un Departament al desfiinţării viselor umane, nici al altor convieţuitoare de pe Terra.”

Deşi îşi arogă dreptul de a vorbi în numele tuturor visătorilor, totuşi se delimitează de visătorii obişnuiţi: „Visele mele se nasc într-o oglindă. Dintr-o oglindă se nasc şi tot acolo pleacă”. Trebuie să recunosc sincer că această afirmaţie mă derutează oarecum, pentru că dacă ne întoarcem la consideraţiile de la începutul analizei romanului, atunci am fi îndrituiţi să credem că de fapt e vorba de visul unei umbre şi de umbra unui vis aşa după cum spune Mihai Eminescu în *Scrisoarea I*: „Căci e vis al nefiinţei universul cel himeric...” Totuşi, nu este vorba de visurile unui om, nici la Octavian Sergentu, ci de meditaţiile profunde ale unui gânditor şi, astfel, iarăşi revenim la Eminescu din finalul poeziei *La moartea lui Neamţu:* „Potrivim şirul de gânduri pe-o sistemă oarecare,/ Măsurăm maşina lumei cu acea măsurătoare/ Şi gândirile-s fantome, şi viaţa este vis”. Scriitorul nu cade pradă viselor, realizând că este vorba de scornelile nopţii ca şi la Eminescu: „Ce vis ciudat avui, dar visuri/ Sunt ale somnului făpturi:/ A nopţii minte le scorneşte,/ Le spun a nopţii grele guri.” (*Vis*)

Consistent în mesaj, fluent în narare, scriitorul îşi distribuie cu succes relatările şi introspecţiile, realizând un tot unitar romanesc de o factură nouă, în care naraţiunea nu se autosatisface prin lungime, ci prin densitate, iar meditaţiile filozofice, existenţiale, mai degrabă, nu se impun prin forţă sau dorinţă de impunere, ci prin încercarea de autocunoaştere a sinelui măcinat de căutări şi însetat de răspunsuri-soluţie la viaţa personală şi a celor asemenea lui.

Frust în conversaţii, dar fără cuvinte prea tari, şi diluvian în meditaţiile şi articolele politice pe care autorul le aduce în prim plan ca şi documente, romanul se motivează intrinsec prin filozofiile în opoziţie ale actanţilor.

Radu KRETZUDAVA